

BOOKS_UA

ВИПРОБУВАННЯ

КОРОЛЕВИ

ДЕМОНІВ

КНИГА ПЕРША

Місто
Шипів

К. Н. КРОУФОРД

К.Н.Кроуфорд

«Місто Шипів»

Жанр: фентезі

Серія: Випробування королеви демонів №1

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Ліда.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст	
Анотація	7
Розділ 1	8
Розділ 2	12
Розділ 3	17
Розділ 4	21
Розділ 5	24
Розділ 6	27
Розділ 7	32
Розділ 8	34
Розділ 9	40
Розділ 10	44
Розділ 12	53
Розділ 13	57
Розділ 14	61
Розділ 15	65
Розділ 16	69

Розділ 17
72

Розділ 18
76

Розділ 19
81

Розділ 20
86

Розділ 21
89

Розділ 22
94

Розділ 23
100

Розділ 24
103

Розділ 25
106

Розділ 26
109

Розділ 27
113

Розділ 28
117

Розділ 29
123

Розділ 30
127

Розділ 31
131

Розділ 32
135

Розділ 33
140

Розділ 34
143

Розділ 35
148

Розділ 36
152

Розділ 37
156

Розділ 38
160

Примітки
164

1
164

2
164

3
164

4
164

5
164

6
164

7
164

8
164

9
165

10
165

11
165

12
165

13
165

Анотація

Ніколи не думала, що святкуватиму свій день народження в темниці. Але Оріону, найпривабливішому з усіх істот, вдалося взяти мене в полон. Його називають Лордом Хаосу. Він прийняв мене за мого двійника, дівчину-суккуба, підступну демонесу. І зрозумів, що я смертна, лише коли спробував мою кров на смак.

Усе ж у нас є спільне: ми обидва жадаємо помсти.

Тепер ми пов'язані угодою - він допоможе мені знайти вбивцю матері, а я здійснию його підступний задум. Ось тільки з кожним новим днем у Місті Шипів мені відкривається все більше нових таємниць... І всі вони про мене.

Я не просто смертна. Я - на волосок від смерті.

Розділ 1

Я щосили намагалася не звертати уваги на хлопця з братства, якого вдарила минулої ночі, але три обставини ускладнювали завдання. По-перше, величезний фіолетовий фінгал під оком Джека у світлі флуоресцентних ламп виглядав ще темнішим. По-друге, він навіть не вчився в цьому класі. А по-третє, хлопець сидів позаду всіх і показував непристойні рухи язиком між розставленими у формі літери "V" пальцями.

Думаю, цього достатньо, щоб зрозуміти: моя презентація не вдалася.

Джек Корвін діставав мене з часів старшої школи. Я плакала слабку надію, що до старшого курсу коледжу він переросте жести на кшталт "палець в отвір" і перестане зображати оргазм, але Джек завжди йшов проти системи. Навіщо відмовлятися від такої зухвалої поведінки, коли вона вже стала твоєю візитною карткою?

Я чудово підготувалася до сьогоднішнього дня, витративши кілька годин на заучування назв психологічних досліджень. Вдягла чорну сукню до колін із білим комірцем - милу й водночас серйозну, хоч і трохи готичну. А ще сумлінно скопіювала записи та зібрала яскраво-руді кучері в якусь подобу акуратного хвоста. І все ж підготовка не мала жодного значення, коли доводилося стикатися з цим язиком, що снує туди-сюди.

"Зберися, Роуен. Забудь про нього".

Розправивши плечі, я окинула швидким поглядом інших присутніх. Моя одногрупниця Елісон вичікувально дивилася на мене, накручуючи пасмо білого волосся на палець. Зустрівшись зі мною очима, вона схвально посміхнулася.

Поглянувши на записи, я продовжила виступ:

- Як я згадувала раніше, концепція пригнічених спогадів викликає чимало дискусій. - Я підняла очі. - Багато психологів сперечаються...

Великим і вказівним пальцями однієї руки Джек зобразив коло, а потім ковзнув у нього вказівним пальцем іншої руки, корчачись від награного оргазму. Світло відбилося від дивного значка у формі молотка, який він ніколи не знімав.

- Прощу вибачення. Ем, дисоціативна fuga^[1]... - почала я спочатку, - яка в діагностичному та статистичному посібнику з психічних розладів...

На гальорці, де ніхто, крім мене, не міг спостерігати за його поведінкою, Джек різко засував тазом вперед і назад.

З низки причин він був останньою людиною, яку мені хотілося тут бачити. Тому, буквально закипаючи від гніву, я вказала на Джека.

- Хіба йому можна тут перебувати? - випалила я. - Він не в цьому класі. Що він тут робить?

На жаль, ніхто не помітив його кривлянь, я ж виставила себе дурепою.

Наш професор, доктор Омер, підняв темну брову і запитально покосився на мене. А коли його погляд спрямувався в кінець аудиторії, Джек виглядав уособленням найневиннішої невинності з ручкою напоготові, ніби щойно закінчив конспектувати. Такий собі старанний студент, який прагне нових знань.

Доктор Омер зчепив пальці й насупився. Не вимовляючи більше жодного слова, він поводився як істинний психолог, який просто мовчки дивиться на пацієнта і чекає, коли той зрозуміє, що вчинив щось недоречне. Я важко ковтнула.

Річ була в тім, що минулої ночі Джек переслідував мене і вже біля будинку загнав у кут. Якщо чесно, він протягом кількох років не давав мені проходу. Тож у мене були всі підстави поставити йому фінгал під оком.

Однак зараз ми перебували не на сеансі терапії, а я не намагалася вдавати з себе професіонала. Ми з'явилися сюди вчитися або, принаймні, заробити достатньо балів, щоб рухатися далі.

- Він не в цьому класі, - повторила я, але вже тихіше. - Я не розумію, що він тут робить.

Усвідомивши себе в центрі уваги, я відчула, як по шиї розливається жар. З огляду на мою молочно-білу шкіру, сховати рум'янець я й не сподівалася.

- Він буде присутній на лекціях до кінця семестру, - спокійно пояснив доктор Омер. - У нього є офіційний дозвіл на відвідування. - Насупившись, викладач на мить притиснув пальці до губ і обдарував мене пильним поглядом. - У вас якісь проблеми з презентацією? Роуен, зазвичай ви чудово підготовлені.

Я завжди захоплювалася незворушністю викладача, але зараз вона здавалася недоречною, наче доктор Омер ігнорував будинок, що горів навколо нього.

Я зробила глибокий, повільний вдих і спробувала зосередитися на думках про власні ступні, що міцно стоять на підлозі. "Зберися і пройди через це, Роуен". А ввечері ми з найкращою подругою Шай збиралися випити на честь мого двадцять другого дня народження. На нас чекали пиво, піца і плітки про її прекрасне нове життя. Залишалося всього лише пережити наступні двадцять хвилин.

- Ні, жодних проблем, - усміхнулася я. - Просто запнула на мить. Я насправді добре підготувалася. Теоретично дисоціативна амнезія є станом...

Так, стоп. Він і справді відвідуватиме заняття до кінця семестру? Але ж мені, щоб випуститися, обов'язково потрібно було прослухати цей курс.

Я покосилася у вікно на Місто Шипів - чарівне місто, що височіє над Осборном, штат Массачусетс, куди планувала якнайшвидше вступити до аспірантури.

- Роуен, - гукнув доктор Омер із ноткою роздратування в голосі, - імовірно, вам краще спробувати виступити ще раз, коли підготуєтесь краще. Зараз же я вважаю, що ми витрачаємо час даремно.

"Упс". У мене затремтіли руки, і я й гадки не мала, від чого більше: від розпачу чи від злості.

- Ні, я готова. Вибачте. Мене збив з пантелику непрацюючий прожектор. - Я зковтнула, готуючись продовжувати виступ. - Отже, я говорю про нездатність отримати доступ до спогадів у несвідомому стані... - у спробі зібрати думки докупи я перегорнула свої нотатки, - особливо автобіографічні спогади, епізоди з життя...

Я знову подивилася на Джека. Він відкинувся на спинку стільця і, висунувши язик, потирив власні соски.

Несподівано в моїй голові сплелися дві абсолютно різні думки. Однією з них була така фраза на картці: "Тільки уявіть...", а другою: "Як же я хочу вдарити виродка ще раз". У мозку все заплуталося, я втупилася прямо на Джека і випалила:

- Тільки уявіть, що ви хочете виродка знову...

Це не мало жодного сенсу, та й звучало безумовно не в тему.

Тишу перервав приглушений сміх.

Укотре всі повернулися до Джека, який негайно набув вигляду старанного, але спантеличеного моєю заявою учня. Навіть брови підняв для переконливості.

Від сорому в мене скрутило шлунок.

"Убийте мене. От би зараз провалитися крізь землю".

По щоках поповзло тепло. У класі встановилася повна тиша, яку порушувало лише розмірене дзиччання ламп.

- Я обмовилася. Він кривляється... - я вказала на хлопця, але тут же замовкла, розуміючи, наскільки убого це прозвучало.

Одержимість Джека почалася багато років тому, коли в старшій школі він запросив мене на побачення. Моя відмова його дуже розлютила, і він розпустив чутки, що я переспала з усією бейсбольною командою. Йому повірили, і в підсумку на цілих чотири роки за мною закріпилося прізвисько Шльондра Роуен. Джек навіть прифотошопив моє обличчя до оголених моделей. Саме так йшли мої справи в школі.

Однак це нікого не цікавило, усі хотіли якнайшвидше покінчити з лекцією і перейти до вівторкових тако в їдальні.

- Я просто обмовилася, - повторила я.

Доктор Омер з'єднав долоні біля губ.

- Гарзд, не знаю, що тут коїться, але, здається, назріває міжособистісний конфлікт. Навряд чи буде доречно обговорювати це тут. Але ми можемо вивчити його після заняття.

Джек зніяковіло підняв руку:

- Думаю, я здогадуюся, що коїться. Роуен дуже засмутилася, коли я відмовився йти з нею на побачення вчора ввечері, і вона не знає, як із цим впоратися. Вона навіть накинулася на мене. - Він вказав на синяк. - Але клянусь, я готовий пробачити образу за фізичне насильство і зосередитися лише на психопатології. Я старанний студент. Якщо ви подивитесь мої записи, то переконаєтеся, що я один із найкращих учнів, яких ви коли-небудь бачили.

- Боже, - вигукнула Елісон, - ти насправді поставила йому фінгал під оком? Не хочу драматизувати, але ти мене лякаєш.

Тут же хтось згадав поліцію. Половина реготала, решта були шоковані й водночас схвильовані. Імовірно, це було найцікавіше, що сталося в них за цілий семестр. Навіть краще за вівторкові тако. Справжня драма.

Відчуваючи шалене серцебиття, я зім'яла картки із записами в руках.

- Зачекайте. Так, я його вдарила, але він заслужив. Проблема в ньому, а не в мені.

Я ніби наяву бачила, як поступово випаровується рекомендаційний лист від доктора Омера. Прощавай, аспірантура в Місті Шипів, прощавай, моя давня мрія розкрити злочин.

Я розгубилася, абсолютно збита з пантелику.

Вони все неправильно зрозуміли, але нічого не зробить тебе ще більш божевільним, ніж спроби довести власну розсудливість.

- Знаєте що? - Я жбурнула картки в сміттєвий кошик. - Думаю, моя презентація закінчена.

Тіло гуділо від адреналіну, і я покинула аудиторію.

Розділ 2

Сидячи на ліжку у своїй квартирці на цокольному поверсі, я малювала ворота Міста Шипів.

Після кепського дня я вирушила на довгу пробіжку. Від прискороного темпу м'язи горіли, але біг для мене - це найкращий спосіб впоратися зі стресом. А ще це було єдине, у чому я почувалася по-справжньому впевнено. Проблема полягала в тому, що іноді, чуючи шурхіт листя під ногами, мене накривали спогади про ніч, коли загинула мама. Я досі час від часу чую її голос, що наказує мені бігти.

Я струснула головою, скидаючи морок подій минулого і фокусуючись на ідеальних лініях воріт. Цей малюнок не слугував жодній меті, але я буквально зациклилася на прикрашеному черепом кованому вході в місто демонів, який дивним чином приваблював і водночас відштовхував. І нехай раз по раз зображати одне й те саме - не найздоровіша ідея, але принаймні я позбулася думок про Джека Корвіна.

Я видихнула, додаючи тіні на череп. Я оселилася тут, щоб мати змогу накопичити грошей на аспірантуру в місті демонів. І тепер відкладала кожен цент, тулячись у підвалі з шістьма іншими студентами-жебраками. Наші кімнати розділяли тонкі дерев'яні стіни, а ванна кімната і кухня були спільними.

Телефон завібував. Телефонувала Шай, і я підняла слухавку:

- Привіт.

- О! Невже ти й справді відповіла, а не як зазвичай зробила вигляд, що зайнята, через кілька хвилин написавши коротке повідомлення.

- Хто в наше століття взагалі розмовляє по телефону? Усіх, крім тебе, це нервує, - усміхнулася я.

- Отже, що ми робимо на твій день народження? Є одне містечко з тайською кухнею, яку я давно хочу спробувати. Я могла б замовити з собою, і ми б зависли у тебе з парою пляшок вина.

- Я живу в обшарпаному підвалі з павуками. І порівняно з розкішними гуртожитками університету Беліала моє нове житло більше схоже на смітник.

- Все настільки погано?

- Повиси. - Я швидко зробила кілька фото з різних ракурсів. - Відправила тобі на пошту. Ось бачиш, якби ми листувалися, як нормальні люди, то все було б набагато простіше.

- Оу, гаразд, - почувала я за мить. - Так, зовсім маленька кімнатка. Красиво обставлена, але крихітна. І мене зовсім не тішать павуки... Як я мрію запросити тебе в гості, але гадаю, що в демонів з'являться всі підстави тебе вбити, якщо я спробую провести тебе потайки.

- Так, не хотілося б, - погодилася я. - Може, вип'ємо десь в Осборні?

- Почекай... я намагаюся наблизити картини, що висять у тебе на стіні. Раптом мені вдасться виявити що-небудь ганебне.

- Я намалювала тридцять два зображення воріт Міста Шипів, більшість із яких повісила на стіну, - відповіла я. - Так, це досить ганебно.

- Точно, але я і так знаю, що ти трохи дивна. Я сподівалася дізнатися про якісь таємні збочені сексуальні фантазії. На секунду мені навіть здалося, що я побачила величезні червоні фалоімітатори біля ліжка, але це всього лише вогнегасники.

- Що є повною протилежністю сексуальним збоченням? - поцікавилася я. - Правильно - це я.

- Гаразд, але навіщо тобі вогнегасники?

Я випрямилася, божеволіючи від однієї лише думки про це.

- Шай, звідси немає виходу. Над ліжком є маленьке вікно, але воно не відчиняється. Тож якщо несподівано почнеться пожежа, то мені доведеться вибиратися з дальнього кута підвалу крізь вогонь.

- От лайно. - Вона нервово зітхнула. - А ти не можеш знайти що-небудь інше? Незважаючи на наявність вогнегасників, звучить досить небезпечно. До речі, це взагалі законно?

- Швидше за все, ні, але я встановила пожежну сигналізацію. А ще запаслася всілякими дурницями, які використовують каскадери, щоб пройти через полум'я.

- Почекай, що? - вигукнула подруга.

Я подумки уявила обладнання, яке лежало під ліжком.

- Вогнезахисний одяг і спеціальний гель для шкіри, завдяки якому можна пройти крізь вогонь. О! Ще я купила протигаз на випадок, якщо в приміщенні буде занадто багато диму. Тож я чудово підготовлена.

- Ще б пак. А набір для виживання там у тебе не завалювався випадково?

- У мене є кілька мішків із горохом і рисом, а ще антибіотики. Тож якщо почнеться демонічний апокаліпсис, то ми зможемо пережити його в мене.

- Клас, - відгукнулася Шай. - Ми будемо вбивати демонів буріто і пеніциліном?

- Це на випадок закриття магазинів і лікарень. А на випадок забруднення водойм я підготувала очищувач води.

Єдине, я так і не наважилася згадати про найдивніший предмет із набору для виживання: лисячу сечу, яку мисливці зазвичай використовують для маскуванню свого запаху. Якщо в Осборні почнуть бешкетувати демони, спрагли крові, то я негайно обіллюся лисячою сечею, і вони нізащо не зможуть мене виявити. Однак Шай не обов'язково було знати про це. Навіть наодинці з найкращою подругою я намагалася не переступати межу божевілья.

- Гаразд, - промовила вона. - Пропоную випити де-небудь по парі "Маргарит", поки не почався апокаліпсис.

- Мені без різниці де. Я просто із задоволенням виберуся з підвалу і побачуся з тобою. І мені безумовно потрібно випити. Сьогодні на занятті з психопатології я провела просто жахливу презентацію.

- Чорт. Добре. Дай мені кілька хвилин, і я з'ясую, де є вільні столики. Напишу за кілька хвилин.

Шай повісила слухавку, і я завалилася на подушки. Раптово мою увагу привернув якийсь рух. Придивившись, я виявила павука, що бігає по підлозі. У повітрі стояв запах цвілі й вогкості.

Я поклала блокнот і олівець на коліна, маючи намір закінчити інше зображення входу в Місто Шипів.

Лише два типи смертних мали право ступити за ворота: слуги, спеціально народжені для цього, і студенти, такі як Шай, які могли собі це дозволити. Щороку університет Беліала приймав близько трьохсот смертних абітурієнтів. Студентів навчали магії, і випускники на кшталт Шай могли дозволити собі посісти найкращі позиції в будь-якій обраній ними сфері.

Тільки от у моєму випадку головною метою вступу до університету демонів була зовсім не освіта.

Я жадала помсти. Хотіла розшукати демона, який убив мою матір.

Закінчивши малювати ворота, я перегорнула сторінку блокнота і заглибилася у фінансові розрахунки. Зараз у мене був студентський кредит на сімдесят п'ять тисяч під сім відсотків. Якщо я почну його повертати, плюс необхідні для вступу сто тисяч, то після закінчення на мене чекає воістину жебрацька зарплата...

Живіт скрутило.

Коли я приступала до розрахунків, на мене незмінно починала тиснути тяжкість від усвідомлення неможливості. Я проробляла це мільйони разів, але цифри ніколи не склалися. З нинішніми відсотками за кредитом мені вдалося б накопичити сто тисяч приблизно...

Ніколи.

Мені ніколи не зібрати сто тисяч доларів.

Дедалі частіше я починала міркувати про план Б: увірватися в місто і знайти спосіб загубитися в натовпі. Повинна ж існувати хоч якась лазівка. Адже навіть у стародавнього міста демонів напевно було слабке місце.

Варто було мені почати обмірковувати більш небезпечний і безрозсудний план, як телефон завібував від вхідного повідомлення.

Шай: "Цирк де ла Мер". Сьогодні там два коктейлі за ціною одного.

Зустрінемося о восьмій тридцять. Цілую.

На щастя, подрузі вдалося перервати мої задуми щодо проникнення в місто, поки я не встигла придумати щось, через що мене могли вбити.

* * *

З промоклим під вересневим дощем волоссям я влаштувалася за барною стійкою з білого мармуру, пригубила Guinness і злизала піну з верхньої губи. У "Цирк де ла Мер" я одягла ту саму чорну сукню і черевики, але доповнила образ чорним лаком для нігтів, підведенням для очей і срібними каблучками. Вирішила побути в образі готичної рудої пуританки.

Величезні вікна позаду бару виходили просто на Атлантичний океан, поверхня якого мерехтіла у світлі мільярда зірок. З колонок гримів дабстеп. Мені тут подобалося: гучна музика заглушала думки плюс відкривався чудовий вид на океан. І нехай це був найдорожчий бар на північному узбережжі Массачусетса, але сьогодні я збиралася забути про гроші. Необхідна сума здавалася надто фантастичною, щоб у цей момент турбуватися про неї. З таким самим успіхом я могла взяти в кредит мільярд доларів.

Бочком протиснувшись крізь натовп, Шай обдарувала мене широкою посмішкою. Заплетене у дві довгі коси темне волосся чудово контрастувало з кремовою сукнею. Губи подруга нафарбувала яскраво-червоною помадою, яка ідеально підкреслювала її смагляву шкіру.

Я й справді потребувала дружньої підтримки.

- Привіт, іменинниця. Що будемо пити? Текілу? - поцікавилася Шай, занурюючи мене в обійми.

- Після того інциденту біля Гарварда я зав'язала з текілою.

- Ах так, - примружилася вона. - Гаразд, давай замовимо по коктейлю і чогось перекусити, щоб тебе не розвезло.

Шай різко підняла руку, і бармен одразу підійшов до нас із променистою посмішкою. Подруга замовила два мохіто і піцу з мускатного гарбуза^[2].

Закінчивши, вона повернулася до мене і підняла брови:

- Отже, що за кошмар трапився у тебе вдень?

- Джек Корвін з'явився до нас на заняття. І коли під час презентації я намагалася зосередитися, зображував оргазм. А потім повідомив усій групі, що я поставила йому фінгал.

Шай на мить прикрила рот рукою.

- По-перше, пішов цей хлопець у дупу. По-друге, він зовсім божевільний? З чого він узяв, що хтось повірить, ніби ти вдарила його в око?

- Ну, щодо другого, я і справді його вдарила.

Згоряючи від сорому, я відкашлялася.

- Що?

- Після того як він намагався язиком залізти мені в глотку, - спробувала я виправдатися.

- То він першим напав на тебе? Треба було викликати копів. Ситуація тільки погіршується. Він і так уже багато років переслідує тебе.

Бармен посунув через стійку наші мохіто, і я миттєво схопила свій. Зробила ковток, насолодившись смаком м'яги й лайма на язиці.

- Я повідомляла і в поліцію, і міську адміністрацію. Вони вирішили, що я просто занадто гостро на все реаую. Очевидно, бути придурком - це не злочин. До того ж навряд чи вони подивляться на те, що сталося, з моєї точки зору. Його батько начебто конгресмен, тому... - Я зробила ще один ковток. - Знаєш що? Мене нудить від однієї думки про нього. Будь ласка, розкажи мені про Місто Шипів, я хочу послухати про демонів. Давай на сьогодні забудемо про Джека.

- З чого б почати?

Я підняла брови:

- Як думаєш, демонам дозволено залишати місто?

- Думаю, так, але ненадовго, - похитала головою Шай. - Наскільки мені відомо, сотні років тому на них наклали прокляття, яке прив'язує їх до певного демонського міста. Але іноді вони можуть подорожувати між ними. А чому ти питаєш?

- У ніч убивства мами...

Речення обірвалося на середині. Я буквально відчула, як знижується температура, повітря стало колючим, як і щоразу, коли я порушувала болючу тему.

Було нелегко сказати, що однієї ночі демон із зіркою на голові, що світиться, вистежив у лісі мою маму і спалив її дотла. Жах тієї ночі не полишав мене й досі, я тонула в скорботі від непоправної втрати.

Часом здавалося, ніби єдине, що утримує мене на плаву, - це впевненість, що я помщуся за її смерть. Що я потраплю в Місто Шипів і знайду її вбивцю.

Однак це виглядало надто похмурих і дивним. Правда ж? Гірше, ніж лисяча сеча під ліжком.

Розділ 3

Ми сиділи за барною стійкою, не в силах відірвати погляд від блискучої водної гладі за вікном. Мені не хотілося псувати вечір, тому я просто махнула рукою:

- Не бери в голову. Краще побільше розкажи про своє життя. Тобі все подобається?

Напруга, що висіла в повітрі, трохи ослабла.

- Чорт забирай, усе просто чудово! - вигукнула Шай. - Можливо, я залишуся ще на рік. А є шанс, що в тебе вийде оплатити навчання наступного року?

- Деякі ідеї щодо цього в мене є. - Чесно зізнатися, божевільні ідеї. - Як тобі гуртожиток?

- У ньому є балкон і слуги. Звідти навіть океан має гарніший вигляд. Він зовсім не схожий на Атлантику, радше на створений за допомогою магії чудовий океан де-небудь у тропіках. У місті сім округів, кожен з яких пов'язаний з певним демоном. Так само розподілені й університетські корпуси. Я вчуся в Люцифер-холі, і це величезний кам'яний замок.

Незважаючи на бажання помститися, я відчула гостру заздрість.

- А як тобі самі заняття?

- Чудово. Лекції проходять у залах, яким напевно не менше чотирьохсот років. Сидіння розташовані як в амфітеатрі. - Вона зітхнула: - Розумію, це величезні витрати, але я завжди мріяла вивчати магичні мистецтва, а в Осборні це точно неможливо. Беліал - найкращий університет магії для смертних, і я відчайдушно хочу залишитися ще на рік.

- А демони? Які вони?

Вона провела пальцем по краю келиха з мохіто.

- Ну, у нас у групі переважно смертні відьми-початківці, але є кілька демонів. І, звісно, професори. Вони прекрасні й лякають водночас. У деяких є роги, але я ще не зустрічала особливо злих. Принаймні, нікого гіршого за Джека. - Піднявши склянку, Шай попросила бармена повторити. - Я чула, що король саме втілення зла, як і Повелитель Хаосу. Вони обидва моторошні, але я бачила їх лише здалеку.

Мої брови злетіли вгору.

- Гарзд, почнемо з короля. Чим він займається?

Подруга змовницьки нахилилася до мене:

- Король Камбріель отримав цей титул зовсім недавно. Він убив свого батька, короля Нергала, який правив сотні років. Камбріель відрубав йому голову і повісив на ворота перед своїм палацом.

Я здригнулася:

- Твою матір!

- Король демонів може померти тільки від рук спадкоємця, що і зробив Камбріель. Тепер він перебуває в пошуках королеви, ходять різні плітки про те, яка жінка могла б підійти на цю роль.

Щойно я закінчила з мохіто, бармен тут же подав ще два.

- Яка жінка захоче вийти за нього заміж, враховуючи, що голова його батька висить на воротах? - здивувалася я. - Ось уже хороша здобич.

- Для жінок-демонів - так. - Шай посунула до мене мохіто. - Лорд Хаосу - ще один завидний холостяк, хоч і чужинець. Він був герцогом Зміїного Міста в Англії і лідером свого округу. Ніхто не знає, чому він пішов, але, вочевидь, стався великий скандал, адже герцоги зазвичай не залишають свої міста. Але найголовніше - він непристойно багатий.

- Якщо стався великий скандал, то чому ніхто не знає деталей?

Шай помішала напій маленькою чорною соломинкою.

- Між їхніми містами немає зв'язку. Приїжджаючи в нове місто, демони не зможуть розповісти про старе. Це одна з умов капітуляції у великій війні з демонами. До речі, договір був скріплений магією. Пуритани вважали, що якщо демони почнуть спілкуватися один з одним, то стануть сильнішими і повстануть проти смертних, тому ніхто нічого не може розповісти про становище в Англії.

- Вау.

- Ось так. - Подруга нахилилася ще ближче: - Ніхто про нього нічого не знає. Але є ще дещо лякаюче: у рідкісних випадках, коли демони переїжджають до чужого міста, вони мають пройти обряд посвяти під назвою Пекельне Випробування. Воно має довести, що демонські боги благословляють новоприбулого. Не хочу називати це варварством, тому що це звучить осудливо, але це і справді варварство. У Місті Шипів Пекельне Випробування полягає в тому, що демони повинні бігти через ліс і спробувати вбити новенького. Лише ті, хто вижив, мають право залишитися. Звісно, більшість гине ще до посвячення, але Повелителю Хаосу вдалося вбити п'ятдесят інших демонів. Не дивно, що всі жінки хочуть його.

Я втупилася на подругу:

- Хіба це законно?

- Їхнє місто, їхні закони, - знизала вона плечима. - Вони не можуть убити людину, не розв'язавши війну, але демони завжди грають чесно.

Звучало досить захопливо.

- Який вигляд має Повелитель Хаосу?

- Я бачила здалеку, але, незважаючи на це, була вражена наповал його приголомшливою красою. Дуже високий. Волосся срібне, але не через вік. Це щось потойбічне. Приголомшливі блакитні очі, гострі вилиці, що зводять з розуму. Я закохана в нього і в демона люті на ім'я Легіон. У того довге чорне волосся і до біса сексуальні татування. Вони обидва... приголомшливі. Легіон одного разу обдарував мене спопеляючим поглядом. І я забула, як дихати, чесне слово.

- А що щодо зірки? Ти в кого-небудь на лобі бачила п'ятикутну зірку?

Між її бровами пролягла зморшка.

- Про що ти говориш?

Ось я і повернулася до своєї одержимості - вбивства матері.

Я похитала головою:

- Забудь. Просто згадала чутки про особливі відмітини. Маячня.

Подали піцу, я взяла шматок і поклала на тарілку. Виглядала вона напрочуд апетитно, хоч і була веганською.

Шай побарабанила нігтями по стільниці.

- І чому мене не полишає відчуття, ніби ти щось приховуєш?

- Деякі секрети мають залишатися секретами.

У мене потекла слинка від одного запаху гарбуза і часнику. Я відкусила шматок, і хоча веганський сир обпік мені рот, він був чудовий на смак. Навряд чи магічна їжа зі світу демонів змогла б конкурувати з ним.

Проковтнувши гарячий сир, я поставила запитання:

- Ти збираєшся показати мені що-небудь із зцілювальної магії, яку вивчаєш? Якщо в мене заболить голова, ти зможеш це виправити?

Вона промокнула рот куточком серветки.

- Я ще не готова. І взагалі, я вчуся на ветеринара і не можу лікувати людей.

- А якщо хтось вистрілить мені в плече, ти ж зможеш вилікувати мене за допомогою магії? Або перетвориш мене на кішку?

- Швидше, у щось середнє між кішкою і людиною. Звучить жахливо, - здригнувшись, промовила вона.

На деякий час ми притихли, доїдаючи піцу.

Закінчивши, я окинула поглядом клуб і помітила, що народу стало набагато більше.

- Ми будемо танцювати? - запитала Шай.

Перебуваючи під впливом двох мохіто і пива, я крикнула щось нерозбірливе про свій день народження і попрямувала на танцпол.

Грав мій улюблений Arashe. Зловивши ритм, я загубилася в музиці. Думки про позику, про жахливу презентацію, про павуків, які повзали по мені, поки я спала, вивітрилися з голови. Я забула про Джека і п'ятикутну зірку. І позбулася жаги до помсти.

Принаймні, поки музика не вщухла, а в повітрі не згустилася напруга.

Часом небезпеку можна відчутти ще до того, як встигаєш її помітити. Темрява заklubилася по бару, рознесена гарячим, сухим бризом. Я завмерла, стурбована тим, що народ із застиглими від жаху обличчями витріщався в один бік. По всьому тілу побігли мурашки. Тепло, що наростало, здавалося неприродним і лякаючим. Мені страшенно не хотілося обернутися.

Коли я нарешті зважилася це зробити, живіт скрутило від жаху. У дверях стояв демон із потойбічно-сріблястим волоссям і очима, що нагадували шматочки льоду. Лорд Хаосу? Його розміри і захоплююча дух краса викликали легкий напад запаморочення. Він був до біса привабливий.

Можливо, в мені говорив алкоголь, а може, всьому виною стала фізична досконалість демона, але мене тягнуло до нього немов магнітом. Хотілося підійти ближче, притиснутися до м'язистого тіла. Варто було мені подивитися на нього, і серце забилося з шаленою швидкістю.

Він мав божественний вигляд. Сріблясте волосся опускалося на несамовито гострі вилиці. З-під розкритого чорного пальця з піднятим коміром виднівся тонкий сірий светр, що підкреслював кожен м'яз. Я з упевненістю могла сказати, що демонічний прес твердий, немов скеля. Пульс почастішав, коли я уявила, як проводжу пальцями по тонкому матеріалі, як напружуються його м'язи.

Я ніколи не отримувала задоволення від сексу, жодного разу не вийшло. Однак зараз вистачило одного погляду, щоб зрозуміти: ось він, чоловік, здатний задовольнити мене.

Я заплющила очі. Стоп. Чорт забирай, що зі мною? Він навіть не був людиною. Налезав до зовсім іншого виду, який раніше поїдав людей.

Тільки от варто було знову розплющити очі, і мені здалося, ніби я тану. Його чорні, немов ніч, брови підкреслювали блідо-блакитний відтінок райдужки. І мене це заворожувало.

Коли ж демон раптово ковзнув по мені своїми крижаними очима, мене пронизав жах. Він стиснув кулаки й опустив підборіддя, ніби збирався кинутися на мене.

Я завмерла. Серце застукало ще сильніше, але тепер уже з іншого приводу. Я привернула його увагу, але не в хорошому сенсі цього слова. Це був погляд чистої, непідробної відрази, погляд відчутної ненависті, від якого в моїй голові задзвеніли тривожні дзвіночки.

Він ненавидів мене.

Чорт забирай.

Що я такого зробила?

Розділ 4

Напруга згустила повітря, і мої коліна ослабли.

Увага присутніх була прикута до демона, тоді як його погляд зупинився на мені.

Кожна клітинка мого тіла буквально благала розвернутися і рятуватися втечею, поки не стало надто пізно. Незважаючи на зовнішню привабливість, ця істота була смертельно небезпечною. Демон розірвав би мені глотку, навіть не моргнувши оком.

Минула ціла вічність, перш ніж вираз неприкритої ненависті зник, змінившись жорстокою, глузливою посмішкою. Демон відвів від мене очі і набув невимушеного вигляду, наче те, що відбувається, його вельми забавляло.

- Що ж, продовжуйте веселощі, мої смертні друзі, - з шикарним англійським акцентом вимовив він. - Інакше може виникнути неприємна підозра, що демонам тут не раді.

Рухаючись повільно і граціозно, він наблизився до барної стійки. Здавалося, його величезне тіло випромінює неймовірну смертоносну силу.

І нехай я тремтіла від страху і задкувала від нього, але все ж зловила себе на тому, що не можу перестати витріщатися на демона. Шай потягнула мене за руку, відтягуючи подалі від бару.

- Що відбувається? - прошепотіла вона, коли ми відійшли на безпечну відстань. У роті в мене пересохло, а голова паморочилася.

- Ти теж помітила? Погляд, яким він на мене дивився? Я без поняття, що це було.

- Може, він тебе з кимось переплутав. - Вона покосилася на демона через мое плече. - Саме про нього я тобі розповідала. Лорд Хаосу. Але що він тут робить?

Я повернулася, щоб знову подивитися на демона, на що він обдарував мене крижаним поглядом, підняв брову і відсалютував склянкою з віскі.

Мене тягнуло до нього, немов метелика до полум'я, і я раптом виявила, що прямую в його бік. Помітивши це, демон зігнув губи в глузливій усмішці:

- Не думав, що після стількох років знову зустріну тебе.

Я прочистила горло:

- Ймовірно, ви прийняли мене за когось іншого.

Звернена до мене холодна посмішка буквально сочилася отрутою.

- О, це навряд чи, любов моя. Я впізнаю тебе з тисячі, надто давно ти переслідуєш мене в нічних кошмарах.

Підлога почала йти в мене з-під ніг.

- Я ніколи вас не зустрічала, - заперечила я, спробувавши надати впевненості тремтячому голосу. - Абсолютно впевнена, що запам'ятала б двометрового демона зі срібним волоссям.

- Не припиняй танцювати через мою появу, - заявив демон, відвертаючись, і навколо його тіла змією обвилася темна магія. - Навіщо дозволяти темному минулому заважати веселощам?

На мить я задумалася, а чи не пов'язано це зі смертю моєї мами. Зрештою, її вбив демон. Невже він переплутав мене з нею? Утім, я швидко відкинула цю думку. Ми з нею були не настільки схожі. Так, обидві мали бліду шкіру, обличчя у формі серця й однаково вигнуті брови, але в мене були темно-карі очі, а в неї - блакитні. У мене були вищі вилиці і більший рот. У мами було світле волосся, а в мене вогненно-руде з кількома світлими пасмами.

І найголовніше, я не сумнівалася, що в минулому моєї мами не було темних плям.

У мене почастішало дихання. У приміщенні несподівано стало нестерпно душно, і я в розпачі повернулася до Шай:

- Мені потрібно на свіже повітря. Може, пошукаємо інший бар?

- Я оплачу рахунок, - запропонувала вона.

- Дякую.

Стривожена, я поспішила на вихід. Дощ, що мрячить, тут же трохи остудив мою палаючу шкіру. "Цирк де ла Мер" знаходився на вузькій брукованій вулиці в старому районі біля гавані. Через дорогу розташовувалася невелика пивоварня, що здалася мені непоганим варіантом для продовження вечора. Там подавали хот-доги, а я з якоїсь причини не могла уявити собі, щоб демони відвідували заклади такого рівня.

У спробі вгамувати тремтіння, що стрясало тіло, я обхопила себе руками. Якимось чином я нажила ворога в особі жадливого герцога демонів і гадки не мала, як саме мені це вдалося. Перед смертю мама навчила мене однієї мудрості: у всіх є слабкості. Імовірно, слабкістю Володаря Хаосу була жінка, за яку він випадково мене прийняв. Жінка, чиє обличчя переслідувало його в кошмарах.

Я зробила глибокий, заспокійливий вдих. Тут, зовні, солоний бриз м'яко ковзав по шкірі, а в повітрі витав важкий аромат Атлантики. Облизнувши губи, я відчула присмак солі.

Раптово згадалося, що раніше я вважала маму параноїком. Вона постійно твердила про вміння захищатися і пошук слабкостей. Працюючи в соціальній службі, вона допомагала людям із травмуючим минулим. Я навіть задавалася питанням, а чи не траплялося в її житті чогось подібного? Мати невпинно змушувала мене відвідувати заняття із самооборони, вивчати бойові мистецтва. Вона була одержима думкою, що нас переслідують вороги і що одного разу демон прийде за нею.

Я завжди беззаперечно виконувала її вимоги. Ходила на уроки самооборони в Осборні, а у вихідні вона тренувала мене особисто. Мама вчила мене шукати в супротивника слабкі місця і використовувати їх у своїх цілях. Часом мені здавалося, ніби вона готує мене до війни, яка ніколи не станеться. Однак тієї ночі, коли мама померла, я зрозуміла, що війна була цілком реальною. Тільки не здогадувалася, через що її вбили.

Поки я витріщалася на скляні двері пивоварні, звідти вийшли троє хлопців із братства, п'яні до чортиків, у сорочках зі значком Альфа-Каппа. Прагнучи залишитися непоміченою, я сховалася в тіні.

Слідом за ними вибігла струнка блондинка. Її злегка штормило від випитого. А ще вона явно була чимось вражена, навіть трохи налякана. Мені здалося, дівчина намагається від когось утекти.

Раптово двері вкотре відчинилися і з'явився Джек, тим самим даючи відповіді на всі мої запитання. Очевидно, він тероризував не тільки мене.

Його очі були прикуті до дівчини, і моє серце забилося швидше.

- Джен, - невиразно прокричав він, - куди ти? Джен! Перестань поводитися як сука! Тобі пощастило, що я звернув на тебе увагу. Ти маєш радіти... Я найкращий квотербек в Осборні. Ти навіть не уявляєш, які в мене грандіозні плани, Джен. Я буду мільярдером. Трильйонером! Мене покажуть по телебаченню!

Чорт його знає, що він мав на увазі, але це однозначно підтверджувало мої підозри. Хлопець страждав на нарцисичний розлад особистості: завищене почуття власної важливості, заклопотаність фантазіями про владу. За претензіями на перевагу і перебільшенням досягнень ховалася глибоко невпевнена в собі людина.

Блондинка - Джен - спіткнулася об один із кругляків. Саме тоді він кинувся до неї і схопив за руку. Вона повернулася до хлопця обличчям, і її очі розширилися від страху.

- Відпусти мене! Не поведься як придурок, Джеку!

- Джен! - крикнув він. - Ти завжди була огидною повією. Тому маєш бути вдячна, що я заговорив із тобою.

Після цих слів хлопець потягнув її в темний провулок поруч із баром.

- Перестань! - верещала дівчина.

Джек міцно притиснув її до себе і закрив рот рукою.

От чорт. Я бачила достатньо. У мене спрацював інстинкт "бий або біжи", і у венах завирував адреналін.

Розділ 5

- Прибери від неї руки, Джеку! - закричала я, кидаючись за ними.

Хлопець обернувся, і здивування на його обличчі швидко змінилося мерзенною усмішкою. Однак блондинку він так і не відпустив. Лише широко посміхнувся, прямуючи в мій бік із затиснутою в обіймах Джен.

- Роуен, дитинко, ти мене переслідуєш? На щось ще сподіваєшся? Я ж казав, що не хочу, щоб ти в мене відсмоктувала. Боюся заразитися чим-небудь.

Хиткою ходою він ішов у мій бік, ведучи за собою дівчину.

- Відпусти її, - зажадала я.

Джек продовжив наближатися, поки я не відчула його нудотне дихання. Від нього несло блювотою. Вочевидь, із пивоварні його вигнали за те, що він наглявав. Клас.

Срібний молоток на його сорочці блиснув у світлі ліхтарів.

- Відвали від Джен, - повторила я. - Я не хочу знову бити тебе.

Брехня. Я безумовно жадала його вдарити, але не бажала потрапити через це в неприємності. Чесно зізнатися, я досі щиро дивувалася, чому він ще не поскаржився на мене в поліцію.

Джек, на жаль, виявився занадто тупим, щоб прислухатися до попереджень, і не став відпускати свою жертву.

Серце забилося ще сильніше, злість закипала в крові.

Несподівано звідкись зліва почулися чоловічі голоси. Обернувшись, я виявила його друзів, які повернулися. Промайнула надія, що хлопці втрутяться і мені не доведеться бруднити руки, але замість цього один із них радісно присвиснув:

- Джек! Одразу дві. Ми приєднаємося до вечірки?

- Я прошу тебе по-хорошому, - процідила я. - Якщо мені доведеться просити знову, то я точно зроблю тобі боляче.

- Знаєш, у чому твоя проблема? Ти занадто напружена. Клянуся богом, - невиразно пробурмотів він, - тобі не слід було відшивати мене. Я міг би витрусити з тебе всю твою стервозність.

Нарешті він послабив хватку, і Джен, скориставшись моментом, рвонула геть. А хлопець тим часом кинувся на мене. Схопив за горло і притягнув до себе, міцно стискаючи шию.

Мама мала рацію. Світ сповнений небезпек, і ми зобов'язані шукати слабкі місця противника.

На щастя, знайти їх у Джека не склало труднощів. Я швидко рушила йому коліном у пах. Хлопець зігнувся навпіл, і я тут же ліктем врізала йому по нирках. Він застогнав і впав на землю.

Від думки, що могла завдати йому серйозних ушкоджень, мене пробрало тремтіння.

- Воу, - вигукнув один із членів братства, - що за фігня тут коїться?

Виведений з ладу Джек валявся на землі, але мене тут же оточили його друзі.

- Чорт забирай, Джеку, - присвиснув один із них, - це не та навшпиньки, що побила тебе минулого вечора? Та, яку ти відшив?

Хтось крикнув про те, щоб викликали поліцію.

На жаль для мене, якщо сьогодні когось і заарештують, то це буду я - божевільна дамочка, яка побила сина конгресмена. Та, у якої прямо на занятті сталася істерика. Та, на яку вже є досє в поліцейському управлінні Осборна.

Куди поділася Шай?

Я нерішуче схопилася за телефон, як раптом один із хлопців вибив його в мене з рук.

- Ой, - усміхнувся він.

- Чувак! - комусь крикнув один із них.

Вони всі були п'яні, що робило їх ще більш небезпечними, хоча я абсолютно не відчувала страху. Одну лише лють.

Джек підвівся на ліктях і поморщився:

- Ти не маєш жодного права нападати на мене тільки тому, що я не дозволяю тобі смоктати мій член. Хоча навіть кумедно, наскільки ти жалюгідна.

Брехливий шматок лайна.

Один із хлопців схопив мене за плече:

- Ходімо з нами, руденька. Думаю, у мене знайдеться чим зайняти рота зневіреному дівчиську.

Я вдарила його ліктем під ребра, але інший хлопець тут же схопив мене за руку. Коли я усвідомила їхню чисельну перевагу, мене хвилиною накрила паніка. Збожеволівши, я зібралася завдати чергового удару, але раптово щось обпалило мою шкіру.

Час ніби зупинився. Немов у сповільненій зйомці повз прошелестів гарячий сухий вітер, погравшись із моїм волоссям. Хлопці з братства повільно відсахнулися, широко розплющивши очі від подиву, а потім світ повернувся до нормальної швидкості.

Найближчий хлопець упав на коліна, з його носа хлинула кров.

Що за чортівня?

Озирнувшись, я виявила, що інші четверо теж лежать на землі. Вони стогнали, схопившись за голови. Джек захлипнув, і кров із його носа закапала прямо на вимощену бруківкою бруківку. У мене стиснувся шлунок.

Поки хлопці корчилися в агонії, я озирнулася... Позаду, як і передбачалося, стояв Повелитель Хаосу. Він височів посеред темної вулиці, і від цієї картини мое серце пропустило удар.

Повітря здавалося теплим, ніби наелектризованим. Тишу розірвав пронизливий крик. Обернувшись, я побачила спотворене болісним болем обличчя Джека.

От лайно.

Хоч би як сильно злилася на цих хлопців, мені не хотілося стояти і дивитися, як їхні голови розриваються від болю. Це вже був би садизм чистої води. Та й болісні крики, які вони видавали, остудили мою кров.

- Досить уже, - прошепотіла я, а потім повторила набагато голосніше: - Зупинись!

Лорд Хаосу клацнув пальцями і ковзнув по мені поглядом.

- Що сталося? - глузливо поцікавився він. - Хочеш, щоб я повірив, ніби ти здатна відчувати жалість? Кумедна ідея. Мені подобається, як ти пробуєш щось новеньке, яким би абсурдним воно не здавалося.

Відвернувшись від нього, я глянула на хлопців з братства, які продовжували стогнати. Двоє з них ридали, з їхніх носів усе ще текла кров. Хлопці повільно піднялися і, позадкувавши, втекли геть.

Мене трясло від жаху.

Знову звернувши увагу на демона, я помітила веселий блиск у його очах.

- Я думав, що тобі це сподобається.

- Дякую за допомогу, - вимовила я. - Напевно.

Його усмішка миттєво випарувалася, і демон наблизився до мене з надприродною швидкістю. Його пронизливий погляд зверху вниз пробудив у мені тремтіння.

- О, навряд чи ти насправді бажаєш подякувати мені, - пробурмотів він. - Адже так? Думаю, кохана моя, ти маєш знати, яке витончене покарання на тебе чекає.

Я перестала дихати.

Якого хріна?

Мені слід було бігти від нього, але повернутися спиною до хижака було б помилкою. Я прекрасно знала, що не можна поводитися як здобич. Однак у цей момент ледь придушувала непереборне бажання опустити очі на знак покірності.

- Тобі доведеться пояснити, що ти маєш на увазі, адже я й гадки не маю, про що ти говориш.

Його гаряча сила прослизнула по моїй вологій шкірі, змусивши піднятися дибки волосся на руках.

- Тобі варто знати, навіщо я прийшов. - Він нахилився ближче до мене і прошепотів: - Я тут заради помсти.

Його палюча магія заструменіла навколо мене, повільно пестячи шкіру гарячим повітрям. Він повністю контролював моє тіло, змушуючи залишатися на місці. Усі мої м'язи немов закам'яніли.

- Припини, - прошипіла я.

Але тут же відчула, як магія прокралася в мою свідомість і в очах почало темніти. Ось так я й опинилася в його руках.

Розділ 6

Прокинулася я від звуку води, що капала. У непроглядній темряві я лежала на холодній кам'яній підлозі. Сукня задерлася, оголивши ноги, а праве стегно перебувало в крижаній калюжі. Зуби стукали від дикого холоду.

Пахло затхлістю і цвіллю, що, між іншим, не сильно відрізнялося від підвалу, де я жила.

Струснута тремтінням, я сіла, від чого сильно запаморочилася голова.

Судячи з усього, Лорд Хаосу викрав мене і замкнув у підвалі. І нехай я не очікувала чудового дня народження, але цей безперечно перевершив навіть найгірші очікування.

Серце шалено калатало в грудях. Вставши на ноги, я спробувала відшукати телефон, але потім згадала, що хлопці з братства вибили його в мене з рук.

Важко ковтнувши, я обхопила себе руками.

- Агов?

Але мені відповіло лише власне відлуння. Єдиним звуком крім нього залишався стукіт крапель.

Через кілька хвилин я вирішила намацати хоч що-небудь у темряві. Кінчиками пальців я торкнулася слизької стіни, моху, плюща, а потім і залізних прутів.

Гаразд, мене замкнули не в підвалі. Це місце більше було схоже на тюремну камеру або темницю.

- Гей? - поклікала я ще раз і продовжила вдивлятися в темряву.

Раптом на стіні навпроти спалахнули смолоскипи, змусивши мене підстрибнути від несподіванки. У зв'язку з тим що поблизу нікого не спостерігалось, я вирішила, що їх запалила магія. Тепле світло тепер проникало в камеру, освітлюючи залізні пруті.

Я оглянула навколишній простір. Трьома стінами вився плющ, а навпроти моєї камери розташовувалася звичайна кам'яна стіна зі смолоскипами. Ось і все.

Із серцем, що шалено калатало, я підійшла до ґрат і в очікуванні вхопилася за пруті. У приміщенні стояв такий холод, що дихання моє перетворювалося на хмарки пари.

Кілька миттєвостей потому почувся звук кроків, і незабаром переді мною постав Повелитель Хаосу. Ідеальні риси його обличчя особливо виділялися в золотому світлі смолоскипів. Шкода, що він був демоном і безжальним виродком, адже водночас із цим чоловік був несамовито гарний. Він стояв навпроти камери з моторошною, демонічною нерухомістю, від якої у мене по шкірі побігли мурашки. Мигдалеподібне тіло - частина мозку, яка оцінювала загрозу, - миттєво розпізнало в ньому хижака, а не людину. Розум твердив мені забиратися звідси до чортової матері, і, схоже, його не хвилювала наявність залізної решітки.

- А ось і ти, кохана моя, - буквально промурлив демон.

Я безсоромно витріщалася на нього, намагаючись згадати, як формулюють речення.

- Не можна закривати людину в темниці, а потім називати її любов'ю.

Він тихо усміхнувся:

- Вибач, ти натякаєш на мої погані манери? - Посмішка миттєво випарувалася з його обличчя. - Зізнаюся, мені абсолютно наплювати, Мортана.

- Чому я тут?

- Тому що я ненавиджу тебе більше, ніж будь-кого з тих, хто живе на цьому світі. Я завжди мріяв побачити тебе по той бік ґрат. - Його жорстокі очі повільно ковзали вгору-вниз по моєму тілу. - Яка ж це насолода. Особливо враховуючи, яке нікчемне життя ти вела серед смертних. О, як низько впали сильні світу цього!

Я навела на нього палець:

- Коли ти вже зрозумієш, що несеш повну маячню?

Демон підійшов ближче, поглядом пронизуючи темряву, і схопився за ґрати камери.

- Ця ніч чудова. Я й уявити собі не міг, що все повернеться таким чином. - Незважаючи на постійні погрози, його голос здавався мені м'якою спокусливою ласкою. Він торкнувся моєї оголеної шкіри, посилаючи гаряче тремтіння по всьому тілу і приводячи мене в замішання. - Можливо, це найсильніше задоволення, яке я коли-небудь відчував. Хіба не пам'ятаєш, як було, коли ти приходила до мене?

Від паніки в мене перехопило подих.

- Я не та, за кого ти мене приймаєш. Як змусити тебе зрозуміти це?

Він обдарував мене крижаною посмішкою:

- Правда? За останні кілька століть у тебе змінилися погляди? Тепер ти хороша? - Його голос буквально сочився сарказмом. - Чи не влаштувати нам розпродаж випічки, щоб фінансувати заняття спортом для малозабезпечених смертних діточок?

- Мені не кілька століть. Я смертна. Хіба ти не бачиш різниці? Я з Осборна, ходила в середню школу Осборна. В одній зі шкільних постановок я грала леді Макбет і впала зі сцени. Джаред Галвесон жартома запросив мене на випускний, заради чого я вбралася в чорну сукню, а він навіть не прийшов, - вигукнула я у відчайдушній спробі пояснити, наскільки я є звичайною.

Але його посмішка лише стала ширшою, і від цієї краси у мене защеміло в грудях.

- Так, досить сумне видовище. Ти так і продовжиш прикидатися? У ніч перед стратою, Мортана, ти будеш вдавати, що ти проста смертна, жалюгідна навіть порівняно з іншими людьми? Чудово.

Проігнорувавши його образи, я сфокусувалася на одному слові. Мортана. У мене було ім'я.

- Гарзд. Давай спочатку. Я не Мортана. Мене звать Роуен Моргенштерн. Якщо заглянеш у мій гаманець, знайдеш там документи. Мені двадцять два роки. Сьогодні мій день народження. Трохи раніше я виступала з презентацією про пригнічені спогади. Я живу в підвалі з павуками.

Очевидно, я була не в змозі припинити потік незв'язної інформації. Але яка ймовірність, що стародавній жадливий демон сприйняв би права штату Массачусетс за документ, що підтверджує особу? Мені думалося, що не найвища.

- Має бути спосіб довести, що я не Мортана.

Ще ніколи в житті мені так сильно не хотілося повернутися у свій підвал.

- Я прийшов сюди, сподіваючись на докори сумління. Порахував, що перед смертю тобі захочеться зняти з себе тягар. Але, здається, мене позбавлять цього особливого задоволення.

- Перед смертю? - У роті пересохло.

- Ти маєш пам'ятати тюремні шибениці, - тихо промовив він. - Я безумовно не забув.

Я відчайдушно замотала головою.

- Ні. Не хочу! - вигукнула я. - Укотре повторюю: я не Мортана!

Навколо демона почала поширюватися хмара чорної магії, огортаючи його, немов серпанок.

- Ти досить довго перебувала за межами воріт, тому смерть буде швидкою. Ти помреш, як смертна, якщо я вб'ю тебе вранці до того, як повернеться твоя магія. Це не та смерть, на яку ти заслуговуєш, але вже як є. Завтра можеш подякувати мені за милосердя. Зараз же я бачу, що ти не готова до слів подяки.

З цими словами він повернувся і покрокував геть, оповитий тінню.

Я проводжала його поглядом, поки смолоскипи не згасли і темрява знову не заповнила камеру.

Змусивши себе зробити глибокий вдих, я спробувала зібратися з думками. Крики і благання ні до чого доброго не приведуть. У темряві я відшукала суху частину камери і ковзнула в один із кутів.

Сидячи в тиші, я усвідомила свою першу помилку. Доктор Омер одразу зробив би мені зауваження. Не можна просто так сказати комусь, що він неправий, - одразу ж почнеться суперечка. Треба акуратно підводити людину до висновків, щоб вона вирішила, ніби це її ідея.

Я закрила обличчя руками, відчуваючи, як усе стиснулося в грудях.

На холодній підлозі в непроглядній темряві самотність поглинула мене. Невже мені судилося померти в цьому місці? Невже судилося забрати за собою в могилу всі секрети? Таємниці, про які я нікому і ніколи не розповідала. Занадто вони темні й моторошні.

Я нікому не говорила, що в ніч загибелі мами була вкрита попелом. Коли я вчилася в старших класах, поліція виявила в місцевому лісі обвуглене тіло моєї мами. Мене ж знайшли за півмилі від того місця на узбіччі. Щоразу, розповідаючи про її вбивство, я вловлювала легкі зміни в повітрі. Я відчувала, як напружуються м'язи і прискорюється дихання. Навряд чи комусь хотілося чути про те, що його матір знайшли спаленою в лісі. Дізнавшись, що сталося, люди починали дивитися на мене по-іншому, ніби я була проклята. Утім, так воно й було.

Я нікому не розповідала, що перебувала в кататонічному стані^[3] зі сплутаними спогадами. Навіть подрузі не зізналася, що, коли мене допитувала поліція, я несла щось незв'язне. Тому довгий час залишалася головною підозрюваною. Я лише пам'ятала, як мама пошкодила щиколотку. Вона попросила мене бігти швидше і покликати на допомогу. Я розуміла, що ми в небезпеці, і стрімголов мчала крізь гущавину, аж поки не почула нелюдський звук, більше схожий на гарчання. Далі йшли запах палаючої плоті та крики. Після цього мої спогади плутаються, але я чітко пам'ятаю яскраву п'ятикутну зірку.

Єдине, що я гранично чітко запам'ятала, - це жах, що пронизує до глибини душі.

Після допиту поліцейські дійшли висновку, що я марю, найімовірніше, на тлі вживання наркотиків. Адже демони століттями не вбивали смертних. Ніхто не сумнівався, що це просто неможливо. Роуен, ти збожеволіла?

Зрештою вони зляпали недопрацьовану версію, що мамине вбивство пов'язане з наркотиками. Але це було не так. Вона ніколи не вживала наркотиків.

У школі ходили різні чутки. Люди, які зовсім не знали мою маму, стверджували, ніби вона була повією і наркоманкою. Хтось казав, що це я вбила її в нападі люті: облила бензином і кинула сірник.

Клянуся, коли знайду реального вбивцю, я все з'ясую.

- Чорт забирай, - вилаялася я. - Я не Мортана.

Раптом із сусідньої камери почулося зітхання. Невже там хтось був?

- Гей, - покликала вкотре, відчуваючи дивне полегшення від того, що в мене знайшлася компанія. - Я не знала, що тут хтось є.

Ще один подих. Там точно хтось був.

Обхопивши себе руками, я голосно ковтнула.

- Мені тут не місце. Розумію, що всі так кажуть, але я смертна. Навряд чи демони мають право ув'язнювати смертних. Не знаєш, як можна вибратися звідси?

Мені ніхто не відповів.

- Звісно, якби ти знав, то тебе б тут не було. Тобі що-небудь відомо про Мортана?

Відповіддю мені стала лише крапля води, що впала.

Я впустила голову на руки, тремтячи від хвилювання.

- Я не вона. Я не демон, і мені не кілька століть.

Якимось чином мовчання мого нового тюремного друга тільки посилило бажання розповісти йому більше. Лорд Хаосу мав рацію. Я дуже хотіла вилити душу, але не через почуття провини. Секрети душили мене, і я відчайдушно захотіла позбутися їх.

- Тоді дозволь мені дещо розповісти, - почала я. - Мені двадцять два. Імовірно, завтра я помру. Хоча я відмовляюся вмирати завтра. Знаєш чому? Тому що навіть ще не кохала. Я зустрічалася з одним хлопцем, який обожнював комікси і грав на піаніно. Він був милим і високим, але постійно твердив, що мені треба зайнятися спортом, а коли ми нарешті переспали, то це було... нудно. Пам'ятаю, як я читала назви книжок на полиці, чекаючи, поки все закінчиться. А ще мене за дупу вкусив комар. Зрештою він кинув мене заради якоїсь дівчини. Ось і все. Це були єдині стосунки в моєму житті.

Розум метався від однієї думки до іншої. Я ніколи раніше не розповідала про це і зараз із задоволенням виливала душу. Мені було начхати, що подумає незнайомиць, зате він ідеально підходив, щоб звільнитися від тягаря.

Це так звільняло.

- Думаю, нам варто обговорити Джека, - продовжила я. - До речі, ти хороший слухач.

І я повідала йому про поведінку Джека в старшій школі, про своє прізвисько, про те, як Джаред Галвесон виклав наше ганебне листування. Я розповідала про кожен необачний або жахливий вчинок. Як написала подрузі повідомлення про плями поту у вчителя математики і випадково відправила йому. Про дивну закуску, приготовану в мікрохвильовці. Про те, як мене неодноразово рвало у відро для сміття на вокзалі Гарварду після занадто великої кількості текіли. Про дивного таксиста, якого я мало не прикінчила в Кембриджі. Як я помочилася біля кав'ярні, бо її співробітники не пустили мене в туалет. Розповіла про те, що ніколи не отримувала оргазму, тому не вірю в його існування. Пояснила, чому відмовилася від чоловіків і почала носити бабусині труси, бо яка різниця?

Протягом години я розповіла про всі егоїстичні вчинки, які коли-небудь робила і про які думала.

- ...і от поясни, чому єдиний чоловік, який, як мені здалося, справді міг би мене сексуально задовольнити, є демоном, який викрав мене і замкнув у в'язниці? Саме тому я впевнена, що Бога немає. Це занадто жорстоко. Найсексуальніший чоловік, якого я коли-небудь бачила, заради якого погодилася б носити мереживну білизну, виявився гробаним Ганнібалом Лектором у душі "Надприродного". Це що, якийсь жарт?

У камерах запанувала тиша, і я зрозуміла, що ось-ось засну.

- Ти закінчила? - пролунав тихий чоловічий голос із сусідньої камери.

Я ахнула, усвідомивши, що там і справді хтось був.

- Так, думаю, цього достатньо, - відповіла я, змучено опускаючи голову на руки.

Єдине, про що я промовчала, - це смерть мами від рук демона з палаючою зіркою в лобі. Бо потай я все ще сподівалася вибратися звідси. А винним міг виявитися і Повелитель Хаосу, і мій тихий сусід по камері.

Будь-який демон може бути причетний до її загибелі.

Я сіла на холодну підлогу з абсолютною впевненістю в наступному:

Перше - я виберуся звідси.

Друге - я знайду спосіб залишитися в Місті Шипів.

І третє - я помщуся демону за смерть мами.

Розділ 7

Зазвичай я погано сплю, коли чимось схвильована.

А той факт, що мені належало провести ніч у демонській в'язниці, та ще й перед власною стратою, однозначно мав мене стурбувати.

Але, на подив, варто було тільки стулити повіки, і я тут же міцно заснула.

Напевно, мені допомогла впевненість у тому, що все вдасться виправити. Ну або полегшення, що з'явилося після того, як я нарешті розкрила свої таємниці демону в камері по сусідству. Як би там не було, прокинувшись, я виявила, що мирно проспала всю ніч в одній позі. Від мене тхнуло потом і пліснявою, а ще страшенно хотілося писати, але загалом я почувалася відпочилою.

Крізь щілини в стелі просочувалися рідкісні сонячні промені.

Сівши прямо, я обхопила себе руками.

- Ти ще тут? - запитала я.

Відповіддю мені стала тиша.

Незважаючи на наявність слабкого сонячного світла, у камері все одно було темно, як уночі. Я притиснула коліна до грудей і затремтіла від холоду. Раптово мій погляд упав на крихітну точку на стіні, якраз між лозами. Тонкий промінчик освітив заховане за листям різьблення на камені.

Я підповзла до стіни і звільнила її від щільних заростей, але через темряву так і не змогла нічого прочитати. Тоді я вирішила обмацати різьблені літери пальцями.

Л... Ю... Ц... І... Ф... Е... Р...

Здрігнувшись, я продовжила. Напис виявився старим і потрісканим, і мені знадобилося чимало часу, щоб у підсумку в моїй голові склалася фраза:

Lucifer urbem spinarum libarab...

Частина напису, що залишилася, безповоротно зникла. Але якщо здобуті в школі знання латині мене не підводили, то тут йшлося про щось на кшталт "Люцифер звільнить Місто Шипів".

Цікаво. Тільки от як мені це допоможе?

Я відсунулася назад до свого місця і знову обняла коліна.

У тиші постаралася зосередитися на плані свого звільнення. Його успіх залежав від того, чи вдасться переконати Лорда Хаосу, що я не та, за кого він мене приймає. А для цього в його розумі потрібно було посіяти зерна сумнівів. Мені б тільки виграти трохи часу, відстрочити страту, і я змушу його зрозуміти, що не є Мортаною. Не важливо, що в них сталося, навряд чи демон бажав розв'язати війну, убивши смертну. Нашим видам протягом сотень років вдавалося зберігати мир.

Коли я почула, як відлунням разносяться тюремними коридорами кроки, кожна клітинка в тілі напружилася, а пульс почастишав. Я підхопилася на ноги в повній рішучості переконати його. З наближенням демона смолоскипи на стіні знову ожили, і тепле світло заграло на стінах.

Повелитель Хаосу повільно підійшов до камери і втупився на мене своїми крижаними блакитними очима. Закатані до ліктів рукави його білої сорочки оголювали лякаюче татуювання у вигляді змії, що згорнулася кільцем.

Тепло, що виходило від нього, змусило моє дихання почастішати. Ще ніколи я не перебувала на такій близькій відстані від демона, і це розбурхувало. І нехай він дуже був схожий на людину, але все ж відрізнявся. Вищим зростом, досконалішою зовнішністю і просто страхітливою нерухомістю.

Однак настав час викласти свою позицію.

- Не думаю, що на мене чекає суд, вірно? - запитала я.

Він повільно похитав головою.

- Ти згадував, що їй двісті років, - почала я. - Скільки часу минуло відтоді, як ти востаннє бачив Мортану?

- Це твій захист? - У його погляді промайнула цікавість.

Акуратно підвести до висновку. Але яким чином це зробити, коли демон не говорить ні слова? Але ж проти нього потрібно було використовувати його власні слова.

- Ти впевнений, що хочеш помститися, убивши Мортану? Хіба через стільки років тебе не могла підвести пам'ять?

Деякий час він просто мовчки дивився на мене. А я переживала, що ситуація розвивається не за планом.

- Стверджуючи, що ти на неї схожа, я маю на увазі, що ти її абсолютна копія. Я ніколи не помиляюся і не забув жодної її риси. Я взагалі ніколи нічого не забуваю, - уривчасто відповів він.

Серце забилося з надією - він говорив про неї як про окрему людину.

- Ти не забув жодної її риси. Помітив, як говориш про неї в третій особі?

Без жодного слова він дістав із кишені ключ і відчинив двері. Зробивши крок усередину, демон буквально навис наді мною, а шкіри торкнулася його магія.

Я позадкувала назад, тіло скувало від моторошного жаху. За часів, коли смертні ще не винайшли зброю, щоб дати відсіч, ми були для демонів лише здобиччю. Якщо вони не спокушали смертних, то просто пили в них кров. Десятки тисяч років еволюції казали мені тікати від нього до чортової матері.

Мільйони страшних думок проносилися в голові, поки я не зупинилася, упершись спиною в стіну.

- Поліція Осборна добре працює, - збрехала я. - Вони одразу впізнають, якщо ти вб'єш мене.

- О, дуже сумніваюся, - схиливши голову набік, прошепотів він оксамитовим тоном.

Розділ 8

У мене перехопило подих:

- Ти все ще думаєш, що я Мортана?

Демон так уважно дивився на мене, що склалося враження, ніби він заглядає мені просто в душу.

- Я вислухав усе, що ти розповіла минулого вечора.

Господи, і хто мене за язик тягнув?

- Так це ти був у сусідній камері?

- Тобі вдалося посяяти зерно сумніву в моїй голові. У Мортани занадто загострене почуття власної гідності, щоб брати участь у подібному. Випускний бал, ридання на самоті в підвалі, боязнь сонечок. Щаслива ручка, яку ти завжди носиш із собою.

- Будь ласка, поверни мені мою ручку, - прошепотіла я.

- Репетирувати у своїй кімнаті спів у караоке, незважаючи на те що тебе ніхто нікуди не запрошує. Я ніколи не розумів бажання смертних покінчити життя самогубством, поки не вислухав подробиці про твоє життя.

Я звузила очі:

- Слухай, може, я й дивна, але ніколи не хотіла вбити себе.

- Не ти. Я говорю про себе. Я бачив таку темряву, про яку ти навіть не уявляєш, жахи, які вивернули б твою душу навиворіт. І тим не менше за кілька сотень років існування ніколи раніше я не був настільки готовий покинути цей тлінний світ. - Він притиснув палець до губ. - Мабуть, уся справа в пакетиках із йогуртом, які ти носиш у сумочці, бо тобі нема з ким обідати. І плювати, що вони призначені для немовлят.

А ось це прозвучало образливо.

- Принаймні, я не краду людей, немов якийсь психопат. Можеш назвати мене божевільною, але я впевнена, що цей недолік гірший за йогурт. І до речі, в ньому містяться пробіотики, тож мій мікробіом^[4] в ідеальному стані.

Він дивився на мене, а навколо згущувалися тіні.

- До речі, ти теж далекий від ідеалу, - додала я. - Ти до дивного одержимий Мортаною.

У його погляді промайнула жорстокість.

- А я й не стверджував, що ідеальний. Чесно зізнатися, я абсолютний придурок із нездоровою одержимістю помстою. Але я не сумую, а ще ніколи не перетворював свою сорочку на миску для сухих пластівців, щоб поїсти на самоті суботнього вечора.

Помста. Мені вдалося розговорити демона, і він сам підвів бесіду до бажаного. Залишилося лише вміло використати шанс, що випав. Так уже сталося, що я дуже добре розуміла нездорову одержимість помстою. Мабуть, у нас чимало спільного з демонічним придурком.

"Вибудовуйте взаєморозуміння, відповідаючи клієнту його ж словами", - зазвучали в голові поради доктора Омера.

- Отже, про насіння сумніву, - почала я. Що там говорив доктор Омер? - Давай поговоримо про це.

Він повільно похитав головою:

- Я визнаю, що ти, можливо, не демон. Хоча виглядаєш точнісінько як вона, і це збиває з пантелику.

- Може, вона мій далекий предок?

Він знову похитав головою:

- Демони рідко розмножуються. А коли ми все ж таки робимо це, то завжди породжуємо інших демонів. Ти не можеш бути одночасно смертною і нащадком Мортани.

- Збіг? - Я прикусила губу.

Він на мить задумався.

- Час від часу в демонів з'являється смертний двійник. Рідко, але все ж це можливо.

Я з полегшенням зітхнула:

- Так, мабуть, так і сталося.

- Але на доказ мені необхідно перевірити дві речі.

- Усе, що завгодно, - з надією відповіла я.

Він ковзнув поглядом по моєму тілу.

- Для початку: у Мортани був невеликий шрам на верхній частині стегна.

Покажи мені свої ноги.

- Ти хочеш, щоб я підняла сукню?

- Так.

- Ну гаразд.

І тут я згадала про свої одкровення минулої ночі: що він єдиний чоловік, заради якого мені захотілося носити мереживну білизну; що він, на мою думку, той самий, хто міг би довести мене до оргазму. Внутрішньо жажнувши, я відчула, як по щоках поповз жар.

- Ну ж бо, - м'яко поквапив він.

Роздуваючи ніздрі, я втупилася йому прямо в очі і повільно потягнула сукню вгору. Зупинилася я трохи нижче лінії трусиків.

Лорд Хаосу схилив голову, розглядаючи мої ноги. Від холоду по шкірі раптово побігли мурашки. Демон виглядав захопленим, а його погляд сяяв дедалі яскравіше. Потім він присунувся ближче і трохи нахилився, хапаючи мою праву ногу під коліном і піднімаючи її вище, немов ми танцювали танго. Тепер демон опинився всього в кількох дюймах від мого стегна, уважно вивчаючи його. Кінчиком пальця вільної руки він провів по самій верхній частині, і мене одразу охопило тремтіння.

Чорт забирай, це відволікало. Випромінювана ним магія спокушала, змушувала почуватися сп'янілою. Від місця контакту по всьому тілу розлилося тепло. Я вперше бачила, щоб хтось був настільки зачарований шкірою. І навіть уявити собі не могла, що один-єдиний дотик може викликати таку бурхливу реакцію.

- Бачиш? - прошепотіла я. - Ніякого шраму.

Демон опустив мою ногу і відійшов назад, залишаючи мене сам на сам із холодом.

- Цікаво, - насупився він.

- А який другий доказ? - видихнула я.

Скрививши губи, він оголив гострі білі ікла, а потім лизнув одне.

Я здригнулася:

- Що?

- Кров смертних відрізняється за смаком від демонської.

Мої нутрощі скував страх.

- Ти хочеш випити мою кров? Як у старі часи?

- Мені знадобиться лише крапля.

- Ти усвідомлюєш, наскільки моторошно це звучить? Чи немає якогось медичного способу перевірити? Наприклад, шприцом.

- Тут немає шприців. Але це не настільки жахливо, як тобі здається. Колись смертні жінки стікалися натовпами, щоб запропонувати свої шиї чоловікам-демонам, - пробурмотів він. - Їм це подобалося.

- Не сумніваюся.

Він повільно знизав плечима, явно розлютившись.

- Я ж попереджав, що я придурок? Тож мені байдуже, якщо у в'язниці сидітиме невинна людина. Та й, чесно зізнатися, навряд чи твоє життя тут буде набагато гіршим, ніж у підвалі в Осборні. І я не відчуватиму мук совісті, залишаючи тебе тут під замком. Тож ти або дозволиш мені вкусити себе за шию, або залишишся тут навічно. Обирай.

Очевидно, настав час поторгуватися:

- Гарзд. Я дозволю тобі спробувати мою кров. Але коли ти закінчиш, я не повернуся в Осборн. Я хочу залишитися в Місті Шипів.

- Не вийде, - насупився він. - Смертним тут не місце, якщо вони не студенти або не слуги.

Я схрестила руки на грудях:

- Упевнена, що той, кого називають Володарем Хаосу, знайде спосіб обійти закон.

Він обдарував мене кривуватою усмішкою:

- З чого ти вирішила, що маєш право висувати мені якісь вимоги?

Я розгадала, у чому його слабкість. Він жадав помсти. І я прекрасно його розуміла. Однак головним у бажанні помститися, особливо такому пекучому, як у демона, було те, що воно розпалювалося як лісова пожежа. Коли не просто хочеш перервати чийсь життя, ні, ти хочеш прикінчити будь-кого, хто допомагав цій людині. Позаду себе ти готовий залишити голе згарище.

- Ти ж жадаєш помсти, чи не так? - поцікавилася я. - Ти згадував, що Мортана переслідує тебе в нічних кошмарах. Ти ненавидиш її досить сильно. Вона єдина, кого ти бажаєш убити, чи є ще хтось?

У його зіницях затанцювали вогники полум'я, і стало зрозуміло, що він здогадався, до чого я хилю.

- Вона працювала не одна.

Я зробила крок уперед і, закинувши голову, подивилася демонові в очі:

- Я можу прикинутися нею. Вивудити інформацію з людей, яких ти ненавидиш. Я готова шпигувати для тебе.

Деякий час він зберігав нерухомість, як каміння навколо нас, від чого в мене по тілу пробіг холодок.

- Якщо припустити, що все це не розіграш, то я сумніваюся, що з тебе вийде переконливий суккуб, - нарешті вимовив він. - Ти не спокуслива.

Я поморщилася. Упс.

- Усього можна навчитися. Навіть спокусливості суккуба. - Що б це не означало. Здається, мої слова вразили його.

- Я подумаю над цим, щойно спробую твою кров. Перш ніж ми продовжимо, мені потрібно знати напевно, що ти смертна.

- Гаразд, давай. Укуси мене, - промовила я, широко розводячи руки.

Тієї ж миті тепла магія ковзнула мною, зігріваючи мою кров, немов заборонені ласки. Демон буквально пригвоздив мене пронизливим поглядом, і я відчула, як напружилися соски під тонкою тканиною сукні. Дивно, але він мав рацію. Я хотіла, щоб він укусив мене. Хотіла, щоб він схопив мене, притиснув до стіни і встромив гострі ікла мені в горло. Дивно, але я знемагала від бажання, щоб він робив зі мною всякі непотребства.

Демон пильно дивився мені в очі, і я гостро відчувала владність, що виходить від нього. Мене огорнув спокусливо-терпкий аромат паленого кедра. Щось сильніше, ніж простий страх, скувало мене зсередини. Інстинкт підпорядкування. Цей глибинний інстинкт, вироблений тисячоліттями еволюції, радив поступитися демонові, якщо я хочу жити.

Він схопив мене за талію і притягнув ближче. Наступне, що пам'ятаю, - я опинилася притиснутою до його тіла, до воістину кам'яних м'язів. Варто було побачити, як потемніли його світлі очі, як мене охопив побожний трепет. Він рухався настільки плавно, що я навіть не помітила, як опинилася затиснутою між ним і стіною. Кам'яна кладка втиснулася мені в хребет, холодячи шкіру крізь тонку сукню. Його коліно ковзнуло мені між ніг.

Важко було ігнорувати, наскільки демон небезпечний, наскільки нереальний. Він міг покінчити з моїм життям за один удар серця і перейти до своєї наступної жертви.

- Вигни шию, - наказав він оксамитовим голосом.

Не в силах побороти бажання підкоритися, я опустила повіки і нахилила голову так, щоб надати йому доступ, зробивши себе вразливою. Я відчула його гаряче дихання на шкірі, і тілом прокотилася хвиля жару. Моє дихання почастишало, соски стали неймовірно чутливими. Я до останнього не хотіла, щоб до крайньої точки збудження мене довів мій найвищою мірою зарозумілий демонічний викрадач, але що має статися, того не минути. Серцю ж не накажеш.

Варто було відчутти дотик іклів до горла, і в мене перехопило подих. Палюча хвиля бажання ковзнула між стегон. Я не веліла рукам обвитися навколо його шиї, але вони все одно зробили це, притягуючи його ближче. Він виявився твердим, немов стіна позаду мене. Пульс почастишав, і я завмерла в очікуванні болісного укусу. Але замість цього відчула теплий поцілунок.

О боже, це було прекрасно.

Тепло пульсуючими хвилями поширювалося тілом від того місця, де його губи доторкалися до мого горла, а язик кружляв по шиї. Раптово гострий укол болю скрутив пальці на моїх ногах, змусивши серце забитися об ребра. Демон міцніше стиснув мою талію і глибше встромив ікла, немов заявляючи на мене права.

Задоволення швидко прийшло на зміну болю. І все, що я відчувала в цей момент, - жадання, яке стрімко наростало.

Я облажалася по повній.

Але лише закинула голову ще сильніше, відкриваючись перед ним. Охоплена пристрасстю, я посилено боролася з потребою знову задерти сукню. Я як ніколи потребувала звільнення, а він єдиний, хто міг мені його дати.

За мить він відірвав ікла від мого горла, і я впала йому на груди, продовжуючи обіймати за шию. Я ніколи в житті нікого так сильно не хотіла. Очевидно, у мого тіла виявився жахливий смак на чоловіків. Чесно зізнатися, просто найгірший із можливих. Йому подобався зарозумілий, самовпевнений засранець, який ображав мене і в буквальному сенсі замкнув у темниці. О, а ще цей засранець був багатовіковим демоном, що п'є кров.

- Точно, - прошепотів Лорд Хаосу, проводячи рукою по моему волоссю, - смертна.

Я притулилася до твердокам'яних грудей і глянула на демона від низу до верху, звернувши увагу, що він має такий самий приголомшений вигляд, як і я.

- Це було жахливо, - збрехала я. - Мені не сподобалося.

- Не вірю, - знову прошепотів він. - Але, гадаю, мені слід вибачитися за викрадення.

Я поглянула на потужну руку з татуюванням змії, що продовжує обіймати мене за талію. А потім відштовхнула його.

- Добре, давай обговоримо, як я зможу залишитися в Місті Шипів як шпигун.

- Невже ми це зробимо? Я ненавиджу смертних майже так само сильно, як і Мортану. - Він злегка нахилив голову. - Але ти до біса смачна, тож це трохи послаблює ненависть.

Я торкнулася шиї, з подивом виявивши дві маленькі крапки, які майже затягнулися. Навіть крові майже не було.

- Але тебе спокушає мій план, чи не так? - усміхнулася я. - Тому що ти Повелитель Хаосу і знаєш, що смертний близнюк суккуба може перевернути це місто з ніг на голову.

- Чому ти так відчайдушно хочеш тут залишитися?

Я знизала плечима:

- Ти ж сам сказав. Моє життя неймовірно нудне. Пакетики з йогуртом, футболка як чашка для пластівців. Відстій навіть для смертного.

- Тоді тобі варто дещо усвідомити. Є єдина обставина, за якої демонам дозволено вбивати смертних. За якої нам можна випити твою кров до останньої краплі, або скинути тебе у вогняну безодню. Якщо в Місто Шипів ти увійдеш без дозволу або під хибним приводом. Якщо король або хто-небудь із його солдатів виявить, що ти смертна, - ти труп. І найімовірніше, на тебе чекає болісна смерть. Готова до цього?

Ні крапельки.

- Так.

Він підняв брову:

- І щойно я відкрию тобі секрети Міста Шипів, щойно скажу тобі, чого бажаю, шляху назад уже не буде. Я не дозволю тобі вільно покинути це місто з моїми секретами, розповідати людям те, що ти тут почула. Мені доведеться вбити тебе.

Я прикусила губу:

- Тобто я ніколи не зможу піти?

- Ти не можеш піти, поки не допоможеш мені виконати мою місію.

- Яку?

Він повільно похитав головою:

- Я поки що не можу тобі розповісти. Ти або в грі, або ні. Вибір доведеться зробити просто зараз. Якщо я відведу тебе до себе додому, щоб розповісти про свої плани, якщо ти переступиш поріг, то шляху назад уже не буде, доки ти не виконаєш поставлене завдання.

Від страху в мене заворушилося волосся на потилиці. Однак я прекрасно розуміла, що шляху назад у мене вже немає. Зараз я як ніколи близька до того, щоб отримати відповіді на всі свої запитання. Мені потрібно було знати, що трапилося з мамою, і іншого шансу в мене більше не буде.

Зараз або ніколи.

Правду кажучи, моєю метою була не тільки помста. Хотілося позбутися хмари підозр, що нависає наді мною, ніби я могла бути замішана в цьому.

З важким серцем я кивнула:

- Я готова ризикнути. Але оскільки те, що я робитиму для тебе, небезпечно, ти маєш погасити мою студентську позику. І я хочу вступити до університету Беліала.

Він знизав плечима:

- Я з легкістю сплачу борги. Я навіть можу купити тобі вчений ступінь, якщо забажаєш. Але тобі не можна в університет Беліала, бо Мортана не з'явилася б туди.

- Ти не можеш просто так купити диплом! - вигукнула я, широко розплющивши очі.

Він глянув на мене як на божевільну.

- Ах так! Звичайно, можеш. Ти здатний купити все, що захочеш.

Він кивнув, підтверджуючи, що це чиста правда. Шлунок скрутило від усвідомлення того, що я вплутуюся в щось надзвичайно небезпечно.

- Гарзд. Наскільки б це не було небезпечно, я в справі. - Я плеснула в долоні: - А зараз покажи мені, де в тебе ванна кімната, поки твоя думка про мою гідність не впала ще нижче.

Розділ 9

Із зав'язаними очима я йшла, судячи з усього, нескінченною низкою тунелів. Повелитель Хаосу тримав мене за руку, спрямовуючи, і складалося враження, що ми перебуваємо на найбезглуздішому побаченні в історії.

Після хвилини ходьби я не витримала і прошепотіла:

- А як тебе звать по-справжньому?

- Оріон, - тихо відповів він.

Його ім'я звучало похмуро і п'ярко.

І поки ми крокували в мовчанні, я відчувала дике збудження від того, що отримала бажане. Нарешті можна було забути про вічну економію грошей. Забути про плани на незаконне проникнення.

Тепер я могла залишитися в Місті Шипів.

За кілька хвилин ходьби прохолодними коридорами ми досягли сходів. Взявши за руку, Оріон допомагав мені підніматися сходами, поки я не почула скрип дверей.

Коли він зняв пов'язку з моїх очей, я виявила, що стою у величезному приміщенні, схожому на середземноморський палац з величезними колонами. Здавалося, все навколо було вирізано з біло-золотистого мармуру. Біля одного з відкритих вікон криваво-червоні маки стояли у вазі кольору слонової кістки. Піднявши очі до стелі, я виявила, що вона пофарбована в блакитний колір і усіяна зірками, що світяться чарівним світлом. З двох боків кімнати з величезних панорамних вікон відкривався чарівний вид на блискуче синє море. Воно анітрохи не було схоже на похмуру Атлантику. Це місце більше нагадувало рай.

Третя сторона виходила на величезний критий балкон, з якого також виднілося море. З одного боку під навісом стояло величезне ліжко, накрите білим пледом, а на іншому розташовувався стіл із двома стільцями. Теплий, солоний бриз проникав у кімнату.

Чорт забирай, життя цього демона було дивовижним.

Нарешті мені вдалося закрити роззявлений рот, і я повернулася до Оріона, який розмовляв із кимось телефоном.

- Морган? Принесіть, будь ласка, сніданок на двох і каву. - Він повісив слухавку і вказав на балкон: - Обговоримо мою пропозицію там.

Перш ніж піти за демоном, я вирішила затриматися, щоб оглянути іншу частину кімнати - полиці з книжками, що вишикувалися вздовж стін, кремові дивани. Чи можна мені буде залишитися тут?

У кімнату увірвався теплий вітерець, і я зайшла на залитий сонячним світлом балкон.

Щойно я зайняла місце за столом, двері відчинилися і увійшов чоловік у накрохмаленій білосніжній сорочці і з сивою бородою. На вигляд йому було близько п'ятдесяти, але він перебував у чудовій формі й міг похвалитися ідеально підведеними очима.

- Моргане, - посміхнувся він.

- Оріоне, любий! Ти сьогодні рано! - вигукнув чоловік із мелодійним валлійським акцентом.

Коли він ставив тацю з йогуртом, фруктами і кавою, я посміхнулася йому. Але перш ніж встигла відкрити рота, Оріон представив мене:

- Зі мною леді Мортана. Колишня радниця короля Нергала. Вона жила в Місті Змій і повернулася сюди після довгої відсутності.

Морган усміхнувся мені:

- Ласкаво просимо, люба. Я розумію, чому ви вирішили повернутися до найдивовижнішого міста у світі. Тут немає жодної таємниці. - Він підштовхнув вазу з фруктами до Оріона. - Сьогодні ніяких пончиків. Не можна їсти всяку гидоту і вічно мати гарний вигляд, навіть якщо ти древній і могутній демон.

Оріон склав руки на грудях і відкинувся на спинку стільця:

- Я люблю пончики. Це вершина людської цивілізації. Особливо ті, з малиновим джемом.

- Вже вони точно не вершина цивілізації. - Морган подивився на мене і похитав головою: - Чесно зізнатися, він буває надто зарозумілим. Є ж купа інших досягнень. Наприклад, велика Олександрійська бібліотека.

Оріон узяв полуницю.

- А знаєте, що сталося з Олександрійською бібліотекою? Її спалив натовп смертних, знищивши все, що в ній було, а потім вони живцем здерли шкіру з ученої Гіпатії. Бо освічені жінки, очевидно, були відьмами. Так, прекрасний приклад для цивілізації смертних.

Якби я провела наодинці з Оріоном надто багато часу, вже почала б турбуватися, що теж зненавиджу смертних. Він володів справжнім талантом виділяти наші найжахливіші якості.

Морган підняв руку зі смарт-годинником.

- Гаразд, забудемо про давнину. Відтоді ми стали кращими. Тепер у нас є годинник Apple, завдяки якому я точно знаю, скільки кроків пройшов і скільки разів вставав за сьогодні.

Оріон дозволив мовчанню затягнутися, просто дивлячись на Моргана. Техніка доктора Омера в дії.

Маючи неймовірно збентежений вигляд, Морган швидко опустив рукав сорочки.

- Гаразд, мені доведеться підготуватися до наступного разу і провести дослідження. Найкраще творіння людської цивілізації просто так у голові не з'явиться. Є з чого вибрати. Багато чого.

- Поки ти думаєш, я хочу попросити ще про одну послугу. - Оріон повернувся до мене: - Я впевнений, що наш новий король незабаром забажає побачитися з леді Мортаною. Однак вона, вочевидь, не може з'явитися до нього, одягнена як селянка.

Взагалі-то на мені було найкраще вбрання з наявних.

Морган стурбовано кивнув.

- Dolce e Malvagia відкривається о десятій. Там прекрасний одяг. Бажаєте, щоб я вибрав щось і надіслав сюди?

- Вибери для Мортани купу суконь, халатів, піжам - усе, що може знадобитися. І запиши все це на мій рахунок.

- Добре. - Морган окинув мене поглядом з ніг до голови. - Відмінна фігура типу пісочного годинника. Якому кольору віддаєте перевагу?

Я й гадки не мала, якому Мортана віддавала перевагу кольору. Але раз вона була відсутня протягом довгого часу, то які шанси, що хтось пам'ятатиме?

- Чорний. - Мені здалося, це логічно для демонів.

Оріон склав пальці й подивився на нас.

- Моргане, я маю розповісти тобі дещо важливе про Мортану. Вона суккуб. Можеш попередити інших.

- Суккуб? - Кров відлила від обличчя слуги.

З його реакції стало зрозуміло, що це має величезне значення. Я посміхнулася і знизала плечима, вирішивши, що найкращою тактикою буде мовчання. Особливо поки я не здогадуюся, що відбувається.

- Останній сукуб, що залишився, - додав Оріон. - Після зустрічі з королем вона оселиться в окрузі Асмодея.

Погляд Морган нервово метався між нами.

- Вона може вбити мене?

- Вона не вб'є тебе, - м'яко заперечив Оріон. - Це протизаконно, чи не так?

Морган усе ще не міг відійти від жаху.

- Але округ Асмодея занедбаний. Я думав, що вони зникли. Мені розповідали, що вони неймовірно небезпечні.

Оріон підняв турку з кавою і розлив її по чашках. Пасмо срібного волосся впало на його очі.

- Майже зникли.

Морган кивнув і позадкував, а потім вискочив із кімнати, немов за ним гналися привиди, і голосно зачинив за собою двері.

- Смертний слуга?

- Так, і він помилково вирішив, що мене хвилюють його погляди на харчування. Але все ж я ціную його допомогу. - Оріон зробив ковток кави. - Я маю розповісти тобі дещо про дещо.

- Це точно. Як щодо останнього суккуба? І що сталося з рештою?

Він додав у каву трохи вершків.

- Їх винищили сотні років тому.

Я кинула кілька ягід у йогурт.

- Чому?

Щоразу, коли ми зустрічалися поглядами, я відчувала електричний імпульс у грудях. І таємно сподівалася, що демон не здогадується, яке справляє на мене враження, - і без того надто зарозумілий.

- Суккубів убивали з двох причин, - пояснив Оріон. - Чула про війну між демонами і пуританами?

- Так, - кивнула я. - Наприкінці сімнадцятого століття. Саме тоді демонів замкнули в цьому місті.

- У рамках договору про капітуляцію, - продовжив він, - король Нергал погодився знищити всіх суккубів. Пуритани ненавиділи демонів, але ще сильніше не виносили суккубів, найбільше на світі боячись, що їх збудить демоніця. - Оріон уставився на блискуче море. - Нергал погодився на це, бо демони теж ненавиділи

суккуб. Ті володіли силою, що загрожувала всім іншим. Здатні примушувати собі подібних, вони могли контролювати їхній розум, спокушати, змушувати виконувати свої забаганки. А ще вони були єдиними демонами з крилами. До того ж володіли неймовірною силою.

Я примружилася від яскравого сонячного світла.

- А як Мортані вдалося вижити?

- Завдяки хитрості, розважливості та диявольській жорстокості. Король Нергал був занудним тупицею, а Мортана повною його протилежністю: дотепною і чарівною. У неї закохувалися всі підряд. Зрештою вона уклала договір з королем, обіцяла допомогти йому знайти і вбити всіх одноплемінниць, якщо сама залишиться в живих. Він сховав її у вежі Баала, а згодом вона стала сеншалем^[5].

- Король був закоханий у неї?

Мені було цікаво, що такого вона зробила Оріону.

- Так, як і багато інших. - Він покосився на мене поверх чашки з кавою. - Зізнаюся, мене вражають чоловіки, які не визнавали твоєї краси. У демонів явно кращий смак.

Розділ 10

Він зробив мені комплімент? Мої щоки зачервонили від рум'янцю, але я так і не знайшлася з відповіддю.

- Мортана, - продовжив Оріон, - зажадала, щоб король присягнувся на крові. Вона взяла з нього обіцянку, що він охоронятиме її.

- Клятва на крові? - перепитала я.

- Вона скріплена за допомогою змішування крові двох істот. Порушення клятви на крові призводить до болісної смерті від прокляття. Проблема в тому, що присягнувся тільки монарх. Решта демонів у цьому місті, ймовірно, як і раніше, бажають тебе вбити лише через те, що ти суккуб.

Після цієї фрази в мене повністю пропав апетит, і поступово почало приходити усвідомлення, що я трохи не в собі. Тут, у Місті Шипів, у мене була тисяча можливостей загинути. Тільки ось я зробила свій вибір, і, як сказав Оріон, назад шляху вже немає.

- Наскільки серйозна небезпека мені загрожує?

- Досить серйозна, якщо не триматимешся поблизу від мене. Але разом ми чудово проведемо час. - На його чуттєвих губах заграла усмішка, яка так і не торкнулася очей. - Мені доведеться тримати тебе під суворою охороною.

Від його заяви в горлі утворився клубок.

- За ким я маю шпигувати?

- За королем Камбріелем.

Чудово. Я буду стежити за королем-вбивцею. У мене засмоктало під ложечкою, але, зрештою, це була моя ідея.

- Камбріель обезголовив власного батька і повісив його голову на ворота, так? - Ложка з йогуртом зависла на половині шляху. - Ти хочеш, щоб я зблизилася з ним?

Клуби пари від гарячої кави закрутилися перед обличчям Оріона.

- Скоро він почне пошуки дружини. Якби тут була справжня Мортана, вона стала б однією з головних кандидаток. Вона герцогиня одного з округів. Кажуть, вона претендувала на трон, адже була коханкою його батька. Крім іншого, ходять чутки, що багато століть тому Мортана вбила його матір, королеву Адель, хоча не думаю, що король таїть на неї образу через це.

Я здивовано подивилася на нього:

- Гарзд, пригальмує на секунду. Тобто Мортана, можливо, вбила мати короля, а я маю переконати його одружитися зі мною?

Оріон знизав плечима:

- Доказів немає. Це просто чутки. Говорили, Мортана сподівалася посісти місце королеви, а потім у ванні з вином виявили тіло Адель із вирізаним серцем.

Я насупилася:

- Вважаєш, це зробила Мортана?

- Швидше за все. Цілком у її стилі. До того ж королева Адель не вживала алкоголь, і це страшенно дратувало Мортану. Тож вино було красивим жестом. У будь-якому разі що зроблено, те зроблено. Зачаруй короля, пофліртує з ним,

підпусти ближче до себе. Я навчу тебе поводитися, як Мортана, і ти зможеш витягнути з нього всі секрети.

- Що саме ти хочеш з'ясувати?

- Ти маєш дізнатися, чим можна його послабити. - У світлих очах демона відбилися сонячні промені. - Тому що в усіх є слабкі місця.

Він ніби висмикнув цю фразу з моїх власних думок.

Я підняла брови від подиву:

- Ти зібрався вбити короля? Мені здавалося, це здатний зробити тільки спадкоємець. Тож поки в Камбрієля немає дитини, яка захотіла б покінчити з ним, його не можна вбити, так?

- Це тобі Шай розповіла?

Усередині в мене все похолоділо. Не хотілося, щоб подруга була замішана у всьому цьому.

- Що ти маєш на увазі?

Він уперився поглядом у блискучу океанську гладь.

- Вона була з тобою в барі, і на її сумці я помітив емблему університету Беліала. Тож, поки ти спала у в'язниці, я знайшов її, що блукала Осборном, і опитав.

От чорт. Я вдарила рукою по столу і нахилилася вперед:

- Ти допитав Шай?

- Опитав. Я хотів, щоб вона розповіла все, що знає про тебе. - Він зробив ковток зі свого кухля. - А з приводу короля і його слабкостей - чиста правда. Монарха може вбити тільки справжній спадкоємець, але ж його можна запроторити за ґрати. Існує безліч способів помститися.

Від випитої кави у мене піднявся рівень адреналіну в крові.

- Добре. Ти маєш намір позбутися короля, і я так розумію, що ця витівка вимагає досить високого рівня секретності, щоб твоя голова не опинилася на воротах поруч із головою його батька.

Він впився в мене крижаним поглядом:

- Це ще слабо сказано. Крайній ступінь секретності. Ти єдина, хто в курсі. - Оріон нахилився над столом. - І ти розумієш, що шляху назад немає. Я нізащо не дозволю тобі піти, поки не досягну своєї мети. Якщо правда спливе назовні, то мені кінець. Поки я не позбудуся короля, ти належиш мені. І якщо ти перейдеш мені дорогу і розповіси про мої плани комусь ще, то я вб'ю твою дорогу подругу Шай.

Усередині все заледеніло від страху. Я спробувала подивитися на цю історію з погляду моралі. Я пообіцяла допомогти демонові ув'язнити короля, якого той не зможе вбити. Однак король убив власного батька... Загалом виходило, що я чиню правильно. Єдине, про що глибоко шкодувала, - це те, що я поставила під загрозу життя подруги.

- Зазвичай мені легко вдається відшукувати в оточуючих слабкі місця.

- Охоче вірю. - Він примружився, і повітря між нами почало нагріватися. - Знаєш, трохи напружує сидіти перед тобою і дивитися в обличчя найлютішому ворогу, навіть знаючи, що ти всього лише двійник. Важко втриматися від того, щоб не перегнутися через стіл, вирвати твоє серце з грудей і кинути його в море.

Бах. Тепер я точно повністю втратила апетит.

- Будь ласка, спробуй стримувати свої пориви.

- Зроблю все, що в моїх силах.

Я прикусила губу.

- Не хочеш розповісти мені, що вона тобі зробила?

- Не думаю, що це важливо. - Лише на коротку мить мені вдалося вловити проблиск уразливості в його світлих очах. - Але я готовий на все заради помсти і вб'ю будь-кого, хто стане у мене на шляху. Для мене не існує такого поняття, як етичні норми, я керуюся лише пекучим бажанням помститися. Зрозуміла?

Від таких слів серце пропустило удар, а повітря стало ще гарячішим.

Зрозуміла гранично ясно. Жодної моралі. Абсолютний психопат.

Він поклав руки на стіл.

- Якщо все піде за планом, то тобі слід більше дізнатися про демонів і про Місто Шипів. Ти маєш знати, якою була Мортана, коли жила тут, але не про те, що вона творила в минулому, особливо двісті років тому. Нам заборонено обмінюватися інформацією з іншими демонськими містами. І на даний момент твоя подруга Шай слабка ланка. Вона з легкістю тебе впізнає і видасть.

Я зробила глибокий вдих. Він же не пропонував убити її, так?

- Я впевнена, що вона погодиться тримати все в таємниці.

- Боюся, цього недостатньо. Нехай дасть клятву на крові.

Я налила чергову чашку кави.

- Тобі не здається, що це несправедливо щодо неї? Ти отримуєш інформацію. Я живу в Місті Шипів і веду не таке жалюгідне життя, як раніше. А що Шай отримає за ризик, пов'язаний із клятвою на крові?

Він повільно знизав плечима:

- Усе можна купити. Упевнений, у неї є своя ціна.

- У тебе необмежена кількість грошей? - поцікавилася я.

- Практично.

- Тоді можна мені новий телефон? Мій вибили з рук минулої ночі в бійці з хлопцями з братства. - Я підняла вказівний палець: - А, і ще дещо. Поверни мені мою щасливу ручку.

Мої слова змусили демона посміхнутися.

- Я щойно зізнався, що у мене нескінченний запас грошей, і це все, що ти попросила?

- Ну, ти маєш погасити мою студентську позику, як ми домовлялися. І ще я хочу отримати диплом бакалавра. І якщо вже я тут, то сто тисяч доларів.

Чому б і ні?

- Інша справа.

Я додала вершки в каву.

- А від мене тобі потрібна клятва на крові?

Оріон знизав плечима:

- Ти повинна будеш поклястися, що збережеш мою таємницю.

Я глибоко зітхнула:

- Добре.

- Але про всяк випадок, якщо вже ти не дуже цінуєш своє життя... та й, чесно кажучи, чи повинна? З огляду на те, наскільки воно жалюгідне...

- Ближче до справи.

Він обдарував мене лукавою напівпосмішкою:

- Бери до уваги також життя Шай. Я хочу, щоб ти зробила для мене все, що в твоїх силах.

У мене запаморочилося в голові, і я закрила обличчя руками.

- Нам справді так необхідно втягувати в це Шай? Я не бажаю наражати її на небезпеку.

Демон подивився на мене як на ідіотку.

- Тоді все просто - не облажайся.

Я прибрала руки від обличчя.

- Шай буде в цілковитій безпеці, коли все закінчиться?

- Так, і тобі варто з'ясувати слабкість короля якомога швидше. Це найкращий спосіб убезпечити подругу і переконатися, що ніхто з демонів не вб'є тебе. Якщо ти залишишся тут занадто довго, обов'язково зробиш помилку, а потім тебе виявлять і стратять.

У грудях усе стиснулося. Зникла надія залишитися в такому житті, як це. Але найголовніше, якщо я не зможу затриматися тут надовго, то можна буде попроситися з мрією відшукати вбивцю мами. Тож я не збиралася виконувати своє завдання відразу.

Зітхнувши, я вирішила з'ясувати все, що можливо.

- Я постараюся.

Він потер підборіддя:

- Знаєш, найімовірніше, потім тобі не захочеться залишатися в Осборні. Він занадто близько до Міста Шипів, плюс там тобі загрожуватиме небезпека.

- Ну, в принципі мене нічого не тримає в цьому місті.

- Так, у мене теж склалося таке враження.

Я кинула на нього гострий погляд:

- Але як мені упевнитися, що ти дотримаєшся обіцянки щодо боргів і диплома?

- Я не очікував, що ти повіриш мені на слово. Тому можеш зателефонувати в банк і переконатися особисто.

Святі угодники. З усього, що відбувається, мене найбільше тішив факт погашення одним махом позики в сімдесят п'ять тисяч доларів. Більше жодних щомісячних платежів. Ніяких підрахунків. Ніякої боргової ями.

На мене обрушилася дика ейфорія, і я широко посміхнулася:

- Я хочу бути присутнім при погашенні мого боргу перед федеральним банком. Мені необхідно чути це. Я хочу чути кожне слово.

Несподівано я усвідомила, що міцно стискаю чоловічу руку і, мабуть, виглядаю як маніяк. У всякому разі, демон дивився на мене так, ніби я секунду тому оголосила, що мої ноги зроблені з оцелотів^[6]. Вочевидь, Оріон був далекий від проблем смертних, пов'язаних із виплатою студентських кредитів, інакше він одразу зрозумів би мій захват.

Я відпустила його руку, все ще не вірячи в те, що відбувається.

- Перш ніж я встигла розхвилюватися ще сильніше, розкажи, що станеться, якщо король Камбріель виявить, що я шахрайка?

Він підняв одну брову:

- Ну, скажімо так, це буде жахливо. Навіть жахливіше, ніж твоє життя в Осборні, якщо можеш таке уявити. Зрадникам судилася повільна смерть у вогні, а попіл згодом розвіють над морем. Давай постараємося уникнути цього.

По спині пробігло тремтіння. Але, з іншого боку, після чотирьох років мрій потрапити за ці ворота в мене з'явився реальний шанс з'ясувати хоч щось про мамину смерть.

Оріон встав і витягнув з піхов кинджал. З палаючим поглядом він простягнув мені руку, я встала з-за столу і повторила його рух. Стискаючи клинок, він подивився мені просто в очі:

- Повторюй за мною. Під страхом смерті я клянуся священною клятвою на крові зберігати мою місію в секреті від інших демонів.

Я глибоко вдихнула і дослівно повторила клятву. А щойно вимовила останні слова, Оріон міцно стиснув мою долоню і провів по ній лезом. Гострий біль змусив мене здригнутися. На шкірі одразу ж з'явилася тонка смужка, з якої на стіл закапала кров.

Він розрізав свою долоню і з'єднав наші руки разом.

Я не впевнена, чи вплинув на мене так вид крові, чи щось було в магії клятви, але варто було нам з'єднати руки, як у мене запаморочилося в голові. У думках виникло кришталево ясне бачення: кам'яні потріскані стіни, крізь які виднілося зоряне небо, хитлива тінь і закривавлені ноги повішеного над каменем. Десять зверху скрипнуло дерево, і мене до глибини душі пронизав біль.

Збентежена, я відсмикнула руку, і видіння тут же розсіялося. Моя кров продовжувала капати на стіл, а я сама втупилася на Оріона.

- Що? - насупився він.

- Нічого. Просто... боляче.

- Дозволь мені залікувати твою рану, - запропонував він, знову простягаючи мені долоню.

Тільки-но я доторкнулася до нього, одразу ж відчула магію, що огорнула шкіру приємним теплом.

Однак я говорила про біль зовсім не від ножа. Я мала на увазі біль, що роздирає душу на частини, від бачення ніг, що бовтаються над каменем.

Невже мені якимось чином вдалося зазирнути в розум Оріона? Очевидно, у ньому ховалася незбагненна пітьма. Але зараз демон був моїм союзником. І я, як і він, була готова на все, щоб помститися.

Розділ 11

Ванна розташовувалася на другому балконі поверхом вище, на золотій мармуровій підлозі. Стелю підтримували колони, і косі промені сонця м'яко падали на моє оголене тіло.

Дивно було перебувати абсолютно голою тут, на світлі. Я могла б із цілковитою впевненістю сказати, що сонячні промені ніколи раніше не торкалися моїх сосків. Поглянувши на море, я не побачила жодної людини, яка плаває або займається серфінгом. Тільки я, вода, що м'яко дзюрчить у ванні, і сонце.

Мені тут страшенно подобалося, але не можна було довго ніжитися під м'якими променями. Навряд чи суккуби обгорали на сонці, тож залишалося хвилин десять, перш ніж ця деталь змогла б видати мене.

За планом сьогодні мені слід було обзавестися новим одягом, а потім Оріон збирався розповісти докладніше про Мортан і Місто Шипів.

Я взяла шматок ароматного мила і провела ним по ногах, змиваючи мерзенний бруд тюремної камери. Десь у глибині душі я досі не могла повірити у власне везіння. Те, що спочатку здалося мені абсолютною катастрофою, несподівано обернулося розв'язанням більшої частини проблем. За умови, звісно, що я зможу виконати завдання Оріона і зберегти життя Шай. І собі.

Трохи раніше, перш ніж я піднялася у ванну, ми разом зателефонували в банк, щоб виплатити мою позику. І це стало найкращим моментом у моєму житті. Телефонуючи я назвала особисту інформацію щодо мого облікового запису, назвала PIN-код і суму, яку хочу внести, а потім передала слухавку Оріону, який надав свої банківські реквізити для списання. Особливо мене потішило здивування хлопця на іншому кінці лінії, який ніколи раніше не обробляв такі заявки.

Однак тепер мені слід було зосередити всю увагу на Місті Шипів, яке, до речі, я досі не бачила, крім яскраво-блакитного океану. Через багато років одержимості цим місцем мені нарешті належало досягнути його таємниці. Щойно ми вийдемо з квартири, я планувала почати збір інформації про кожного демона, який живе тут, водночас намагаючись знайти слід когось із п'ятикутною зіркою в лобі.

Ретельно змивши весь бруд, я встала з ванни і зняла з вішалки м'який білий рушник. Витерлася, а потім одягла чорний шовковий халат із прозорими мереживними рукавами і вирізом на стегні. Очевидно, що він належав не Оріону. До речі, на ньому все ще висів цінник. La Perla - півтори тисячі доларів.

Охрініти. У Моргана виявився смак на дорогі речі. Зірвавши бирку, я поправила халат і зав'язала пояс. Шовк чудово відчувався на оголеній шкірі.

Я раптово усвідомила, що настільки очманіла від розкоші, що навіть не помітила, як принесли халат. Шкіру обдало жаром, варто було лише подумати про те, чи бачив Оріон, як я купаюся. Я вилетіла з ванни і пронеслася через гостьову кімнату до мармурових сходів. Увійшовши до вітальні, я зустріла в ній Шай, яка перев'язувала долоню. Було приємно побачити її усміхненою, посвіжілою, у комбінезоні та з косичками.

Оріон стояв неподалік і дивився на власну долоню, яка вже майже загоїлася.

- Шай! - вигукнула я.

- Вгадай, що мені вдалося? - Широка усмішка засяяла на обличчі подруги.

Поправивши шовковий халат, я сіла в крісло кремового кольору.

- Будь ласка, скажи, що ти зажадала щось нормальне, тому що в нього реально нескінченний запас грошей.

- Усі витрати на навчання в університеті Беліала покриватимуться доти, доки я хочу там навчатися. А це означає хоч усе життя.

О, вона вміла торгуватися.

Оріон зустрівся з нею поглядом:

- Ти ж розумієш, що клятва на крові тягне за собою болісну смерть від магії, якщо ти розповіси будь-кому про справжню особистість Роуен? Я маю на увазі кому завгодно, крім нас.

Вона зморщила носик:

- Так. Розумію. Я й виду не подам, що вона людина і що ми знайомі. У будь-якому разі я й гадки не маю, що відбувається, тому не зможу нічого видати, навіть якщо захочу.

- Менше знаєш - міцніше спиш. - Його очі заблищали. - Заради твоєї ж безпеки. Вона з розумінням посміхнулася.

- Мені час бігти на заняття зі зцілення кішок. Пиши мені по можливості, гаразд? Я хочу знати, що все гаразд із... чим би ви тут не займалися.

- Усе буде добре, - промовила я з набагато більшою впевненістю, ніж відчувала.

Щойно Шай поспішила до дверей, Оріон сів на диван. Він, звісно, придурок, але під тонкою тканиною кашемірового светра важко було не оцінити пишність його сильного тіла.

- У нас є тиждень, - почав він, - щоб підготувати тебе до представлення королю. Після чого тебе доправлять в округ Асмодея.

Я зробила глибокий вдих:

- Лише тиждень? Я встигну підготуватися?

- Місто вже кишить чутками про єдиного вцілілого суккуба. Король вимагав, щоб тебе представили вже сьогодні ввечері, і мені довелося відмовити його. - Він насупився: - Якщо збираємося обдурити його, на нас чекає дуже багато роботи.

Коли я закинула ногу на ногу, у розрізі визирнуло оголене стегно, по якому одразу ж заковзнув погляд Оріона. Тертя стегон одне об одне нагадало, що я все ще без спідньої білизни. Повернулася думка про те, що Оріон, можливо, бачив мене оголеною. Це воскресило спогади про тривожно-приємний дотик його губ до моєї шиї і про те, як моє тіло відреагувало на його домінування наді мною. У результаті в мене сильно почастішав пульс. Я прикрила оголену частину тіла халатом, сподіваючись, що демон не чує цього.

Оріон підняв брову, уважно подивившись на мене:

- Чому твоє серце б'ється так, ніби ти ось-ось помреш?

Надія розсипалася на порох.

Я щільніше запахнула халат.

- Ти бачив мене оголеною у ванній?

Він залишався настільки нерухожим, що я відчула, як на потилиці стає дибки волосся. Яким би гарним він не був, ці моторошні відмінності в мові тіла видавали в ньому хижака.

- У тебе частішає серцебиття від однієї думки, що я бачу тебе голою?

Я закотила очі, незважаючи на точність його формулювання.

- Не варто це так трактувати. Я просто розлютилася, ось і все. Ти ж у курсі, що злість теж може змусити серце битися частіше? Підвищується рівень кортизолу.

"Невелике нагадування самій собі: він належить до зовсім іншого виду. З іклами, смертоносною магією та очима, які можуть ставати повністю чорними. Не забувай про це".

- Не варто злитися, - тихо відгукнувся він. - Халат приніс Морган. Плюс він залишив у гостьовій кілька пакетів із речами. Я чудово знаю, наскільки смертні скуті в питаннях власного тіла. Жив за часів пуритан. До того ж Морган не цікавиться жінками, і я подумав, що нічого страшного, якщо він зайде до тебе у ванну.

Я відчайдушно опиралася бажанню почати суперечку на тему того, що зовсім не скута. Однак правда полягала в тому, що я була ще як скута. Особливо коли поблизу перебував Оріон, одна присутність якого змушувала мене відчувати гостре бажання відчинити перед ним халат.

Я насупилася і спробувала змінити тему:

- Ти жив за часів пуритан? Не думала, що ти звідси.

Він криво посміхнувся:

- Пуритани були і в Англії. Я знав одного на ім'я Прейзгод Бербоун^[7], який був головою парламенту. До речі, під час першої зустрічі твій одяг одразу ж нагадав мені про нього.

- Гот-пуританин - це мій образ, - буркнула я на свій захист, не перестаючи стискати халат.

- Ти вся розчервонілася.

Я прочистила горло:

- Тут просто спекотно.

- Скоро повернеться Морган із новим одягом. Мортана завжди гарно одягалася.

Я продовжувала притримувати поли халата, ніби могла загорітися, якби він побачив зайвий дюйм моєї шкіри.

- Добре. Гадаю, мені час дізнатися якомога більше про Мортана і про цей світ.

- Спершу тобі треба позбутися скутості, інакше все скінчиться тим, що тебе просто сплять. Вона суккуб.

Я гордо підняла голову:

- Я впораюся. - Принаймні, повинна. - Чи зможу я сьогодні подивитися місто?

- Одразу ж, щойно одягнешся. Але поки що давай почнемо з історії Міста Шипів. Що тобі відомо?

Я заплющила очі, намагаючись відтворити в пам'яті уроки історії.

- Ворота було споруджено після Пекельної війни 1680 року, коли пуритани й демони ледве не вбили один одного в лісах Массачусетса. Я завжди думала, що мета воріт - утримати демонів, але, мабуть, ти можеш піти.

Теплий морський вітерець подув із відкритого балкона.

- Король Нергал після поразки був змушений укласти договір. Демони можуть на деякий час виходити за ворота, але наша магія швидко слабшає. Ми стаємо вразливими, слабкими, повільними, похмурими. Не кращими за смертних. - Це був камінь у мій город.

Я скривилася:

- Ти так і будеш підколювати мене? Це може зашкодити нашим професійним стосункам.

- Тобі потрібно зрозуміти хід наших думок. Ми вважаємо себе вищими за смертних, тому що... - він притиснув вказівний палець до губ, роблячи вигляд, що задумався, - тому що так і є. Демони розумніші, швидші й елегантніші. Протягом

тисячоліть ви поклонялися нам як богам. Здійснювали жертвопринесення. Домашню худобу, а часом навіть дітей. Ми божественні за своєю суттю. Навіть нудні американські демони перевершують смертних.

Я схилила голову набік:

- І все ж ви тут, замкнені за стінами, тому що програли. Парадоксально.

Куточок його рота сіпнувся.

- Я визнаю, що військові розробки смертних вражають. Вони придумали зброю і навчилися магії, яка здатна зв'язати нас. Але основна причина в тому, що вас просто більше, тому що ви плодитесь, як таргани. - Він обдарував мене чарівною посмішкою.

- Ви наповнюєте планету волаючими, жадібними до молока нащадками, з кожним роком займаючи дедалі більше й більше місця і витісняючи всі інші види. Ви немов сарана, що знищує все на своєму шляху.

Я звузила очі:

- Чарівно. Ви програли нам по всіх фронтах, але водночас переконали себе у власній перевазі. - Я посміхнулася у відповідь. - Ти коли-небудь чув термін "когнітивний дисонанс"^[8]?

- У битві один на один, без зброї, демони завжди перемагають. Ти взагалі уявляєш, наскільки швидко і легко я можу вбити тебе?

Моя посмішка згасла.

- Ну, тепер у нас є зброя, - відрізала я.

Він підняв одну брову і нахилився трохи ближче:

- Плюс твої почуття. Жоден смертний не міг задовольнити тебе сексуально.

Щоразу, коли я перебуваю поруч, ти відчуваєш мою перевагу над вашими чоловіками. Ти сама сказала, що тобі здається, ніби я впорався б із цим завданням. - Його оксамитовий голос був схожий на гріховну ласку. Він нахилився ще ближче, ледь не торкаючись губами мого вуха. - І я гарантую, що ти маєш рацію, Роуен.

Хвиля забороненого тепла прокотилася моїм тілом, і я сильніше стиснула стегна.

От чорт.

Поки Оріон поруч зі мною, у мене великі проблеми.

Розділ 12

Я не могла зрозуміти, чіпляється він до мене чи намагається підбадьорити. Але якщо він і фліртував, то з граничною поблажливістю, тож я не збиралася відповідати взаємністю. Чоловіче почуття власної важливості розгорілося настільки, що в кімнаті не залишилося кисню.

- Тобі відомий вислів у смертних: "Не буває некрасивих жінок, буває мало горілки"? У мене було те саме, коли я вперше побачила тебе, тільки з мохіто. - Мені було цікаво, чи здатний він визначити, коли я брешу. - Ти нічого мені не зробиш. Тепер, коли я твереза, ти здаєшся мені свого роду інопланетною істотою. Насправді трохи дивною.

Оріон відкинувся назад і вкотре завмер, вступившись на мене. Промайнула здогадка, що він використовує техніку доктора Омера - чекати, поки я сама не визнаю, що накоїла якусь дурницю. При цьому на його обличчі не ворухився жоден м'яз.

Що ж, нехай чекає хоч весь день, я спокійно змогла б змиритися з цією очевидною брехнею.

Я підняла брови і поцікавилася:

- Ти збираєшся показувати мені що-небудь, крім приголомшливих розмірів твого его?

Він розкинув руки вздовж спинки дивана, не звертаючи уваги на мій укол.

- Давай почнемо з ліліт, з інкубів і суккубів. Це демони похоті, головні спокусники нашого світу. Вони харчуються бажанням. До того як демони були замкнені в Місті Шипів, ліліт вільно бродили пуританськими містами, спокушаючи стривожених смертних. Але також вони спокушали і демонів. Тільки от є суттєва різниця - для смертних секс із ліліт означає смерть. Саме це і стало однією з передумов до війни 1680 року. Хтиві пуритани надто часто помирали від задоволення у власних ліжках.

Прекрасний спосіб померти.

- Виходить, Мортана, де б вона не була, спробує спокусити смертного за будь-якої можливості?

Оріон похитав головою:

- Зараз здебільшого лише демонів. Тепер нам не дозволено вбивати смертних. Вона так само легко може черпати силу в демонів, не розпалюючи при цьому війну.

Я продовжувала стискати халат, немов він став останнім оплотом цнотливості.

- Отже, мені потрібно мати спокусливий вигляд.

- Кокетливою. Чуттєвою. Спокусливою. Тобі має бути комфортно у власному тілі. - Він окинув мене поглядом. - Доведеться попрацювати над цим.

- Ліліт було знищено відразу після війни?

Він негативно похитав головою:

- Не відразу. Ще років десять вони жили в окрузі Асмодея. Кожен округ слугував місцем поклоніння певному демонічному богу. Для ліліт ним був Асмодей - бог пристрасті.

- А ми зараз у якому окрузі?

- Навколо Люцифера. Він бог гордості, самолюбства.

Отже, Оріон мешкав в окрузі найбільш зарозумілих демонів.

- Помітно.

- У густонаселеному місті терпіти присутність ліліт було неймовірно складно.

Вони руйнували шлюби, маніпулювали людьми. Інші жінки-демони ненавиділи суккубів, а чоловіки-демони ненавиділи інкубів. Попри заборону контролювати розум, вони все одно продовжували користуватися цією здатністю. Усе це могло підірвати авторитет короля Нергала в очах народу. Раптом і його розум контролювали? Отже, в тисяча шістсот дев'яностому році, коли Коттон Мезер зажадав у Міста Шипів принести жертви, король Нергал з радістю постарався йому догодити. До всього іншого, інші демони теж із задоволенням позбулися суккубів. Їх повісили в темницях, вирізавши серця.

Мене охопило тремтіння. Я перебувала в тому самому підземеллі, навіть не усвідомлюючи, що це місце зберігає в собі неймовірний жах.

- І Мортана змогла вижити завдяки цій клятві на крові?

- Саме так. Вона завжди була неймовірно хитрою. Але кілька сотень років тому вона просто зникла, і відтоді її ніхто не бачив.

Я прикусила нижню губу.

- Чи створить додаткову проблему те, що я не володію магією? Не вмю контролювати розум і таке інше.

Оріон похитав головою:

- Ні, ти просто скажеш, що за стільки років, проведених поза Містом Шипів, твої погляди змінилися. І ти не станеш робити нічого забороненого з королем Камбріелем. Але ось сексуальна магія... Тобі потрібно змусити оточуючих думати, що ти живишся бажанням.

Я прикрила повіки і похитала головою:

- Вибач, але як саме я маю це зробити?

- Усе дуже просто, Роуен. - Його низький хрипкий голос буквально сочився спокусливою обіцянкою. - Ми з тобою будемо використовувати мову наших тіл, щоб змусити всіх подумати, ніби ми трахаємося. - Його губи зігнулися в кривій усмішці: - Якщо, звісно, в тебе вийде зобразити потяг до дивного інопланетного виду.

Я схрестила руки на грудях:

- Зроблю все можливе, але якщо я збираюся зблизитися з королем, то чи не завадить той факт, що ми з тобою?

- Зовсім ні. Камбріель завжди бажає володіти чужим.

- Вважаю, саме тому він і вбив свого батька.

- Він із роду Вельзевула. Заздрість. Він уже заздрить тій увазі, яку привернув, убивши величезну кількість демонів у Пекельному випробуванні. І якщо ти зробиш вигляд, що я потрібен тобі, він одразу скористається своїм становищем для твого спокушання. Нам просто треба прикинутися, що все по-справжньому.

У повітрі повисла гаряча напруга.

- Що ж, тобі доведеться підіграти мені. Прикинутися, що бажаєш мене.

Він низав плечима:

- Зроблю все, що в моїх силах.

- Чи є тут хтось, хто добре знав Мортану?

- Усі ненавиділи Мортану. Її називали королівською підстилкою. Єдиним її союзником був сам Нергал. Я підозрюю, що Мортана пішла, коли королю нарешті набридло з нею і він відмовився одружитися. Тоді вона зрозуміла, що більше в неї немає захисника.

- Ти відчуваєш до неї хоч краплю співчуття? Може, вона просто намагалася вижити, поки її родичів жорстоко вбивали.

Він насупився і глянув на мене як на божевільну:

- Ні. Мені взагалі незнайоме співчуття. А якби я міг його відчувати, то точно не до Мортани.

- Добре.

Двері відчинилися, і, обернувшись, я побачила Моргана з величезною кількістю пакетів з одягом. Він нервово подивився на нас і кинув свою ношу на підлогу.

- Тут усе, що вам може знадобитися. Боюся, тепер мені час тікати. - Він позадкував назад, не зводячи з мене погляду. - Сер, будь ласка, будьте з нею обережнішими. Без образ, люба, але я не хочу, щоб ти весь час плутала йому розум.

Раніше мене ніхто ніколи не боявся. Чи так жахливо, що мені це... сподобалося? Те, що він вважав мене страхітливою.

Я відпустила поли халата й обдарувала його самовдоволеною посмішкою. Такою ж, яка грала на губах Оріона відтоді, як ми вперше зустрілися.

- Я постараюся бути з ним ніжнішою, Морган. Але нічого не можу обіцяти. - Власний голос здався мені крижаним і жорстким.

Слуга зблід і вказав на мене, ніби кажучи: "Я за тобою спостерігаю". Після чого позадкував до виходу і вискочив назовні, грюкнувши за собою дверима.

Обернувшись, я виявила, що Оріон втупився на мене своїми блідо-блакитними очима.

- Це було лякаюче переконливо. Наче переді мною з'явилася справжня Мортана.

Річ у тім, що мені ніколи не було важко стати такою, якою мене очікували бачити. Під час презентації на мене дивилися як на дурепу, в результаті я захвилювалася і почала поводитися як божевільна. У старшій школі Осборна зі мною поводитися як із ізгоєм, і я не могла не поводитися дивно.

І якщо оточуючі вирішать, що я жахлива, найімовірніше, я підлаштуюся.

Але замість того щоб пояснювати все це, я просто знизала плечима і сказала:

- У мене безліч талантів.

Пронизуючи мене пильним поглядом, Оріон очікував детальнішого пояснення.

Я зітхнула. Мислення переключилося на академічне, як це часто бувало, коли я засмучувалася.

- У соціальній психології є такий термін: "самоздійснюване пророцтво", або, по-іншому, поведінкове підтвердження. Це означає, що поведінка людей змінюється залежно від того, чого від них чекають. Тобто очікування оточуючих за фактом викликають певну поведінку.

- Зрозуміло... - Демон торкнувся вказівним пальцем нижньої губи, вивчаючи мене поглядом. - Ти справжній ботанік, ти в курсі?

Я кивнула:

- О, повір, я чудово обізнана про це.

- Виходить, якщо я буду ставитися до тебе так, ніби ти спокуслива, то можеш почати поводитися як суккуб?

Я насилу кивнула.

- Ну, принаймні, варто спробувати.

Розділ 13

Повністю оголена, я лежала на ліжку в гостьовій кімнаті. Мені слід було побороти природну сором'язливість, але навіть перебуваючи на самоті, я відчувала жахливий дискомфорт, коли вітер ковзав по моїй голій шкірі. До того ж той факт, що надворі стемніло, а наді мною висіла люстра, яка висвітлювала мене наче прожектор, не додавав особливої сміливості.

У цій чудовій кімнаті з видом на море мені належало провести найближчий тиждень. Однак, незважаючи на всю пишність цього місця, мені не вистачало усамітнення. Напевно, цьому сприяло величезне вікно від підлоги до стелі і відсутня стіна з виходом на захищений від дощів балкон. І нехай я нікого не бачила в океані, але все одно почувалася оголеною перед усім світом.

Крім того, я не могла не задаватися питанням, чи думає Оріон про мою наготу. Весь день ми провели, намагаючись відпрацювати навички спокушання: ходу, флірт, погляд, що оглядає з ніг до голови, і брудні жарти.

Поки що я програвала на всіх фронтах. Проблема ще полягала в тому, що Оріон був до біса гарячий. Дозволь я собі піддатися його звабливим чарам і тут же згорю від пристрасті. Коли за сніданком його пальці торкнулися моїх, я відчула до непристойного гострий напад збудження. На жаль, я почервоніла. А оскільки суккуби не червоніли, Оріон дійшов висновку, що я нервую і соромлюся свого тіла. У підсумку я й опинилася тут, намагаючись влаштуватися зручніше.

Але правда полягала в тому, що поки що мені справді було складно розслабитися, особливо перебуваючи поруч із ним. Я побоювалася Оріона, як лісової пожежі.

Ледь заплющивши очі, я бачила його чуттєво вигнуті губи.

Милуючись океаном у місячному світлі, я накинула на себе ковдру і замислилася над питанням, чи вийде у мене зобразити суккуба.

Глибоко зітхнувши, я оглянула кімнату, намагаючись заспокоїтися.

Оздоблення тут було досить просте - біле ліжко, дерев'яна підлога. Краса цього місця полягала зовсім не в декорі, а в зачаровує вигляді на океанську гладь і зоряне небо. Теплий, солонуватий вітерець увірвався в кімнату. Відчуваючи себе трохи менш сором'язливою перед красою навколишньої природи, я скинула ковдру і стала на коліна.

У голові зазвучали глибокі спокусливі слова Оріона: "Ти казала, що я єдиний чоловік, здатний задовольнити тебе сексуально. І я гарантую, що ти до біса права, Роуен".

Я різко відчинила повіки і кинулася до вимикача. Стрибнувши в ліжко, тут же накрилася ковдрою.

Може, я була не здатна просто так лежати оголеною, але вже заснути голою у мене точно вийде.

- Як спалося? - поцікавився Оріон за ранковою кавою.
Він не відривав погляду від сторінок розкритої перед ним книги.
Я прочистила горло. Не хотілося розповідати демонові про брудні сни, що мучили мене всю ніч, де він тримав мене в полоні прив'язаною до свого ліжка.
- Добре. Добре спалося.
Оріон підняв на мене очі:
- Чому ти так відповідаєш?
- Як?
На його губах заграла легка усмішка.
- Наче мрієш перелізти через стіл і придушити мене.
Чорт забирай. Він бачив мене наскрізь. Відчуваючи, як по щоках поповз рум'янець, я похитала головою:
- Нічого подібного. Я добре спала, просто сни дивні снилися.
- Які?
Як ти цілуєш мене.
- Просто... ем... про чудовиськ. Що читаєш? - Я зробила ковток кави.
Оріон блиснув очима і підняв книжку так, щоб я могла побачити назву.
"П'ятдесят відтінків сірого".
Поперхнувшись, я виплюнула каву, а потім витерла рот тильним боком долоні.

Схрестивши руки на грудях, Оріон сидів у вітальні навпроти мене. Судячи з усього, його терпіння вичерпувалося.

- Завтра ти зустрічаєшся з королем, а твоє тіло так само скуте й напружене. Ти помічаєш, як морщишся, коли хвилюєшся? Відчуваєш, наскільки затиснуті й напружені м'язи шиї?

Я зітхнула, намагаючись зосередитися на розслабленні м'язів навколо рота. А потім зробила глибокий вдих. Однак думки про те, де Оріон провів дві минулі ночі і куди пропадав за вечерею, не полишали мене.

- Давай подивимося, як ти відпрацювала ходу Мортани, - запропонував він.

Я встала з крісла.

Мене не стосувалося, куди він ходить і де проводить свій час. Утім, я вже вивчила його розклад. Ранній підйом, буквально на світанку. Кава і фрукти вранці. Іноді пірнав просто з балкона в море і плавав там. Півдня він проводив зі мною, навчаючи звичок Мортани: як вона говорила, як подавала себе, як жартувала. Одного разу вдень він змусив мене плавати оголеною, уявляючи, яка красива я під водою.

Другу половину дня я була надана самій собі. Обідала на балконі тим, що подавав Морган. Після трапези діставала один із непристойних любовних романів Оріона, хоча на полицях були присутні книжки абсолютно різних жанрів - від класики та грецьких епічних поем до сучасних еротичних романів із батогамми, шмаганнями та множинними оргазмами. Але давайте подивимося правді в очі: у реальному житті таке було неможливо. В інтересах навчання я вибирала книжки про

секс, гортаючи їх за вечерею з морських гребінців і лосося. І вони виявилися вельми пізнавальними.

Щоправда, мене дуже цікавило, з ким він вечеряє, коли не зі мною. Де спить? Ні. Мене це не стосувалося.

Сидячи на дивані, Оріон підняв одну брову:

- Ти здаєшся незібраною.

Я випрямилася, як він мене вчив, потім перекинула волосся через плече, скрививши губи в самовдоволеній усмішці.

Він схилив голову набік:

- Добре. Вираз обличчя як треба.

- Я імітую твій самовдоволений вираз обличчя "я кращий за всіх".

Він знизав плечима:

- А тепер тобі треба в це повірити. Ти зобов'язана вірити в те, що ти найкрасивіша жінка в місті, іншим випала честь бути поруч із тобою. Ось що думала б Мортана: що вона благословляє оточуючих своєю присутністю. Що вона дар цьому світу.

Я підняла підборіддя в точності, як зробила б Мортана. Дар цьому світу.

- Давай, покажи, як ти ходиш. Цього разу намагайся йти чітко по одній лінії, як кішечка. Плечі назад, груди вперед.

Я випрямила спину, витягнула шию і почала рухатися так, як він радив, ставлячи одну ногу перед іншою. Несподівано я помітила, як погойдуються мої стегна під час ходьби, і продефілювала кімнатою у своєму маленькому чорному сарафані, відчуваючи на собі його погляд. Оріон уважно спостерігав за тим, як я рухаюся. Або, радше, за тим, як рухалася Мортана.

- Плечі назад, - тихо підказав він. - Ти маєш мати вигляд і поводитися так, ніби постійно думаєш про секс.

Я розвернулася, знову перетинаючи кімнату.

Дотримуючись його інструкцій, тепер я пройшла як справжня секс-бомба - груди сторчма, стегна погойдуються з боку в бік. Може, мені було й некомфортно у власному тілі, але тільки не Мортані. Вона робила все, про що я читала в тих книжках: трахалася з чоловіками біля стін, дряпала нігтями їхні спина, кусала подушку, поки хтось мав її ззаду.

Розвернувшись, я подумала, як Мортана почувалася б оголеною в морі або як вона поводитися б, знаючи, що за нею спостерігає Оріон. Мортана бажала б, щоб його очі блукали по її оголеному тілу. Вона завелася б і бажала, щоб він знав про ступінь її збудження. Вона б мучила його і дражнила.

Роблячи черговий розворот, я вирішила, що Мортана сіла б на коліна до Оріона. Так я і вчинила, обвивши ногами його талію і до самих стегон задерши поділ. Його очі миттєво стали темними, як ніч. З низьким, вдячним гарчанням він прослизнув рукою з мого попереку до самого волосся. А потім запустив пальці в мої кучері, трохи відтягуючи голову назад.

- Гарна дівчинка, - тихо похвалив він. - Дуже хороша, - провібрував його низький голос на моїй шкірі.

Здається, усе зайшло занадто далеко. Я відкашлялася і схопилася з чоловічих колін, поправляючи сукню і обсмикуючи поділ.

- Ось, - повільно видихнула я, - бачиш? Я можу бути Мортаною. Але мені необов'язково поводитися так увесь час.

Оріон усе ще не зводив з мене погляду, наповненого первісними інстинктами.

- Звісно, ні.

Завтра ввечері я зустрінуся з королем, і це має бути найстрашнішою подією в моєму житті. Але, чесно кажучи, зараз мене більше лякав Оріон.

Розділ 14

Ось і настав день "Д".

Я, звісно, слабо уявляла, що означає буква "Д" у цій подобі Другої світової війни, але для мене вона означала "демон" і, можливо, "драма". Сьогодні я офіційно вступаю у світ демонів, покинувши безпечну квартиру Оріона. Але найжахливіше, що я зустрінуся з королем демонів, який відрубав голову власному батькові і повісив її на ворота.

У якому вбранні заведено знайомитися з царевбивцею, батьковбивцею і королем демонів?

Я насупилася, дивлячись на нову спідню білизну, яка здавалася настільки крихітною, що ледве прикривала соски і зад. Утім, тепер я все-таки суккуб. Тож час би й звикнути. З легким задоволенням я зазначила, що мені доволі комфортно стояти оголеною в кімнаті зі скляними стінами.

Серед розкішних суконь було й трохи повсякденного одягу. Чорні шкіряні легінси, елегантні брючні костюми, короткі спідниці й топи. Однак Оріон наполіг, що для урочистої появи в місті я маю мати просто сліпучий вигляд і приковувати до себе погляди.

Я взяла ліфчик із прозорого чорного мережива з вишивкою у вигляді змій, що лежав на ліжку. Декольте було досить глибоким і закінчувалося нижче грудей. Темний, сексуальний, демонічний. Я одягла його. Як і припускала, соски виявилися ледь прикриті. Підбравши відповідні трусики, я тут же ковзнула в них.

Потім я приступила до вибору сукні. Безліч чорних, сірих, золотих. Усі вони були досить відвертими - корсети, розрізи на стегнах, відкрита спина, короткі подоли. Спочатку мій погляд привернула срібляста сукня в грецькому стилі з високою талією та витонченими перехресними шнурами, що обвивають її. Тільки ось декольте в ньому доходило майже до пупка, а я поки не була готова до подібних експериментів.

Замість цього я вибрала коротку шовкову обтислу червону сукню з довгими рукавами. Примірявши її, я виявила, що поділ закінчується трохи нижче дупи. Таке безумовно для мене було в новинку. До сукні я одягла високі, до стегон, чоботи на невеликому зручному каблучку.

Покрутившись перед дзеркалом, я зізналася собі, що виглядаю до біса гаряче. Довгі халяви відкривали лише невелику ділянку у верхній частині стегон, і все ж укупі з декольте це виглядало неймовірно сексуально. Руде волосся висохло і тепер хвилями спадало по червоній тканині сукні. "Непоганий образ", - подумала я.

Повністю одягнена, я відчинила двері у вітальню. Оріон сидів на дивані, відкинувшись на спинку і розкинувши руки. Коли він побачив мене, то завмер, а очі загорілися, немов зірки.

Зробивши глибокий вдих, я підійшла до нього. Він повільно встав, буравлячи мене пильним поглядом. Навколо нас зметнулася темна магія. Демон видав низьке гарчання, яке луною прокотилося по моїй шкірі. Стало дуже цікаво, чи згадував він про мою вчорашню витівку, коли я осідлала його. А поки що на його губах заграла порочна посмішка.

- Чудово. Виглядаєш як суккуб. Давай перевіримо востаннє твою ходу. Я знаю, що ти непогано володієш своїм тілом, бачив, як ти розправилася з тими смертними виродками. - У його очах запалився потойбічний блиск. - Того хлопця, який затиснув тебе в кутку біля пивоварні, звали Джек Корвін?

Я й забула, як багато він про мене знає відтоді, як сама ж і видала всі свої секрети.

- Так.

- Після всього, що він із тобою зробив, чому ти зупинила мене? Коли його голова буквально вибухала від болю.

Він подивився на мене тим самим поглядом домінанта, від якого мені захотілося негайно смиренно опустити голову. Але я сміливо продовжила дивитися йому в очі, як це зробила б Мортана.

- Я нормальна людина, яка не хоче дивитися, як чийсь мізки розпливаються по асфальту. Це називається співчуттям. Навіть якщо ти когось ненавидиш, тобі не подобається спостерігати його муки.

- Співчуття? - Його погляд немов покрився крижаною кіркою. - Звучить нудно. Я радий, що не проклятий цією якістю.

- Скільки точно людей ти вбив у своєму житті?

Оріон підійшов до мене:

- Я хотів би розповісти тобі про кожне з них, просто щоб спостерігати, як твоє гарне личко спотворюється від жаху, але в нас залишилося всього кілька годин, щоб встигнути попрацювати над твоєю сутулою спиною.

- Ти сказав сутулою? - насупилася я.

- Ми дещо спробуємо наостанок. Я проведу пальцем по твоєму хребту і хочу, щоб ти випрямляла спину по ходу руху. Опирайся на нього, розправ плечі.

Я відчула, як на шкірі поколює сила його магії. Коли демон доторкнувся до мого попереку, я ледь не задихнулася від задоволення. Торкання кінчиків його пальців крізь тонку тканину сукні були схожі на електричні розряди, що пронизували мене наскрізь.

- Заплющ очі. Розслаб плечі і відкинься назад. Уяви собі нитку, яка тягне твою верхівку прямо до стелі.

Він повільно заслизнув угору, і моє тіло одразу ж відреагувало на його дії випрямленням хребта, прискоренням пульсу і жаром.

"Святі небеса, Роуен. Пам'ятай: це просто робота. А ще він демон. І також погрожував убити Шай".

Коли він доторкнувся до моєї потилиці, я трохи витягнулася вгору, подовживши шию. Потім легким, ніби пір'їнка, дотиком його палець знову заслизнув униз, залишаючи тепле поколювання. Оріон зупинив палець між лопатками.

- Груди вперед. Підніми підборіддя. Ти пишаєшся своєю красою. Вона - частина твоєї сили.

Дихання почастішало, коли він поклав руки мені на стегна. Я ледь поборолася шалене бажання притулитися спиною до його потужного тіла.

- Посунь стегна трохи вперед, - тихо промовив він. - А тепер відкрий очі.

Піднявши повіки, я одразу відчула, як змінилася моя постава.

- Ідеально.

Витонченими рухами він обігнув мене і встав прямо. Його краса сильно відволікала. Погляд ковзнув по моєму роту, і я зі збентеженням зрозуміла, що облизує губи.

Оріон схилив голову, і від лукавої усмішки на його щоках заграли ямочки.

Цього разу я й справді почувалася сексуальною. Дико заводила одна думка про те, що він дивиться на мене, на мої оголені сідниці... від чого виникло дике бажання показати йому всю себе.

Я пройшла через кімнату, похитуючи стегнами і ставлячи одну ногу прямо перед іншою, як демон вчив мене мільйон разів.

- Добре, - пробурмотів він. - А тепер повернися до мене обличчям.

Я різко розвернулася, і мої кучері підстрибнули. Він стояв у невимушеній позі, засунувши руки в кишені. Але щось у тому, як горіли його очі, як були стиснуті щелепи, підказало, ніби насправді він зовсім не такий спокійний. Що ж ховалося під цією маскою байдужості? Лють? Похоть? Спроби втриматися від того, щоб вирвати моє серце?

І де він ночував минулої ночі?

Як би там не було, він дивився на мене так, немов хотів поглинути цілком.

- Що далі? - запитала я.

- Тепер іди на мене і спробуй уявити, як крапля води поступово стікає по шії, спускаючись до грудей. Проведи по її сліду кінчиком пальця.

Я повільно почала йти назад, немов кішка, проводячи пальцем по шії, спускаючись нижче до грудей. Це було схоже на бойові мистецтва, чи не так? Просто спроба навчитися володіти своїм тілом.

Відчувши жар його магії, я зупинилася. Здалося, що підходити ближче, дивлячись йому прямо в очі, буде занадто.

Оріон підняв брови.

- Дуже добре, - промурлив він. - Тобі потрібно завжди повідомляти мовою тіла, що хочеш когось трахнути. Натякай на це через зоровий контакт, дотики. - Я перекинула волосся через плече. - Це мило, але тобі варто встати ближче, ніж на три фути. Як ти робила вчора.

Я важко ковтнула і підійшла до нього, дивлячись знизу вгору. Уявляючи, як це - відчуття його руки по всьому тілу. "Просто робота, Роуен. Робота".

У його очах блиснули веселощі.

- Тепер тобі потрібно позбутися вигляду оленя у світлі фар. Спробуй посміхнутися, зігнути брову.

Я скривила одну половину обличчя.

- О, ні. Не роби так. Пам'ятай, ти дар.

Я розслабилася, намагаючись зобразити самовдоволенний вираз обличчя.

Його пильний погляд ковзнув вниз по моєму тілу.

- Ближче. Продемонструй уразливість. Нахили голову і покажи мені ший, ніби знову пропонуєш вкусити тебе, ніби запрошуєш це зробити.

Від такої близькості мене накрила хвиля його чуттєвої енергії. Я зловила себе на тому, що дивлюся в його нескінченні очі. Соски затверділи й чітко виділялися під

тонкою шовковою тканиною. Як же мені хотілося, щоб він нахилив мене, стягнув трусики, погладив мене...

"Припини, Роуен. Він навіть не людина".

Я здогадувалася, що відбувається. Дурна, тваринна частина мого розуму, яка зіпсувала б мені все, якби я дозволила, взяла гору. Однак, можливо, зараз саме цього я й потребувала.

- Добре, - тихо повторив він. - Ти використовуєш зоровий контакт, а тепер спробуй тактильні відчуття під час розмови.

Я простягнула руку і торкнулася його грудей. Прикусила губу і ковзнула кінчиками пальців по м'якій тканині сорочки, обводячи тверді м'язи.

- Ти забула про розмову, - зробив він зауваження.

Ах. Це тому, що мій розум був абсолютно порожній.

Оріон дивився на мене дуже переконливо, немов насправді мріяв зірвати сукню, але ж це просто робота, так? Він сам обіцяв прикинутися, ніби я сексуальна.

Він узяв мої долоні, підняв їх і поклав на свою шию так, що я опинилася повністю притиснутою до нього. Довелося підвестися на шкарпетки, від чого задерся поділ сукні, і теплий вітерець погладив мене по дупі й стегнах.

Тіло обдало жаром. Це був флірт? Тоді він безумовно виглядав непристойним, і гарячий імпульс пробіг по моєму серцю. Дивлячись у його очі, я відчула, що ось-ось впаду в небезпечну прірву.

М'язи звело.

"Демон-вбивця. Відійди зараз же, Роуен".

Я різко відсмикнула руки від його шиї, стиснула щелепи і відвернулася. Серце вискакувало з грудей, що насправді викликало досаду, бо Оріон це чув.

- Думаю, поки що вистачить. - Я важко ковтнула. - Я довела, що можу поводитися як Мортана. Чому б тобі не показати мені місто?

- Тобі треба припинити червоніти.

- Добре.

Я поправила зачіску.

- Запам'ятала карту?

- Так, начебто, - кивнула я.

- Тримай у голові, що, якщо випадково облажаєшся, - попередив він, - закінчиш у вогняній ямі.

- Класний спосіб заспокоїти мене.

Щоправда, незважаючи на всі нерви і страх, я справді відчувала небувалий трепет. Сьогодні вперше - після стількох років - я, нарешті, увійду в Місто Шипів.

Я повинна знайти маминого вбивцю.

Розділ 15

Оріон завів мене в приміщення, яке я спочатку прийняла за комору, але це виявилось ліфтом. Поки ми їхали, я продовжувала вивчати карту.

- Ти маєш прибрати її, щойно ми доїдемо.

- Знаю.

Раз по раз малюючи міську браму, я навіть не здогадувалася, що за нею ховається. Це була заборонена інформація і від цього ще більш приваблива.

Карта показувала, що місто розділене на сім частин - вісім, якщо рахувати Райську пустку на південь від річки Ахерон.

Округ Люцифера, де в готелі "Левіафан" влаштувався Оріон, розташувався зі східного боку океану. Трохи південніше розташовувалися королівський округ Вельзевула і велика вежа Баала, в якій жив король. Якщо він дозволить, я оселюся в окрузі Асмодея - на заході від річки. Він був найменшим за площею, і я припустила, що з роками ставав дедалі меншим, оскільки території поглинали сусідні округи.

Відчуваючи пекучу цікавість, я відчайдушно бажала подивитися на все: на стару в'язницю, стародавні демонські храми, банк. Тут не тільки мешкав убивця моєї мами, а й саме місце було чарівним.

Досягнувши першого поверху, двері ліфта відчинилися, і ми вийшли у вестибюль. Я поспішно засунула картку в нову червону сумочку поруч із новеньким телефоном.

Крізь скляний купол вестибюль заливало яскраве сонячне світло, чимось нагадавши мені вікторіанську оранжерею. Мармурову підлогу кольору слонов'ячої кістки прикрашала чорна плитка в стилі ар-деко. Широкі сходи вели до мезоніну з чорними поручнями, які чомусь мали вигляд сексуального мережива.

Я ніколи раніше не бувала в подібних місцях, тому доводилося постійно нагадувати собі тримати рота закритим і не виявляти захоплення всією цією пишністю. Мортана не була б так вражена, їй швидко б усе це набридло. Тож я перестала милуватися і зосередилася на котячій своїй ході та погойдуванні стегон.

На шляху до виходу ми пройшли повз невелику компанію, яка не зводила з мене поглядів. Дві чудові демоніці з червоними очима і вигнутими рогами кольору слонов'ячої кістки - одна блондинка, інша з волоссям кольору воронячого крила - пригорнулися одна до одної і щось шепотіли, поки я крокувала до дверей. У мене склалося враження, що плітки про мою появу вже розійшлися містом, тож я лише впевнено посміхнулася їм.

Саме так, демони. Суккубська сука повернулася.

Оріон відчинив переді мною великі скляні двері. Похитуючи стегнами, я вийшла на міську вулицю, вимощену золотим каменем, що яскраво сяяло на сонці, через що в мене одразу ж перехопило подих.

З вузькими вуличками, явно створеними ще до винаходу автомобілів, місто виглядало середньовічним. Готель виходив на невелику площу з кафе і магазинами по периметру. Від неї вели аорчні переходи, а в центрі з каменів було викладено

фігуру, що нагадувала перевернутий рівнобедрений трикутник із лініями, що виходили з нього, з буквою "V" внизу.

Оріон вказав на фігуру:

- Як бачиш, Мортана, захист Люцифера не змінився, і великий символ Люцифера залишається.

- Чудово, - видихнула я.

Тепер головне питання залишалось в тому, чи містив один із символів округу п'ятикутну зірку. І хто з цих виродків спалив мою маму живцем, використовуючи магію вогню?

Озирнувшись на площі, я зрозуміла, що всі погляди спрямовані в мій бік. Мене охопив жах, але Мортана ніколи б не подала виду, що перелякана. Вона тримала б за руку Оріона і самовдоволено посміхалася. Такою ж кривою посмішкою, яку демонстрував Оріон відтоді, як я зустріла його.

Близькість його тіла, тепла магія, яку він вивчав, одночасно заспокоювала і спокушала. Взявшись за руки, ми зайшли в один із переходів, який виявився абсолютно безлюдним. Оріон нахилився і прошепотів:

- Не думаю, що народ у захваті від вашого повернення.

- Проблема в тому, що я суккуб? - прошепотіла я у відповідь.

- Не тільки. Причина ще й у тому, що ти зі мною. Ми з королем найзавидніші багаті холостяки в місті, і всі незаміжні демоніці борються за нашу увагу. Інfernальних дебютанток представляють при дворі на серії балів і вечорів, на кожному з яких дівчата сподіваються стати королевою або герцогинею. Дехто готовий чекати роки чи століття, сподіваючись укласти найвигідніший союз.

Я подивилася на нього знизу вгору:

- Чому ти не одружений?

- Не бачу причин для одруження.

- А король? - запитала я. - Йому вже багато століть. Чому він не одружується?

Оріон знизав плечима:

- Раніше він міг переспати з будь-якою жінкою в місті і, ймовірно, саме цим і займався. Ніхто не мав на нього прав. Але, як від правителя, від нього чекають весілля, тож він має обрати дружину.

Ми проходили одну вузьку вуличку за іншою, залишаючи за спиною магазини й готелі. Минули круглу бібліотеку, що належить університету Беліала.

Оріон напівголосно пояснив мені, що в стародавні часи Люцифер був найголовнішим богом демонів. І навіть зараз його сила буквально пронизує місто. Храми здебільшого занедбані, але деякі демони все ще залишають підношення древнім богам.

- Ти віриш у них? - пошепки поцікавилася я.

Він глянув на мене:

- Не знаю, та й, чесно кажучи, мені плювати, існують вони чи ні.

Ах, ну звісно. Його зарозумілості не було меж, навіть коли справа стосувалася богів.

В окрузі Маммона ми зупинилися пообідати в невеликому ресторанчику біля притоки річки, струмка Еребус. Кришталево чиста вода весело струмувала, виблискуючи на сонці. Ми сиділи біля тротуару з бурштинового каменю, і я спостерігала за демонами в дизайнерських шмотках. Голови деяких прикрашали металеві рижки, блискучі в післяполуденному світлі.

Вдалині над площею височів Банк Шипів. Через високі колони він нагадував стародавній храм, по камінню якого розрослася ожина.

Повз пройшли кілька смертних, недбало вдягнутих у легінси та толстовки з емблемою університету Беліала. Вони рухалися інакше, ніж демони, а їхні обличчя висловлювали беззахисність і трепет перед прекрасним світом навколо. Навпаки, кожен демон здавався мені хижакком, що ковзає зі смертоносною грацією. А ще вони весь час зберігали незворушний вираз обличчя.

Однак ні в кого з них не знайшлося потрібної мені зірки.

Я сперлася на спинку стільця і зробила ковток замовленого Оріоном вина. Навряд чи мене назвеш експертом у цьому питанні, але вино було чудове. Я дозволила сухому присмаку прокотитися язиком, потім проковтнула.

- Чудово.

Оріон усміхнувся моїм словам.

- Бордо з винограду, зібраного на полях Елізіуму. Моє улюблене.

Офіціантка, що обслуговувала нас, зверталася виключно до Оріона. Та й хто став би звинувачувати її за це? У жінки були очі, а він був схожий на божество. Її щоки спалахнули, коли вона прийняла його замовлення, постійно поправляючи довге каштанове волосся.

- Я буду качину грудку, - з усмішкою вимовив він.

Я була майже впевнена, що вона тихо ахнула, почувши з його вуст слово "грудка". Офіціантка закусилла губу і схилила голову так, ніби він щойно запропонував її відшльопати.

- Так? - пробурмотіла вона. - Це все, чого ви бажаєте?

Якось Оріон згадував, що флірт - достатній інструмент, щоб дати зрозуміти, що ти когось хочеш. І ця навшпиньки була чортовим експертом. Відверто кажучи, вона підійшла б на роль суккуба набагато краще, ніж я.

Варто визнати, мене це трохи дратувало. З одного боку, я вмирала з голоду, а офіціантка все ще не прийняла моє замовлення. А з іншого - раптом це справжнє побачення? Звичайно, очевидно, що ні. У мене не було причин ревнувати, тож я не ревнувала.

Але ж вона цього не знала.

Інше питання - як би Мортана повелася в цій ситуації? Особисто я думала, що вона до біса розлютилася б. Мортані подобалося бути в центрі уваги, а зараз вона цього не отримувала. Навряд чи вона потерпіла б таке неповажне ставлення до себе.

Я кашлянула, і офіціантка нарешті повернулася до мене. Примружившись, я подивилася їй просто в очі і змусила своє тіло завмерти якомога нерухоміше. Неодноразово постраждавши від цього прийому у виконанні Оріона, я чудово знала, наскільки це нервує. До того ж це була одна з технік доктора Омера: "мовчати доти, доки ви самі не зрозумієте, що накоїли".

Я помітила, як рум'янець на її щоках змінився хворобливою блідістю, а потім повільно постукала нігтями по столу.

- Ви закінчили свою маленьку виставу? - Власний голос здався мені холодним і далеким.

- Вибачте, - залепетала дівчина, - я просто приймала в нього замовлення.

- О, я так не думаю, смертна, - усмінулася я. - Але знаєш, твоє бажання лише додало мені сил. - Ніколи в житті мій тон не звучав так владно. По правді кажучи, я не уявляла, звідки це взялося. - Твоя хіть буквально зробила мене голодною.

Я спостерігала, як сіпнулося її горло, коли дівчина важко ковтнула:

- Що ви бажаєте на обід?

За все платив Оріон, тож я могла дозволити собі замовити що-небудь дороге.

- Лобстер "Фра-дьяболо". - Назва здалася мені дуже доречною. - Відчуваю себе просто диявольськи голодною. - Я вискалила зубки: - І якщо смак страви мене не задовольнить, то мені доведеться перекусити чимось свіжішим, тож краще скажи шеф-кухарю, щоб він переконався в бездоганності страви.

Вона позадкувала назад, потім різко розвернулася і втекла на кухню.

Чорт. Невже я й справді була такою? Невже в мені прокинулася темна сторона?

Коли я повернулася назад до Оріона, він вивчав мене уважним поглядом.

- Мортана, ти зовсім не змінилася.

Я нахилилася до нього і просто на вухо прошепотіла:

- Я рада поверненню.

- За найзліснішого і найстрашнішого демона, що прикрашає це місто, - виголосив він, піднімаючи келих із вином.

Щоразу, озираючись на всі боки, я помічала, як оточуючі витягували шиї, намагаючись підслухати нашу бесіду.

Я зітхнула і подивилася на південний берег річки Ахерон.

- Поля Елізіуму. Я згадувала їх із любов'ю. Чи правда, що під час випробування ти вбив п'ятдесят демонів?

Він покрутив келих у руці, і бурштинова рідина засяяла в променях яскравого сонця.

- Ну, я не люблю хвас...

- Брехня.

Усмішка скривила його губи:

- Добре. Я люблю хвалитися. Так, я прикінчив п'ятдесят демонів. І так, думаю, що інші вважають мене жахливим.

Однак чи вважав король його жахливим?

Я зітхнула, намагаючись сконцентруватися на ролі.

- Минуло стільки часу відтоді, як я бачила короля Нергала.

- Не турбуйся, - він обдарував мене сліпучою посмішкою, - ти побачиш його голову зовсім скоро. Але тепер ти віддана новому королю, чи не так? Знаєш, як у нас прийнято. *Vae Victis*.

Горе переможеним. Очікуйте жорстокого ставлення з боку переможця. Ще одне нагадування про те, що мені не можна потрапити до рук ворога.

Я з усмішкою підняла келих і повторила:

- *Vae Victis*.

Розділ 16

Закінчивши обід, ми продовжили екскурсію містом - один округ за іншим. Стіни з каменю медового кольору огинали межі міста, перемешуючись вежами, що виходять на Осборн.

Я шалено раділа, що одягла зручне взуття, адже ми прокрокували багато миль - через округ Бельфегора з його Залом Гільдій і старою будівлею парламенту біля річки. Ми бачили в'язницю з привидами в окрузі Сатани і шибениці зовні, де проводилися страти. На нас навіть погарчав триголовий сторожовий пес за залізними воротами. Імовірно, завдяки магії місто виявилось набагато більшим, ніж виглядало зовні.

Від моєї уваги не вислизнуло, що в кожному окрузі дотримувалися якоїсь певної моди. В окрузі Люцифера часто-густо миготіли шовкові коктейльні сукні, широкі пряжки на ремнях і глибокі декольте. В окрузі Сатани віддавали перевагу корсетам і строгим костюмам з тонкими краватками.

Однак округ Асмодея різко відрізнявся від усіх інших. Замість доріг протікали канали, а в бірюзовій воді плавали занедбані човники. Вузькі й пустельні вулички періодично виходили на колись величні площі. Класичні будівлі прикрашали колони і високі вікна, а вицвілий камінь мав такий вигляд, немов колись був пофарбований у яскраві кольори. Багато фасадів виявилися зруйнованими, а вікна забиті дошками. У центрі розташовувався неробочий фонтан зі статуями, чий обличчя були розбиті.

Моє серце стиснулося. Немов темні міазми, тутешнє повітря просочила печаль. Я інтуїтивно відчувала загибель цього місця.

Навпроти нас стояла розкішна будівля з безліччю аркових вікон. З одного боку від неї протікав канал. Навколо метушилися робітники, заносючи меблі, міняючи розбите скло.

Оріон вказав на будинок:

- Ось, тепер ти житимеш тут. В окрузі Асмодея ніхто не мешкав століттями, але вони ретельно простежать за тим, щоб він задовольняв усі потреби Мортани.

Я обернулася, щоб озирнутися на всі боки, і з тривогою помітила, що три демоніці пішли за нами в занедбаний округ. Тут не було ні ресторанів, ні магазинів, тут ніхто не жив. Вони просто стежили за нами і, схоже, навіть не дбали про те, щоб залишитися непоміченими.

Висока брюнетка з очима сапфірового відтінку і чорними рогами витріщалася на мене, схрестивши руки на грудях. У її погляді читалася така незамутнена ненависть, від якої в мене побігли мурашки по шкірі. У шкіряних шортах і корсеті вона мала настільки ж сексуальний вигляд, наскільки й лякаючий. З боків від рогатої стояли дві статні блондинки. Але найцікавіше в цій трійці було те, що у брюнетки на руках були татування із зображенням полум'я. Невже вона володіла вогняною магією?

Мені терміново треба було з'ясувати, чи поширений цей вид магії серед демонів.

Я присунулася ближче до Оріона й обійняла його за шию, самовдоволено посміхнувшись дівчатам. У відповідь він обхопив мою талію, і тіло одразу ж огорнув жар його магії.

Трохи натиснувши, я притягнула його голову до свого рота.

- Оріоне, - прошепотіла я, - здається, дехто вже хоче покінчити зі мною. Мені треба знати, які їхні здібності.

- Що саме ти хочеш знати, любове моя?

- Як щодо магії вогню? - тихо поцікавилася я.

Він ковзнув долонею по моїй спині й подивився через моє плече. А потім, взявши за руку, повів мене до покинутого цегляного особняка із забитими вікнами. Штовхнувши дерев'яні двері, ми увійшли в кімнату з вицвілим мармуром і брудною плитковою підлогою.

Від запорошеного повітря я закашлялася. Однак не можна було не відзначити колишню велич цього місця. Погруддя з розгорнутим волоссям і коронами вишикувалися в нішах уздовж залу, але, на жаль, їхні обличчя виявилися розбиті. Кілька статуй були скинуті на підлогу і розколоті, там же валялися старий щоденник і поїдена мілью накидка. На столі стояли два келихи і кришталевий графин. На підлозі темніла бордова пляма тривожного кольору засохлої крові.

Важко було не проявити цікавість, потрапивши в покинутий демонський особняк, тому я зазирнула в один з дверних прорізів і виявила приміщення, що нагадує бальний зал, вкритий пилом і павутиною. У кутку стояв клавесин, а на столі - кришталеві келихи й тарілки. Усе виглядало так, ніби ліліт, що живуть тут, нічого не підозрювали. Немов покинули кімнату в середині трапези. Від цього видовища в мене болісно стиснулося серце.

- Чому тут усе так і залишили? - запитала я. - Якщо ліліт зникли, чому ніхто не захопив їхній особняк?

Оріон повернувся до однієї з розбитих статуй і провів пальцем по місцю, де мало бути обличчя.

- Демони сповнені забобонів. Коли відбувається щось жахливе, це місце вважається проклятим. У ньому оселяються примари.

- Ти в це віриш?

Він негативно похитав головою:

- Ні. Щоб стати приви́дом, потрібна душа, а я не вірю в те, що вона у нас є.

Тільки ось з якоїсь причини тіні навколо демона згустилися, немов його щось налякало, а вогняна магія нагріла навколишнє повітря.

- Як думаєш, а у смертних є душа? - зважилася я поставити запитання.

З відстороненим виразом обличчя Оріон подивився мені в очі:

- Я ніколи не витрачав час на роздуми про смертних. Цілком можливо, у вас є душа. Якщо чесно, важко цікавитися маленькими тендітними істотами, які живуть лише кілька десятків років.

Мені й справді слід було звикнути до його поблажливості.

- Зрозуміло. Гарзд. Думаю, зараз це все не важливо.

- Ти хотіла дізнатися про магію вогню, - нагадав він, пронизуючи мене пильним поглядом. - Чому конкретно про неї?

Я знизала плечима:

- Зовні була демониця з татуванням полум'я. Я чула, що демони здатні спалювати людей, і, якщо чесно, трохи налякана цим фактом.

- Це була Лідія - герцогиня округу Люцифера з Дому Шалем. Магія вогню вважається досить рідкісним даром. Більшість із нас володіють лише силою і швидкістю порівняно зі смертними. Дехто володіє магією льоду. Здатність викликати дощ або шторм - це магія стихій. Але вогонь... тільки наймогутніші можуть викликати вогонь. Здебільшого ним володіють представники королівських родин. Дехто каже, ніби це означає, що тебе торкнувся сам Люцифер.

Ось ми і підібралися до питання, яке мене найбільше цікавить:

- І хто ж у цьому ексклюзивному списку?

- Король, Лідія і Мортана.

Отже, у моєму списку тепер стало троє підозрюваних.

Оріон підняв руку, і з кінчиків його пальців вирвалося полум'я. Вогники затанцювали в його очах.

- І я.

Я зробила крок назад, серце впало в п'яти, і вогонь тут же зник.

Демон подивився на мене з цікавістю:

- Ти й справді боїшся вогню?

Я повільно видихнула:

- Так, є таке.

Він підійшов до мене ближче:

- Ти зі мною, ми разом працюємо. Я подбаю про те, щоб ніхто не заподіяв тобі шкоди. Зрозуміло?

Або він говорив правду, або був дуже переконливим брехуном.

Він повернувся, прямуючи назад до виходу.

- Ходімо, любов моя. Мені тут не подобається.

Що ж, доведеться внести до списку підозрюваних і Оріона.

Чорт забирай.

Розділ 17

Наша екскурсія закінчилася в окрузі Вельзевула, де ми зупинилися повечеряти в прибережному ресторанчику "У Валака"^[9]. Промені призахідного сонця пофарбували річку в сліпучий яскраво-червоний колір.

Усе в королівському окрузі Вельзевула, де панувала заздрість, виглядало так, ніби вкрите позолотою. Бруковані піщаником вулиці, квітучі жовтим дерева, жінки в сукнях "під метал", вилиці яких сяяли від золотистого хайлайтера. Сонце, що заходить, забарвлювало все це в бурштиновий колір.

Оріон залишив мене на самоті, пробурмотівши щось нерозбірливе про те, що перед моїм приїздом йому потрібно поговорити з королем. І оскільки він продовжував оплачувати рахунки, я вирішила замовити крабові клешні в часниковій олії з картопляним пюре і найдорожчим червоним вином у меню. Я задалася питанням, у якому вині Мортана втопила королеву. Хоча, чесно зізнатися, це здавалося мені неймовірним марнотратством.

Завдання, яке стояло переді мною сьогодні ввечері, змусило мій шлунок стиснутися: зачарувати короля і переконати його, що я суккуб. Якщо не вийде, то мою найкращу подругу буде вбито, а я в буквальному сенсі згорю у вогні.

Глибоко зітхнувши, я оглянула навколишній простір. Зі свого місця я бачила міст через річку Ахерон - міст Мук згідно з картою. На іншому березі річки темнів густий ліс. З півдня дув теплий вітерець, приносячи з собою моховитий аромат диких лісів.

Я так ніде і не знайшла зірку, яка мене цікавила. Відчайдушно хотілося запитати про неї, але я не могла зробити це просто так. Не тоді, коли серед підозрюваних опинився сам Оріон.

У Місті Шипів я була як поліцейський під прикриттям.

Якось я дивилася фільм "На гребені хвилі" з Кіану Рівзом. Він грав поліцейського, який проник у банду серферів, які грабували банки. Він влився в їхню компанію, познайомився з культурою і чекав, поки не надійде потрібна інформація. Поліцейський не почав тупо допитувати інших серферів, спочатку йому довелося переконати їх, що йому можна довіряти. І тільки тоді вони самі розкрили всі свої секрети.

Потягуючи вино і дивлячись на Ахерон, я розмірковувала про жахливу, але реальну можливість того, що вбивцею мами виявиться Оріон. А раптом він точно знав, хто я, коли знайшов мене в барі? А раптом він затагнув мене сюди під хибним приводом, щоб шпигувати за мною?

Однак ця теорія не знаходила підтвердження. Навіщо йому було шпигувати за мною? Володіючи смертоносною магією і не маючи співчуття, він міг би тортурами витягнути з мене всю цікаву для нього інформацію, якби захотів.

Несподівано я виявила, що за столиком навпроти сидить Лідія, демониця з татуваннями, і моє серце забилося сильніше. Вона глянула на мене, скрививши губи, і кров похолоділа в мене в жилах. Мені не слід було показувати, що нервую, тому я продовжила байдуже дивитися на річку.

- Мортана, - вирвав мене з роздумів глибокий голос Оріона, і я повернулася до нього. Промені призахідного сонця забарвили його чудове обличчя всіма відтінками рожевого. - Час готуватися до зустрічі з королем. Боюся, сьогоднішній вечір може виявитися складнішим, ніж я розраховував.

Моє серце впало в п'яти.

* * *

Ми з Оріоном пліч-о-пліч підійшли до зовнішньої брами вежі Баала. З вирізаними на зовнішній стіні бійницями палац виглядав дуже давнім. Доріжка з пісковика вела до арочного входу. Звідси я могла майже у всіх подробицях розгледіти голову колишнього короля, насаджена на зовнішню браму над першим входом. Стукіт підборів луною відлунював від кам'яних стін, а в мене поступово холоднішало всередині.

За минулу годину ми встигли на таксі повернутися додому до Оріона, де я переодяглася. Цього разу мій вибір припав на чудову довгу сукню з чорного атласу з розрізом на стегні й настільки глибоким декольте, що бюстгальтер лише став би на заваді. Ніколи раніше я не носила настільки відвертих речей, але вони були в стилі Мортани. І знаєте що? Вона мала до біса сексуальний вигляд.

Поки я робила зачіску, Оріон шокував новиною про те, що розгорілося чимало суперечок про повернення сукуба і що мені не бажали дозволити залишитися з королем наодинці. І тепер мені належало зустрітися фактично з цілою радою демонів, які й вирішать мою долю. Збирався бути присутнім весь Пекельний Кворум - герцог або герцогиня від кожного округу міста.

Включно з Лідією.

Якщо хоч хто-небудь відчує, що я самозванка, мене негайно скинуть у вогняну яму там же, у вежі Баала.

У міру того як ми наближалися до воріт, думки про те, навіщо ж королю участь кворуму, непокоїли мене дедалі сильніше. Адже він і так мав вищу владу. Ймовірно, він бажав убезпечити себе на випадок, якщо від Мортани буде занадто багато проблем. Адже зрештою це буде і їхнім рішенням теж.

Впливові пани - навіть коли в їхніх руках зосереджена абсолютна влада - чудово вміли звинувачувати інших.

Я намагалася сконцентруватися на стукоті підборів, не думаючи про полум'я. Цей метод страти - один із небагатьох, які лякали мене до смерті. Але, що б не сталося, я була просто зобов'язана все зробити правильно. Заради мами, а тепер і заради Шай.

Підійшовши ближче, я виявила, що відрубана голова неймовірно добре збереглася, волосся все ще було густим і чорним, шкіра гладенькою. Єдине, що відрізняло його від живої людини, - заплющені очі та розслаблені м'язи обличчя. Смолоскипи, прикріплені до стін, відкидали тіні, що танцювали, на стіни з пісковика, через що складалося враження, що голова короля Нергала рухається і він щось бурмоче. Я глибоко і повільно зітхнула.

Не випускаючи долоню Оріона, поцікавилася майже пошепки:

- Це нормально для демонів? Відрубані голови.

- Звісно, ні, - відповів він, покосившись на мене з подивом.

"Слава богу. Значить, вони не всі соціопати", - подумала я.

- В інших демонів немає жодних причин для того, щоб вішати чужу голову на ворота. Це зроблено лише тому, що він був королем. Свого роду нагадування, що Нергала скинув хтось сильніший і що Камбріель - законний правитель. *Vae Victis*, пам'ятаєш?

- А відрубана голова нікого не напружує? - знову прошепотіла я. - Виглядає моторошно.

Оріон знизав плечима:

- Його не особливо любили.

Я виявила, що не зводжу погляду з Оріона, намагаючись вловити хоч якісь емоції на його байдужому обличчі. Судячи з усього, вигляд голови його зовсім не зворушував, і я задалася питанням, чи всім демонам бракує співчуття.

Говорячи мовою смертних, людину, позбавлену співчуття, називали психопатом. Наскільки я пам'ятала, у таких людей була знижена активність мигдалеподібного тіла - частини мозку, що відповідає за тривогу. Таким чином, психопати не відчували страх тією мірою, що й нормальні люди. Якщо вони походили із середнього класу, то мали всі шанси досягти успіху в торгівлі акціями або в політиці. Але якщо вони виростили в атмосфері насильства, то цілком могли відрубати батькам голови і повісити їх на ворота.

Ми перетнули кам'яний двір, який вів до чергової високої стіни з воротами, що слугувала захисним бар'єром на шляху до вежі. У короля був серйозний захист.

- Оріоне, - покликала я напівголосно, - ти коли-небудь відчував страх?

- Чого мені боятися? Я можу вбити майже кого завгодно, - насупився він.

"О боже".

- Ти переживав коли-небудь за іншу людину? Я просто намагаюся зрозуміти, яким треба бути, щоб вважати нормою відрубану голову на воротах.

Його губи скривилися в глузливій усмішці:

- Якщо хочеш зрозуміти, хто вважає це гарною ідеєю, то можеш прочитати власну історію. Саме у вас ми й запозичили цей звичай. Смертні робили те саме, коли ми зачинили ворота на початку сімнадцятого століття. Голови повалених ворогів стирчали біля Бостон Коммон^[10] у тисяча шістсот сімдесятому році. - Він знизав плечима: - Просто культура демонів розвивається трохи повільніше.

Що ж, будь я проклята, але він мав рацію. Смертні, як і демони, творили жахливі речі.

На іншій стороні подвір'я два величезних м'язистих демони охороняли ворота з вирізаним на них зображенням. Воно являло собою щось схоже на комаху з довгими лапами, ймовірно, символ Вельзевула.

Роги кольору слонової кістки чудово гармоніювали з блідим відтінком шкіри стражників. Вони дивилися на нас і міцно стискали списи. Від їхніх тіл виходила срібляста магічна аура, і низьке гарчання прокотилося камінням у нас під ногами. Звук ставав дедалі сильнішим, перетворюючись на якусь похмуру пісню, що наповнила все навколо.

Тремтіння пробігло по тілу від того, наскільки це було незнайоме. Але все ж мені вдалося зберегти сексуальну котячу ходу. Я йшла, похитуючи стегнами, і це здавалося мені жахливо дивним. Адже я ніколи не зустрічала Мортану. І нічого про неї не знала. І все ж здавалося, інтуїтивно я можу передбачити хід її думок. Її самовпевненість, презирство до інших, здатність усе тримати під контролем. Вона була схожа на мій темний бік, який потихеньку виходив на поверхню. Мою підсвідомість. Цю її частину не обтяжували тривога й сором'язливість. Залишилися тільки бажання й агресія. І, можливо, було не так уже й погано випустити його назовні.

Варто було нам наблизитися, і охоронці миттєво відступили. Ворота відчинилися, і нашому погляду постала чудова галявина, заповнена яскравими польовими квітами - бурштиновими, гарбузовими, вишнево-червоними. Кам'яна доріжка пролягала прямо через поле і вела до позолоченої вежі, поверхи якої концентричними колами звужувалися догори. Біля входу розстелили червону килимову доріжку.

Це була найграндіозніша споруда, яку я коли-небудь бачила, і, очевидно, її побудували для залякування. Навколо вежі неспішно прогулювалися демони в розкішних вечірніх сукнях і костюмах. Через велику кількість діамантів і металевих відтінків все це більше нагадувало Met Gala^[11]. Тут знайшлися і дами в червоних сукнях з обурливо довгими шлейфами, що волочилися травою, і чоловіки в дорогих костюмах у тонку смужку або оксамитових з величезними кушаками. Якби не наявність рогів у половини присутніх, я б вирішила, що ми на сцені в Нью-Йорку.

Мабуть, сьогоднішній вечір був знаменною подією. Здавалося, тут було присутнє все місто. Найімовірніше, щоб подивитися, як суккуба підсмажують на багатті.

Я крадькома покосилася на Оріона, намагаючись зберегти нейтральний вираз обличчя. Його сріблясте волосся блищало в місячному світлі. А коли він повернувся, щоб подивитися на мене, я відчула небажаний трепет у грудях. Я починала почуватися з ним у безпеці, ніби він став моїм захисником. Тільки от це було дуже нерозумно, якщо зважати на те, що він один із підозрюваних.

Коли ми наблизилися до килимової доріжки, я усвідомила, що очі всіх демонів звернені на мене. Я щосили намагалася виглядати нудьгуючою, хоча серце калатало як божевільне, а живіт скрутило від страху.

У своїй чорній сукні я виявилася вбрана найпростіше, хоча, напевно, в цьому і полягав весь сенс. Мортана була крутою стервою, надто впевненою в собі, яка вміє себе подати. А цей ефект досягався зовсім не одягом. Навіщо було приковувати увагу до дизайнера, коли можна звернути її на Мортану?

Тільки от чи відчувала я настільки непохитну впевненість? Чорт, ні. Але мені належало зробити все можливе, щоб цього ніхто не помітив.

Демони в буквальному сенсі витріщалися на нас, коли ми піднімалися сходами до самої вежі. Нагорі стояли ще два охоронці, які відчинили перед нами двері.

Перше, що впало мені в око, - вогняна яма, що нагадує портал у пекло.

Ось де я можу опинитися сьогодні ввечері, якщо не впораюся зі своїм страхом.

Розділ 18

Вогняна яма розташовувалася прямо в центрі холу. Раптово нудота підкралася прямо до горла, і мені стало нічим дихати.

"Заспокойся. Заспокойся. Заспокойся".

Було б непогано, якби на мені був вогнетривкий одяг, ковдри і захисний гель, хоча навіть їх надовго не вистачило б. Яма виглядала воістину бездонною.

Жах дедалі глибше запускав кігті в моє серце. Я усвідомлювала, що якщо не впораюся із занепокоєнням найближчим часом, то мене тут же й стратять.

Слід було вирівняти дихання - повільний вдих, а потім видих, щоб запобігти панічній атаці. Поки ситуація залишалася під контролем. Поки могла переконливо прикидатися, я була здатна вибратися звідси в цілості й схоронності. І зберегти життя Шай.

Повільно відновлюючи душевну рівновагу, я оглянула навколишній простір.

Коли я чула про вежу Баала і демонську вогняну яму, то навіть не уявляла, що це місце виявиться настільки елегантним і сучасним. Усе навколо сяло полірованим мармуром піщаного відтінку. Над нами ярусами піднімалися поверхи аж до отвору, крізь який я побачила місяць і зірки. Так, у центрі помістили вогнище, але праворуч був накритий цивілізований банкет із канапе і закусками. Широкі вікна за банкетним столом виходили на залитий місячним світлом сад. Ліворуч виднівся вигнутий басейн із коктейль-баром біля кромки. Смертні офіціантки в коротких сукнях снували туди-сюди з тацями з напоями. Усе мало цілком пристойний вигляд.

Біля багаття стояли п'ять демонів і пили шампанське та коктейлі - Лідія з татуюваннями у вигляді вогню та четверо чоловіків, кожен з яких представляв свій округ, а шостим керував сам король.

За описом подруги я впізнала Легіона - главу округу Сатани, де правив гнів, - довге чорне волосся, золотиста смаглява шкіра. Рукава його сорочки були закатані до ліктів, оголюючи чорні татуювання. Шай мала рацію: і мені він здався неймовірно сексуальним і водночас моторошним.

У будь-якому разі він не так лякав, як Лідія, в очах якої розгорілися вогники, варто було їй поглянути на мене. Світло від багаття відкидало танцюючі тіні на її обличчя, а губи скривилися в загрозливій усмішці. Кішка збиралася пополювати на мишку.

Коли повз мене проходила смертна офіціантка, я встигла схопити з таці келих із яскраво-червоним коктейлем і зробила ковток. По-перше, алкоголь допоможе заспокоїтися, а по-друге, так я змогла б зробити вигляд, що отримую задоволення від заходу.

Сам король сидів на позолоченому троні, на узвишші по той бік вогняної ями. Його довге світле волосся спадало на широкі плечі, з голови стирчали сріблясті роги, а очі були темними, як ніч. Темно-синій одяг чудово підкреслював рельєфне тіло. Полум'я, що коливалося, лише посилювало його потойбічний вигляд. На його обличчі не відбивалася жодна емоція, а тіло залишалось таким самим нерухомим, як кам'яні стіни, що оточують нас. Як і Оріон, він вивчав чисту силу і владність.

- Мортана, леді Будинку Ліліт, - його голос прокотився залом, немов гуркіт грому, - останній суккуб. Ти до нас повернулася.

Якимось чином присутність Оріона надавала мені сил. Протягом усього дня я так уважно спостерігала за ним, що в мене з'явилося уявлення про те, як переконливо імітувати впевненість.

Я посміхнулася, потім ліниво знизала плечима, як зазвичай потискав він, немов була абсолютно спокійна.

- Місто Змій почало мене стомлювати. - Я зробила ковток коктейлю, який виявився змішаним з горілкою гранатовим соком. - І я згадала про Місто Шипів, де мені було так весело.

Мій голос лунав залом, і я підняла підборіддя, як учив Оріон, і наполовину осушила свій гранатовий коктейль. Не переживаючи ні про що.

Темні очі короля затрималися на Оріоні:

- Тобі відомо, чому вона покинула Місто Змій?

Його персні блиснули в теплому світлі вогню.

- Ну-ну, король Камбріель, - відповів Оріон глузлигим тоном. - Ти ж знаєш, я не можу розповісти, що там сталося. Наші міста оповиті завісою таємниці.

Оріон і справді збирався так поводитися з королем? Я очікувала поваги, але, судячи з усього, занадто багато хотіла від демона з настільки роздутим его.

- Справді, - холодно промовив король. - Ось чому ми досі не знаємо, чому ти покинув свою підопічну в Місті Змій. Хоча я впевнений, що справа не обійшлася без скандалу. І мені насправді цікаво, чи пов'язаний цей конкретний скандал із сукубом. Але ти маєш рацію, це не обговорюється.

Король знову звернув на мене свій темний погляд:

- Мій батько дуже любив вас, леді Мортана.

Мене любила відрубана голова. Я невинно змахнула віями і вкотре пригубила коктейль, намагаючись розібратися в тому, що відбувається. Чому це так було схоже на випробування? Я відчула, що якщо продемонструю відданість мертвому королю, то зазнаю невдачі.

- Ви мали побачитися з ним дорогою, - продовжив король. - Колишній король повалений. *Vae Victis*. Ви оплакуєте його смерть, Мортана?

Так, це безумовно була перевірка. Що слід було відповісти, щоб підлестити королю Камбріелю? Оріон якось згадував, що Нергал був нудний і похмурий.

Я широко розплющила очі від подиву і з удаваним жахом приклала руку до грудей:

- Король Нергал мертвий? Чесно кажучи, з огляду на його особистість, я здивована, що хтось це помітив.

На жаль, Камбріель навіть не посміхнувся, від чого в мене ще сильніше скрутило живіт. Я вже допила коктейль, і алкоголь злегка вдарив мені в голову. Повз проходила офіціантка, і я впустила свій келих на її тацю.

У залі продовжувала панувати гробова тиша, і мій пульс почастишав. Щоправда, через кілька миттєвостей нарешті почулося тихе хихикання, і я трохи розслабилася.

Чи не зайшла я занадто далеко?

Однак я відчувала, що якраз Мортана дозволила б собі зайти так далеко. Саме це й робило її цікавою. Без притаманної їй прямолінійності та грубості вона б ніколи не нажила собі стільки ворогів. Вона точно знала, як привернути до себе увагу й утримати її.

Губи короля лише злегка зігнулися. Йому сподобалася жорстокість Мортани.

- Тобто ти не сумуєш за ним? Але ж колись він тобі подобався.

- Ну, мені дуже подобалася одна його частина, але тепер ця частина, схоже, зникла, адже залишилася тільки голова.

Чорт забирай, а це було кумедно - поводитися як лиходійка. Невже я почала перетворюватися на Оріона? Співчуття? Звучало втомливо.

Коли світлі очі Оріона ковзнули до мене, я побачила в них веселощі.

Король постукував пальцем по підлокітнику трону. Полум'я відбивалося в золотій короні. У той час як краса Оріона була більш чуттєвою, король мав свого роду елегантність. Витончені, мужні риси обличчя і прями чорні брови.

- Що ти збираєшся тут робити? - прогримів над залом голос короля.

А ось і запитання, на яке я не знала відповіді. Мене знову почало охоплювати занепокоєння, і я сильніше стиснула біцепс Оріона. Напевно, нам варто було передбачити такий розвиток подій і підготуватися.

У відповідь Оріон повільно провів кінчиками пальців по моєму зап'ястку, і в мені запульсувала тепла магія, розслабляючи м'язи. Ух ти. І він так просто це робив? Смертні роками навчалися різних технік розслаблення, допомагаючи людям пригнічувати паніку і тривогу, а Оріону варто було просто доторкнутися до людини, і бум, занепокоєння зникло.

Хоча мені все ще слід було придумати відповідь. Мені здавалося, що демони тільки ходили по модних магазинах і ресторанах. Що б сказала моя підсвідомість? Чого б вона хотіла?

Я захлопала віями, коли язики полум'я вкотре затанцювали між нами.

- Що ж, я збираюся скористатися вашим баром біля басейну, якщо дозволите. І, звісно ж, Оріон може приєднатися до мене. - Відкопавши ще щось зі своєї підсвідомості, я повернулася до свого супутника і погладила його міцний біцепс. Він окинув мене повним похоті поглядом, і це було добре, адже ми мали викликати в короля заздрість. - О, знаєте, чим ще я хочу зайнятися? Я хочу, щоб Оріон жорстко трахнув мене біля кам'яної стіни, якщо вже ми цього ще не зробили.

"Чорт забирай. Це вже занадто. Занадто багато підсвідомості".

Оріон із низьким гарчанням обпик мене потемнілим поглядом.

Це було попередження, щоб я закрила свій рот, чи щось інше?

У цей момент полум'я з ями розгорілося сильніше, нагріваючи повітря й обпікаючи мою шкіру. Це спрацювала магія Оріона? Чи короля?

- Ти, безумовно, привернула мою увагу, Мортана, - різко промовив король. - І які, власне, ваші стосунки з Оріоном?

Одну пораду з лекцій доктора Омера я запам'ятала дуже добре: коли не хочете відповідати на запитання про себе, повертайте його іншій людині.

Я хитнула стегном і кокетливо посміхнулася:

- Ваша Величність, я задоволена вашим інтересом до мого особистого життя. Але що ж саме вас так заінтригувало? Може, нам варто дослідити цю тему детальніше?

Дослідити. Ніколи ще слово з лексику до доктора Омера не звучало настільки двозначно.

Король слабо посміхнувся:

- Ти остання зі свого роду, Мортана. Цікавість. Тільки і всього.

Тільки ось тепер він дивився на мене тим же поглядом, що й Оріон, ніби хотів облизати з голови до п'ят. З огляду на те, що привабливих жінок у Місті Шипів було хоч греблю гати, стало ясно, що Оріон не помилився щодо того, що приверне увагу короля. Ревнощі - ось ключ до його серця. Він забажав мене тільки тому, що мною володів інший.

Я повернулася до Оріона, відкриваючи повний огляд на декольте. Торкнулася його губ кінчиком пальця і повела нижче по тілу, відчуваючи, як напружується кожен м'яз чудового тіла.

- Я думаю, місту знову не завадив би суккуб, - голосно заявила я. - Чи не так?

Погляд опівнічних очей Оріона змусив моє серце прискорено забитися. Було важко не думати про те, що я відчувала, коли він притискав мене до стіни, вчепившись зубами в горло.

Я глибоко зітхнула і знову повернулася до короля. Він міцно стискав пальцями підлокітник, нахилившись трохи вперед, і дивився на мене так, наче ось-ось збирався перестрибнути вогняну яму і схопити мене.

Коли король уперше встав зі свого місця, я звернула увагу, наскільки він високий - приблизно, як і Оріон. Ці двоє височили над рештою демонів.

- Герцоги і герцогині висловлять думку, чи варто тобі залишитися в Місті Шипів. Однак остаточне рішення все одно прийматиму я. А я вважаю, що тобі варто залишитися.

Я видихнула з полегшенням. Здається, це перемога, так? Не важливо, що скаже кворум, - король готовий прийняти мене з розпростертими обіймами.

- Ваша Величність, - пролунав хрипкий жіночий голос, і Лідія, герцогиня Шалем, вийшла вперед.

Сьогодні вона одягла приголомшливу золоту сукню, що підкреслювала татуювання. Її ноги виглядали спортивними і неймовірно довгими, а темне блискуче волосся спадало на оголені плечі. На мить вона кинула на мене спопеляючий погляд, потім змінила вираз обличчя і знову подивилася на короля:

- Ваша Величність, ви знаєте, що я, як єдиний лідер жіночої статі в місті, не поділяю дрібних турбот інших жінок. - Мило. Вона й справді зібралася почати промову про те, що не така як усі? - Проте більшість жінок заперечуватимуть проти присутності тут Мортани, бо побачать у ній суперницю. Їх хвилюють шлюбні перспективи, прагнення до багатства та інші поверхневі проблеми. Вони вбачають у ній загрозу увазі, яку могли б отримати від герцога Оріона чи від вас. Відверто кажучи, їхня заклопотаність знаменитостями і багатством свідчить про занепад нашого суспільства.

Оріон закотив очі:

- Ти закінчиш хоч одну думку за сьогоднішній вечір?

Вона стиснула губи:

- Але, як ви знаєте, я далека від легковажних жіночих турбот, і я не така, як інші. Мої побоювання набагато глибші. Чи можу я нагадати про те, що ліліт було знищено через небезпеку, яку вони становили для інших демонів? Колись Місто Шипів вирішило позбутися їх, тому що вони використовували контроль над розумом, маніпулювали іншими, щоб задовольняти свої власні порочні потреби. Вони мерзота серед демонів.

Що ж, вона, безумовно, показала кігтики, але от як Мортана поставилася б до такого зауваження?

Навряд чи їй це сподобалося б, але вона була готова дати відсіч.

Розділ 19

Я повернулася до Лідії і загарчала, вискаливши зуби. Звук вийшов звідкись із глибини моїх грудей і прокотився по всьому залу.

Що ж, привіт, агресія Мортани. Ось я і познайомилася трохи ближче зі своєю тваринною частиною.

Я повернулася до короля і спокусливо посміхнулася:

- Упевнена, що ви скоро переконаєтеся в тому, що мені нема чого контролювати розум, щоб задовольнити свої порочні бажання.

Гостра щелепа короля стиснулася, на губах промайнула темна посмішка, а кісточки пальців побіліли, коли він схопився за підлокітник.

Уперед вийшов герцог із темним волоссям, мідним відтінком шкіри і темно-карими очима:

- Усі ми знаємо, як ліліт поводитися в минулому. Вони обманом позбавляли нас грошей, використовуючи спокушання. Деякі з нас достатньо дорослі, щоб особисто пам'ятати про це. - Він пильно подивився на мене. - Мортана спокусила мого брата кілька століть тому, і відтоді його ніхто не бачив. Разом із ним зникло і все золото.

Гаразд, Мортана облажалася. Однак мені в будь-якому разі слід було залишатися в образі, інакше живою звідси не вибратися.

Інший герцог схрестив руки на грудях. Він був доволі високий і худий, з темним кучерявим волоссям, що спадало на очі.

- Мені доведеться сказати те, що ніхто так і не наважився. Усі знають, що вона вбила королеву Адель.

Я підняла вгору вказівний палець:

- Ніхто цього не знає, бо я ніколи не вбивала королеву. - Я промовила це, не хвилюючись про вираз обличчя, коли брешу, бо цього вечора й справді не брехала. Може, королеву і вбила Мортана, але не я. - Це всього лише недоведені чутки.

Обличчя Оріона виражало повний спокій.

- Навіщо опускатися до пліток чотирьохсотрічної давнини? - Він знизав плечима. - Для мене це не має жодного значення, я отримую справжню насолоду від сексу, і мені не хотілося б втратити улюблену іграшку. - У його очах з'явився злісний блиск. - Я чув різні чутки про суккуб, про те, як вони благали, стоячи на колінах, але ніколи раніше мені не доводилося стикатися з диким відчаєм ліліт.

Шокований шепіт прокотився залом, і мене охопила хвиля гарячого гніву. "Невже він і справді це сказав? От придурок. Гаразд, мене не повинно хвилювати, що подумують демони, я всього лише граю роль". Я й гадки не мала, скільки принижень зможу витримати.

І все ж...

Я помітила, що це спрацювало, бо тепер король дивився на мене з тваринним голодом.

- Брудний негідник, - виступила Лідія. - Повелитель Хаосу, тебе тут тоді не було. Ти навіть гадки не маєш, якою вона була. Нею керувало лише одне - відчайдушне бажання стати королевою. Тільки в Мортани вистачило б жорстокості

втопити королеву в чані з вином. Мене абсолютно не хвилюють проблеми в шлюбі, але звідки нам знати, що Мортана не переб'є нас усіх заради влади?

Я зітхнула:

- Не повірю, що я єдиний жорстокий демон у Місті Шипів. Повинен бути хтось ще.

Худорлявий герцог із розкішними каштановими кучерями, що тримав кістлявими пальцями келих вина, подивився на мене. Світло багаття відбивалося від його рогів кольору слонової кістки.

- Ти, ймовірно, не пам'ятаєш мене, Мортана. Коли ти поїхала, я ще не був герцогом. - Він поморщився: - Тоді ти ледь приділила мені час. Такий суккуб, як ти, був занадто хороший для демона обжерливості.

Раптово я усвідомила, що в його келиху було зовсім не вино. Це була кров. Він пив людську кров.

"Огідно..."

Я кинула на нього короткий погляд:

- О, не думаю, що щось змінилося. Я все ще занадто хороша для тебе.

Я щосили намагалася залишатися в образі. Тільки от проблема полягала в тому, що для цього мені потрібно було злити оточуючих. Наскільки я мала їм сподобатися, щоб отримати схвалення кворуму?

З розлюченим виразом обличчя він вилив залишки крові.

- Дозвольте мені просто пояснити, що якщо ти станеш герцогинею округу Асмодея, то це означатиме зниження податкових надходжень.

Герцогиня... усе правильно. Як остання з ліліт, я автоматично ставала лідером. Їм доведеться ділити зі мною владу. Ясна річ, що нікому цього не хотілося.

Тільки от король уже висловив свою точку зору, вірно? Якщо він чогось бажає, то знайде спосіб це отримати. Моя мета - повернути його якомога сильніше, а ключ до цього - ревності.

Я повернулася до Оріона і кінчиками пальців провела по його пресу, одразу відчувши, як напружилися м'язи. Від п'яного відчуття мої щоки порожевіли.

- Слухайте, якщо ви вирішите, що не бажаєте моєї присутності тут, то я піду. Мені без різниці, де жити. І, можливо, я змушу Оріона піти зі мною. Здається, є в ньому щось таке - насправді дуже велике, - до чого я дуже прив'язана. Не можу уявити собі іншого чоловіка, який сподобався б мені настільки сильно.

Оріон схопив мене за ноги. Він рухався швидко, але граціозно, і наступне, що я пам'ятала, - демон притискав мене до колони.

Я втупилася в його чарівні блакитні очі й обхопила ногами за талію. З пустотливою, спокусливою посмішкою він притиснув мене до каменя.

Коли повітря торкнулося верхньої частини стегон, я зрозуміла, що він задер мою сукню майже до кінця. Привіт. Привіт.

Я дивилася йому в очі і раділа випитій кількості алкоголю, інакше ніколи б не ризикнула поводитися настільки розкуто. Як помітив Оріон, я була трохи напружена. Але хіба справа тільки в коктейлях? Оріон мав свою власну п'янку силу. Його спокуслива оксамитова магія пестила моє тіло. Коли він притиснув мене до каменя, його очі небезпечно потемніли. Я вдивилася в його досконалі, мужні риси, і

навколишній світ ніби перестав існувати. Залишилося єдине бажання: щоб він притулився до моїх губ і поцілував.

"Господи. Роуен, у тебе жахливий смак на чоловіків. Гірше нікуди".

Легкий, прохолодний бриз пронісся залом, ніжно пестячи мою шкіру. Лямка від сукні впала, майже оголивши груди. Фактично було видно половину соска, що витягнувся до чутливої точки на шовковистому матеріалі.

У звичайній ситуації я б скрикнула і скоріше прикрилася. Але у звичайній ситуації мене б не скинули у вогняну яму за те, що я виявила сором'язливість. Тому я зробила глибокий вдих і дозволила лямці впасти ще нижче.

Я спостерігала, як Оріон ковзав поглядом по моїх грудях. Несподівано він різко видихнув і ще сильніше притиснув мене до себе. Судячи з відчуттів, він не симулював бажання. Це я казала, що не уявляю іншого чоловіка, який міг би мене задовольнити? Святі угодники, судячи з усього, я не помилилася.

Оріон наблизився до моїх губ, не зводячи з мене почорнілих очей...

- Досить! - прогримів голос короля.

Я прийшла в жах від сили розчарування від того, що нас перервали.

Оріон поставив мене на ноги, і поділ сукні знову впав на підлогу.

Мої щоки почервоніли, а груди високо здіймалися. Я поправила лямку, все ще не в силах зосередитися. Привести мене до тями зміг лише вид полум'я, що здіймалося, яке тепер височіло на кілька футів. Коли воно вщухло, я звернула увагу на короля. Його щелепа була стиснута, а м'язи напружені.

Ми безумовно змогли повернути його увагу. Світло від вогню танцювало, відкидаючи тіні на його засмаглу шкіру і світле волосся, роблячи його схожим на статую, викувану з полум'я.

Адреналін пульсацією носився по тілу. Невже ми насправді творили таке?

Король відвів від мене погляд, уважно вивчаючи кворум, а потім його губи скривилися в усмішці:

- Думаю, що Місту Шипів потрібен суккуб.

У залі запанувала тиша. Як я і думала, король ухвалив рішення, незалежно від того, що думають інші.

Обличчя присутніх виглядали похмурими, розлюченими. Один із герцогів, із платиновим світлим волоссям і золотими кільцями на пальцях, виступив уперед:

- Звичайно, ми не можемо не погодитися з вашою мудрістю. - Він явно злився. І поки я спостерігала за ним, на його лобі з'явився золотий знак - щось на зразок півмісяця.

Серце шалено заколотилося в грудях. Саме це я пам'ятала з ночі, коли вбили мою маму. Символ, такий самий, як цей, сяяв на голові демона. Тільки тоді це була зірка, не місяць.

Я так розхвилювалася, що ледь не видала себе. Нарешті я домоглася прогресу.

Але коли я спіймала на собі погляд Лідії, побачила усмішку на її губах, постаралася, щоб вираз мого обличчя здавався безтурботним. Мортана б тут нічого не здивувало. Усе йшло як завжди.

Король склав пальці будиночком і оглянув присутніх.

- Хіба ви не згодні, що місту не завадив би суккуб? - прогримів його голос, відбиваючись від мармуру. - Герцогиня округу Асмодея.

Король домагався, щоб із ним погодилися. Він знав, що вони проти, але не стануть сперечатися з королем. І поки вони самі заявляють про свою згоду, хто потім звинуватить правителя в тому, що сукуб погубив це місто. Чому ви всі радили впустити її в місто?

П'ятеро демонів пробурмотіли щось, потім кивнули.

І тільки Лідія зберігала неупереджений вираз обличчя.

- Ми можемо впустити суккуба. Король у своїй безмежній мудрості бачить це. Але будь-який демон, який входить у місто, має пройти Пекельне Випробування, чи не так? Так ми дізнаємося, що боги благословили її присутність. - Коли вона повернулася в наш бік, в її очах спалахнула лють. - Оріоне, ти ж пам'ятаєш своє випробування? Тоді ти вбив кількох моїх добрих друзів. Тепер настала черга Мортани.

- Це тільки для нових демонів, - відгукнувся він. - Мортана жила тут раніше. Вона просто повернулася додому.

Він намагався зробити вигляд, що нічого не відбувається, але з надто швидкої відповіді стало зрозуміло, що справа погана.

Лідія задоволено посміхнулася:

- Так, але вона ніколи не проходила Пекельне Випробування, тому що жила в місті з часів його заснування, а до кінця сімнадцятого століття ніякого випробування не було. Закон говорить, що кожен демон, який входить у місто, повинен його пройти, якщо тільки не проходив раніше. Упевнена, що для тих, хто колись тут жив, немає жодних винятків. - Вона подивилася на мене, і її усмішка стала ширшою: - Ти ж не ослабла в Місті Змій, чи не так?

Страх скував мене зсередини.

Король встав, і тепле світло підкреслило гостру лінію його підборіддя.

- Погоджено. Мортана приєднається до Міста Шипів після проходження випробування. Тоді ми переконаємося, що її присутність схвалюють навіть боги. - Він повернувся в мій бік: - Воно розпочнеться сьогодні опівночі. Тебе офіційно викликали.

Я ж не могла відмовитися? Мортана сказала б "так". Вона була б на сто відсотків упевнена у своїй здатності пройти через це.

Або я видам себе, або ризикну своїм життям і пройду випробування. Тож я виявила, що відкриваю рот і вимовляю:

- Я з легкістю пройду обряд. Звичайно ж, боги благословлять мене. - Я тихо хихикнула. - Думаю, ми всі це розуміємо.

Лідія кипіла від злості на мене, її губи злегка скривилися.

- А раптом герцог Оріон спробує їй допомогти? Ясна річ, що вони у стосунках, і ми знаємо, наскільки він вправний убивця. А раптом вони обдурять?

Король кинув гострий погляд на Оріона.

- Що ж, герцог залишиться зі мною на іншому березі річки Ахерон, недалеко від моєї вежі. Ми спостерігатимемо за тим, як ти перейдеш кордон, або прислухатимемося до переможного крику, який сповістить про твою смерть. Ми будемо пити коктейлі.

- І жодних польотів, - виплюнула Лідія. - Ти не маєш права використовувати крила.

Нарешті прозвучало єдине правило, яке я не змогла б порушити. У мене не було ні крил, ні магії, ні найменшого шансу на виживання сьогодні вночі. Тільки якщо я що-небудь швидко не придумаю. Може, швидкий, потайний виїзд із міста, перш ніж хто-небудь помітить.

Тільки от король не відпускав нас. Раптово він вийняв кинджал з-за пояса. Коли я зрозуміла, що зараз станеться, страх розцвів у мені з новою силою.

Він простягнув долоню і розрізав її. Червона кров стікала з його руки на мармурову підлогу.

- Добре. Скріпимо це священне зобов'язання клятвою на крові.

Чорт забирай. Схоже, доведеться придумати план Б.

Розділ 20

Я ходила квартирою Оріона, стискаючи пов'язку на руці.

Нам вдалося покинути вежу Баала перш, ніж хто-небудь помітив, що я не здатна до регенерації. Продовжуючи стискати руку, я розвернулася і знову покрокувала кімнатою.

На відміну від мене, Оріон не зрушив з місця ні на дюйм. Він просто сидів на дивані, розкинувши руки на спинці.

- Починаю думати, що все це було великою помилкою. - Зараз мені найменше хотілося б чути подібне. - Що б я зробив, якби ти не погодилася на клятву на крові, - продовжив він, - просто вивіз би тебе з міста. Я б подбав про те, щоб ти залишилася непоміченою. Але ти дала клятву. - Він нахилився вперед, буквально прикувавши мене поглядом: - Навіщо? Навіщо ти підписала собі смертний вирок?

- Я просто грала свою роль, - роздратовано відповіла я. - Якби видала себе, то загинула б у вогні. Мортана ніколи не відмовилася б від виклику. Вона миттєво пройшла б випробування. У будь-якому разі в мене більше шансів вижити на випробуванні, ніж у вогняній ямі.

- Вона миттєво пройшла б випробування, - повторив Оріон, і його очі блиснули в тьмяному світлі, холодні й безжальні. - Чому ти говориш про неї так, ніби добре її знаєш?

Чудове запитання. Чому мені здається, що я її знаю?

Я сильніше стиснула поранену руку.

- Поняття не маю. Вона немов моє друге "я".

- Хмм, звучить як якась смертна нісенітниця, навіть не хочу заглиблюватися, бо вона лише дратуватиме мене. Річ у тім, Роуене, що Лідія вб'є тебе магією вогню. А я маю залишитися у вежі. Навіть якщо ти виживеш у випробуванні, ховаючись, то інші демони зрозуміють, що в тебе немає жодних здібностей. Тоді ти помреш у вогняній ямі. А якщо втечеш, то помреш через клятву на крові.

Я зупинилася і злобно на нього подивилася:

- Ти збираєшся бути корисним?

Він встав і взяв мою поранену долоню.

- Я зцілю тебе. Зовсім забув, що вам для зцілення потрібно стільки часу.

Безглуздо.

Він притягнув мене ближче і знову сів. Я плюхнулася поруч із ним на диван. Оріон розгорнув мою забинтовану долоню. Ми схилили голови близько одна до одної, втупившись на глибоку рану. Він провів кінчиками пальців трохи правіше від порізу, і тепла магія заковзнула долонею, загоюючи її просто на очах.

- Ти зцілив мене, бо відчуваєш співчуття, Оріоне? - запитала я.

- Я просто не хочу, щоб ти забруднила кров'ю підлогу, - пробурмотів він.

Коли шкіра стала виглядати як новенька, я прибрала руку.

- Розкажи, що являє собою випробування. Мені треба скласти хороший план.

Наші обличчя опинилися дуже близько одне до одного, і між бровами Оріона пролягла зморшка.

- Це має бути дуже хороший план, - повторив він таким тоном, ніби я сказала найабсурднішу нісенітницю у світі.

Ймовірно, Оріону ніколи не доводилося нічого планувати. Він просто з'являвся і всіх убивав.

- Просто розкажи, як, по-твоєму, пройде ніч, - підказала я.

- Усе почнеться в старому дубовому гаю в Райській пустці. Демони будуть розкидані по всьому лісу. Вони не знають, у який бік ти рухаєшся, але спробують вистежити за запахом. Якщо ти залишишся стояти на одному місці або спробуєш сховатися, то вони все одно знайдуть тебе і вб'ють. Якщо спробуєш утекти, то відчують запах, наздоженуть і вб'ють. Вони набагато, набагато швидші за тебе. І зауваж, це не просто п'ять демонів із кворуму. Брати участь дозволено будь-якому жителю міста, тож це може бути і сотня демонів. Тобі треба протриматися цілу годину, і тоді випробування буде закінчено.

Незважаючи на весь жах, про який він розповів, у мене в голові почала зароджуватися ідея.

- Лідія володіє магією вогню. Решта - ні. А чи здатен вогонь нашкодити їм?

- Так. Хтось володіє нелюдською силою і швидкістю, а хтось стихіями. Тебе можуть заморозити до смерті, хоча Нама не дуже влучна. Імовірніше, що вона заманить тебе в пастку в крижаній стіні або щось на кшталт того, а потім заб'є до смерті й вирве твоє серце кігтями.

У мене пересохло в горлі.

- Якої товщини лід?

- Насправді він не дуже товстий, скоріше, як скло. Я зміг прорубати вихід крізь нього.

- Гарзд. Я дещо придумала. Чи можна послати Шай до мене додому, щоб вона дещо забрала з квартири?

Оріон насупився:

- Тобі не можна використовувати пістолет або що ти там придумала.

Я похитала головою:

- Я й не збираюся. Там спеціальне обладнання. О, і як думаєш, Морган зможе позичити мені годинник?

- Так. Але що ти хочеш забрати?

Я заплющила очі й подумки уявила всі предмети.

- Вогнезахисний гель, вогнетривкий одяг і протигаз, протипожежна ковдра.

Крім того, у мене є ніж, яким можна розбивати скло. А, і мені знадобиться бензин або інший рідкий каталізатор, але вона не знайде їх у моїй квартирі. Це очевидно. Я ж не божевільна.

Оріон уставився на мене:

- Можу я запитати, навіщо тобі все це?

- У тебе є магія, а в мене своя суперздатність під назвою "тривожний розлад".

Це, звісно, як кістка в горлі, але зате я готова до будь-якої пожежі, яка тільки може статися. Алгоритми Фейсбуку визначили, що в мене тривога, і почали часто показувати рекламу з подібними речами. Наприклад, посиленій ніж, який може спокійно різати скло, якщо ви раптом на машині впадете в річку. - Я насупилася: - У мене навіть машини немає, а ніж є.

Він виглядав приголомшеним:

- Так.

- А ще мені знадобляться відбілювач і нашатирний спирт. І пояс для інструментів.

Оріон сидів абсолютно нерухомо.

- Це просто список випадкових речей? Чи всі смертні так поводяться, коли їхній розум ламається від надмірного стресу?

- Ой! Це важливо: треба обов'язково нагадати Шай захопити лисячу сечу з-під ліжка, - додала я. - І водяний пістолет.

- Так, - риси його обличчя пом'якшилися, - ти точно збожеволіла.

Я торкнулася його руки:

- Ні. Повір. У мене є план.

- Тільки не кажи, що у твій план входить напад на демонів за допомогою водяного пістолета з лисячою сечею.

Я похитала головою:

- Ні. Мій план кращий.

Оріон так і не зрушив ні на дюйм.

- Вміст твоєї кімнати лякає мене.

- Я просто хочу бути готовою на випадок апокаліпсису, Оріон. Ось і все. І він якраз настав, незважаючи на те що стосується мене однієї.

- Але апокаліпсис означає зовсім не це.

Я підняла палець, наказуючи йому замовкнути:

- Не збивай. Лисяча сеча, відбілювач...

- Це звучить нерозумно, - перебив він і провів рукою по щелепі. - Я процвітаю в хаосі. Мені подобається дивитися, як усе згорає. Але вся ця ситуація змушує мене відчувати щось інше, щось незнайоме. І мені це не подобається. Навіть моє серце починає битися частіше, немов... немов ось-ось станеться щось погане.

- О так. Це і є паніка. Ти турбуєшся через мою безпеку? Чи через те, що тебе можуть спіймати?

Він закотив очі:

- Не сміши мене. Я безсмертний чотирьохсотрічний демон хаосу, наділений божественною силою. Я нічого не боюся.

- Щось мені не віриться, Оріоне.

Може, я не знаю, що таке магія, але зате я близько знайома з тривогою.

Розділ 21

У дубовому гаю мене оточувала непроглядна темрява. Запах лисячої сечі змішався з ароматом моху, прілої землі та бензину.

Протягом багатьох років я жила в очікуванні демонічного апокаліпсису, і тепер це сталося. Принаймні, для мене.

Я тремтіла від страху, прислухаючись до звуку сирени, що сповіщала про початок випробування.

Усього одне просте правило: ніяких польотів. Суккуби були єдиним видом демонів із крилами. Якби вони були в мене, я б невтомно ширяла над кронами дерев.

Я підняла голову і подивилася на небо. Хмари закривали місяць, що одночасно тішило і засмучувало. Погано те, що мені доведеться покладатися на окуляри нічного бачення, які я рік тому замовила на "Амазоні", а вони виявилися не дуже хорошої якості. Але, з іншого боку, темрява допоможе приховати темно-синій вогнетривкий костюм, окуляри нічного бачення, захисні рукавички, рюкзак із припасами і блискучі розводи вогнестійкого гелю на щоках і підборідді.

А коли все закінчиться, слід було швидко все зняти, поки ніхто не помітив.

Нічне повітря було гарячим і вологим, через що моє тіло під костюмом вкрилося липким потом.

Демони не використовували ні зброю, ні різні захисні пристосування. За роки еволюції необхідність у всьому цьому просто відпала. А я? А мені тільки й залишалося сподіватися на свій скромний арсенал. Я молилася, щоб лисяча сеча допомогла замаскувати мій запах.

Серце шалено стукало в грудях. Випробування могло початися будь-якої миті.

Одягнувши окуляри, я оглянула ліс на предмет руху. Зображення стало чорно-білим, і я могла бачити тільки стовбури навколо себе.

Мій план полягав у тому, щоб якнайшвидше дістатися до річки. Я встановила на Apple Watch Моргана компас, тож тепер точно знала, що до неї приблизно чотири милі на північ. Щойно я туди доберуся, то проведу залишок часу, відбиваючись від нападників.

Із серцем, що калатало, я подивилася на свій позичений годинник - до півночі залишилося всього дві хвилини.

У старшій школі я займалася легкою атлетикою, бігала на довгі дистанції та по пересіченій місцевості. Я навіть брала участь у національних змаганнях. І ось зараз у мене складалося враження, що я стою на старті в очікуванні пострілу пістолета. Якщо не брати до уваги той факт, що в цих перегонах я ризикую бути розірваною демонами.

Я спостерігала за зворотним відліком часу на годиннику, а потім витягла свою першу зброю - водяний пістолет.

Щойно пролунав сигнал, я кинулася бігти.

На відміну від шкільних змагань з бігу, на мені були зайві п'ять кілограмів: вага рюкзака, костюма та окулярів. Швидкість сьогодні не мій коник, до того ж очі сльозилися від їдкого запаху лисячої сечі.

Я знову озирнулася. За десять хвилин безперервного бігу я так і не помітила жодного демона.

Залишилося всього п'ятдесят хвилин.

Коли в мене під ногою голосно хруснула гілка, я вперше задумалася, що швидкість, можливо, не найголовніше. Якщо вони не зможуть мене побачити або відчути запах, то покладатимуться на звук. Тож ця гілка, що порушила тишу, могла легко зрівнятися з пострілом із гармати.

Я застигла, вкотре оглядаючи ліс і намагаючись відновити дихання.

Серце тьохнуло, коли я помітила демона, що наближався. На відміну від мене, він рухався з неймовірною швидкістю, його тіло було подібне до вітру серед дерев. Але все ж він перебував ще на достатній відстані.

Перш ніж він дістався до мене, я використала водяний пістолет, розбризкуючи бензин на землю між нами. У результаті описала широку дугу, щонайменше п'ять метрів. Потім опустила пістолет і вихопила з пояса з інструментами дезодорант. Я приклеїла запальничку до банки за допомогою пластикового затискача, щоб вона стирчала під правильним кутом, утворюючи паяльну лампу. Сама запальничка була обмотана гумкою, щоб підтримувати полум'я, коли натиснута кнопка.

Я здригнулася, коли клацнула запальничкою і полум'я ожило. Слідом я натиснула на розпилувач дезодоранту. У повітря вирвалося чотири фути полум'я, і я кинулася вперед, спрямовуючи його на бензин. Реакція була миттєвою - величезна стіна вогню оточила мене.

Демон залишився по той бік, і за його розкішними кучерями і рогами кольору слонової кістки я впізнала в ньому герцога. Демон обжерливості, що п'є кров, заревів від люті, і звук відгукнувся луною десь глибоко всередині мене. Але причиною страху став не тільки звук - просто зараз він сповістив про моє місцезнаходження цілу армію демонів.

Я знову вихопила пістолетик і спрямувала його прямо на демона крізь полум'я. Вогонь почав наближатися до нього, і він позадкував, не зводячи з мене очей і голосно ревучи.

Я розвернулася і кинулася геть, перш ніж до нас дісталися б інші демони.

Зазвичай я бігала п'ять днів на тиждень по шість-сім миль, а іноді більше - до десяти. Зараз, навіть з огляду на вагу рюкзака, адреналін надавав мені додаткових сил. Я сильно розмахувала руками, пробігаючи між деревами, але тільки-но озирнулася, помітила вдаліні рух. До мене наближається демон. Ні, не просто демон. Два... три... шість?

"Чорт забирай. Вони всюди, а до річки мені ще близько милі".

Мені потрібен був новий план.

Руки тремтіли, коли я знімала окуляри нічного бачення. Без них я відчувала себе абсолютно сліпою. Вразливою. Але для того, що мені належало зараз зробити, вони стали б лише перешкодою.

Я розстебнула рюкзак і знайшла там протигаз. Щойно вдягнула його, відчуття вразливості лише посилювалося. Натягнувши капюшон, я затягнула його якомога сильніше, і окуляри трохи запітніли.

Спочатку я перевірила фільтр, прямо як тоді, коли змішувала хімікати. Я прикрила його, переконаючись, що повітря не проходить через інші отвори.

Здавалося, із закритим фільтром абсолютно неможливо дихати. Нехай це трохи лякало, але так було потрібно.

Начебто все.

Опустившись на коліна, я полізла в рюкзак за скляними банками і почала їх одну за одною жбурляти в дерева. Через кілька миттєвостей демони закашлялися, а потім нестямно закричали.

Крізь запітніле скло протигазу я нічого не бачила, але не думаю, що вони наважилися б підходити ближче.

Я не знала, чи побіжать демони з півночі, тож про всяк випадок кинула банку і в той бік, доки не лишилася стояти в хмарі саморобного перцевого газу.

Просто зараз суміш аміаку і відбілювача обпалювала їхні легені, очі та шкіру.

Чи порушувало це Женевську конвенцію? Теоретично так, але ж вона написана для смертних. Демони прийдуть до тями, навіть якщо наступні двадцять хвилин будуть вкрай неприємними.

Я схопила рюкзак і знову рушила в дорогу.

У протигазі неможливо було далі бігти. По-перше, я нічого не бачила, а по-друге, не могла нормально дихати. Залишалося сподіватися, що газ вивів з ладу всіх демонів в оточенні.

Я звірила напрямом за годинником.

Двадцять одна хвилина. Мені потрібно було протриматися всього двадцять одну хвилину, і я буду вільна. Господи, невже мій план працював.

Відійшовши на достатню відстань, я зняла рукавички і зробила неглибокий вдих, перевіряючи повітря. Шкіра не горіла, легені теж. Знову надівши рукавички, я зняла протигаз. "Здається, усе гаразд..."

Я зробила глибокий вдих, очі трохи защипало, але й тільки. Одягнувши окуляри нічного бачення, я побігла. До річки ще приблизно півмилі.

Коли я вкотре пробігала між стовбурами дерев, повітря здалося набагато холоднішим за звичайне, а скельця окулярів вкрилися памороззю. Не встигнувши зрозуміти, в чому річ, я врізалася в крижану стіну. Від сили удару череп пронизало від болю, а окуляри тріснули. Зірвавши їх, я подивилася на високу крижану сферу, всередині якої мене замкнула Нама. І я не знала, як далеко перебувала сама демоніця. Але якщо вірити Оріону, лід має бути тонкий, як скло.

Я якнайшвидше облила землю навколо себе бензином, а потім потягнулася за ножем. Він виглядав зовсім невеликим, був схожий радше на шматок пластику, з якого під час удару вискакувало лезо. Я з усієї сили стукнула по льоду, і він розбився на дрібні осколки.

Із серцем, що шалено калатало, я дістала саморобний вогнемет, клацнула запальничкою і направила полум'я на землю. Навколо все спалахнуло, а нутроці стиснулися від страху. Як же я ненавиділа вогонь.

Однак мене продовжувала переслідувати Нама, і я випустила полум'я в її напрямку, використовуючи водяний пістолет і саморобний вогнемет. З нудотним жахом я спостерігала, як загорілося її волосся й одяг. Вона закричала, і кров застигла в моїх жилах, а пульс ніби сказився.

"Вона демон, - нагадала я собі. - Вона видужає".

Мені залишалося пройти всього півмилі, і я подивилася на годинник.

Десять хвилин.

Мені слід було протриматися десять хвилин.

Я знову рвонула до річки. Тільки ось тепер не бачила дерев. Ризикуючи бути виявленою, я ввімкнула підсвічування на годиннику. Але це був єдиний спосіб уникнути зіткнення зі стовбуром. Я бігла з вогнеметом у руках, рюкзак бовтався на спині, під ногами стали траплятися коріння і каміння, які доводилося перестрибувати. Я сильно спітніла, тіло вже буквально горіло вогнем.

У міру наближення до міста необхідність у світлі від годинника відпала, оскільки вогні міської площі добре освітлювали ліс.

Несподівано я почула хрипкий голос Лідії:

- Демони, почуйте мене! Я йду по її сліду! Вона біля річки.

Так ось як вони мене знаходили, незважаючи на дію лисячої сечі, - за зламаними гілками, які я залишала за собою. І пораненим демонам.

Тепер Лідія намагалася закликати всіх демонів, щоб вони напали на мене одночасно.

Залишилося чотири хвилини.

З лісу лунало ревіння - це демони видавали бойовий клич - глибокий, злісний звук, який пронизував до кісток, змушуючи серце битися сильніше. Вікові інстинкти наполегливо вимагали відчувати паніку, адже мене переслідували справжні хижакі. І вряди-годи інстинкти мене не обманювали.

"Доберися до річки, Роуен. Швидше біжи туди".

Демони йшли на поклик Лідії, вимагаючи моєї крові. Усі вони прямували до річки, підбираючись дедалі ближче. Душа крижаніла від страху, спина вкрилася липким холодним потом. Але тепер крізь стовбури дерев я вже бачила річку, що мерехтіла у вогнях вежі Баала.

Три хвилини.

Ба більше, я відчула стійкий запах бензину, який вилила тут дві години тому.

"Ну а тепер цвях програми, випробуйте шок і благоговійний трепет".

Вийшовши на берег, я витягла вогнемет і клацнула запальничкою, торкаючись землі. З обох боків вирвалася стіна чистого вогню. Немов ворота в пекло.

Перестрибнувши через вогонь, я кинулася в крижані води Ахерона і попливла вниз, глибоко в морок. Трохи звернувши на схід, я розстебнула блискавку на костюмі та зняла його, засовуючи до рюкзака разом з іншими речами. Легені почало пекти від нестачі кисню, але я дочекалася, поки рюкзак повністю опуститься на дно. Сховавши свій секрет, я попливла до протилежного берега.

Щойно я вилізла з води, пролунав сигнал, що сповіщав про закінчення випробування. На мене вже чекали король з Оріоном, а позаду них величезний натовп. Моя скромна вечірка тріумфу.

Чорт забирай.

Чорт забирай. Я зробила це.

Мене захлеснуло хвилею радості. Я вижила. Можливо, зрештою, все буде добре. Невже в мене й справді вийшло?

Наскрізь промокла, я витончено вийшла на берег, намагаючись приховати, наскільки сильно втомилася.

Король підняв келих із коктейлем, виголошуючи тост на мою честь, а світлі очі Оріона сяяли в темряві, немов зірки.

Під протипожежним костюмом на мені були обтислі чорні штани і корсет. Якби я не промокнула до нитки в річці, безумовно мала б доволі сексуальний вигляд.

Вийшовши на бруковану набережну перед вежею Баала, я переможно підняла руки й оглянула демонів, що стояли навколо мене. Ніхто не радів тому, що я вижила, і це здалося мені досить грубим. Деякі навіть виглядали розсердженими.

І поки сигнал продовжував ревіти, я відчула, як мене різко смикнули за мокре волосся, жбурляючи на каміння, об яке я сильно вдарилася. Наступне, що я пам'ятаю: Лідія сидить верхи на мені. Вона обхопила руками моє горло і стиснула, вискаливши ікла і з маніакальним виразом в очах. А потім підняла руку, випускаючи блискучі кігті.

Судячи з усього, вона збиралася вирвати мені серце. Адже демони саме так вбивають одне одного - виривають серця.

- Тут місце тільки для однієї королеви, - прошипіла вона.

"Я не можу дихати. Господи, я не можу дихати..."

Розділ 22

Надпильність - це стан підвищеної тривожності, що супроводжується надмірно настороженою поведінкою, схильність сканувати навколишнє середовище в пошуках загроз.

У повсякденному житті вона мені лише заважала. Однак у світі демонів слід було наростити оберти, адже я якимось чином прогавила, як Лідія підкралася до мене ззаду, і в результаті вона стискала моє горло.

Коли в очах почало вже темніти, величезні руки стягнули з мене демоніцю. Звук сигналу тут же стих.

Я різко втягнула повітря, намагаючись приховати власну крихкість. Дуже хотілося кашляти, але я побоялася видати себе. Усі погляди були прикуті до мене. Чи помітив хто-небудь, наскільки легко вона мене збила? Чи зрозуміли, що я смертна?

Не бажаючи здатися слабкою, я змусила себе піднятися на ноги.

Несподівано мою увагу привернув рух. Повернувшись, я побачила демона - любителя крові, який біг з мосту. Його розкішні кучері тріпотіли на вітрі. З гучним бойовим кличем він мчав до мене на лякаючій швидкості. Місячне світло відбивалося в його рогах кольору слонов'ячої кістки, а з пальців стирчали довгі кігті. Спробуй я втекти, всі побачать, наскільки я повільна.

- Усе скінчено! - вигукнув король. - Випробування закінчилося.

Але герцог не слухав і продовжував бігти в мій бік. Десять футів... два...

Застигнувши на місці, я пильно дивилася на нього. Кровожерливий герцог заніс руку, готовий вдарити мене в груди...

Швидко, як блискавка, Оріон перемістився переді мною, блокуючи удар своїм величезним тілом. Я почула звук кігтів, що впиваються в його плоть, і мій шлунок стиснувся.

У жаху я обхопила його рукою за спину, щоб утримати у вертикальному положенні, і витягнула шию, оглядаючи пошкодження. Єдиний спосіб, яким можна було вбити демона, - це вирвати йому серце.

Очі герцога були широко розкриті від подиву, коли він витягував руку з грудей Оріона.

- Що ти наробив? - закричав хтось. - Ти вбив Повелителя Хаосу?

Моє серце заколотилося об ребра. Оріон тримався за груди, його кров стікала на каміння.

Світ поринув у жахливу тишу, і паніка стиснула мені горло.

- З тобою все гаразд? - прошепотіла я.

Кігті герцога втягнулися, і він підніс руку до рота.

- О Люцифер, помилуй мене, я не хотів цього робити. Я цілюся в суккуба.

Навіщо ти мені завадив, ідіоте? Ти ж знаєш, що буде, якщо вона виживе.

Оріон підняв закривавлену долоню.

- Я в порядку, - відповів він, а потім кинувся вперед, схопив герцога за шию і підняв його в повітря.

З кінчиків пальців Оріона вискочили срібні кігті.

"О боже. Він же не збирається..."

Він встромив кігті в груди демона й одним різким, безжальним ударом вирвав йому серце. Кістлявий труп із глухим стуком упав на землю, грудна клітка відкрилася, а тіло продовжувало тремтіти.

Чорт забирай.

Мене замутило, але я не могла дозволити, щоб мене вирвало. Треба було зробити вигляд, що все нормально. Усе йде як треба. "О господи, як воно блищить..."

Оріон знизав плечима:

- Що? Він напав на мене. Я мав повне право прикінчити його. Упевнений, ніхто не стане зі мною сперечатися.

Натовп зароптав. Шок і паніка в очах оточення нагадали мені обличчя одноклассників, коли в мене стався зрив.

Насуплений Оріон повернувся до мене. Невже я помітила ознаки занепокоєння в його очах?

- З тобою все гаразд? - повторила я. - Здається, тобі треба додому.

Та й мені настав час забиратися, поки на шиї не почали проявлятися синці.

Але король, одягнений у розкішний костюм опівнічного кольору, вже прямував у наш бік. Не зводячи з мене темних очей, він усміхався.

- Чудово. Здається, усі пережили випробування. Леді Мортана, представниця Дому Ліліт. Герцогиня округу Асмодея. Відтепер округ більше не буде занедбаним. - Він підняв руки і звернувся до темного неба: - Рада семи возз'єдналася!

Замість привітання його заяву зустріла абсолютна тиша, яку порушив хриплий звук. Король опустив руки і подивився на труп, що смикався на землі.

- О, ну майже возз'єднався. Гадаю, доведеться обрати нового герцога. - Потім він знову підняв руки і вигукнув: - У будь-якому разі святкова вечірка починається просто зараз у храмі богині Іштар^[12].

Оріону щойно ледь не вирвали серце, герцог мертвий, а він говорить про якусь вечірку? Мене так поглинула ця думка, що я ледь не упустила найважливіше - герцогиня. Тепер це я. Герцогиня демонів.

Дехто мляво поаплодував. Оріон уже твердо стояв на ногах, тож я вирішила прибрати руку з його спини.

Мій погляд упав на Лідію, яка досі не заспокоїлася. Темрява обвилася навколо неї, клубочачись у нічному небі, як дим.

Якби не той факт, що мене щойно ледь не задушили, я б зараз зробила якусь зухвалу заяву, як вчинила б Мортана. Однак через ушкодження навряд чи я змогла б зараз розмовляти.

Ясно одне - тепер мені слід бути наготові. Інакше за першої ж нагоди Лідія з радістю вирве мені серце.

Досі я по-справжньому не замислювалася про наслідки, але, як єдиний житель округу Асмодея, стала його лідером за замовчуванням. Лідія перестала бути єдиною жінкою в раді, і їй це зовсім не подобалося. До того ж тепер я частина кворуму, наближена до короля і її головна суперниця на роль королеви.

Вона просто не знає, що я тут ненадовго.

Я озирнулася на той бік річки і побачила, що з лісу, немов зомбі, почали виповзати демони. Їхні тіла й одяг були обпалені, у декого на шкірі не зажили пухирі.

Ця ніч для багатьох виявилася важкою, але очевидно, що один-єдиний труп - це свого роду перемога.

Оріон, немов захищаючи, притиснув мене до себе.

- Моя леді бажає обсохнути перед вечіркою, а мені знадобиться змінний одяг після цього сумного інциденту. Зовсім скоро ми приєднаємося до вас у храмі.

Він схопив мене за руку і повів через вулицю до дальнього кінця набережної. За кілька секунд під'їхала блискуча чорна машина, і Оріон відчинив переді мною двері. Я швидко ковзнула всередину і пристебнулася, поки він давав вказівки смертному водієві доставити нас у готель "Левіафан".

Уперше за ніч я раптом відчула, наскільки була виснажена. М'язи буквально горіли від втоми, у горлі саднило, і від мене продовжувало смердіти лисячою сечею.

Ніколи в житті я так сильно не бажала прийняти душ.

Щойно машина рушила, Оріон повернувся і подивився на мене.

- Вітаю, - м'яко вимовив він, - герцогиня Мортана.

Перше, що я зробила, коли повернулася у квартиру Оріона, - це побігла нагору у ванну на балконі. Наповнивши її палючою водою, я зняла з себе одяг. Лежачи в клубах пари, я відчувала, як розслабляються м'язи.

Ніжачись у ванні, я дивилася на темне небо, відшукавши на ньому Полярну зірку і сузір'я Малої Ведмедиці. Мама навчила мене орієнтуватися за зірками. Ще одна навичка виживання. Тільки ось компас здавався мені надійнішим і простішим, адже він працював навіть при хмарах.

Я зробила глибокий вдих. Думки постійно поверталися до демона, якого я спалила. Палаюче волосся, одяг... жах.

Здрігнувшись, я раптово усвідомила, що не хочу залишатися сама.

Частина мене бажала просто зараз покликати Оріона і попросити його приєднатися до мене. Але інстинкти кричали, що це може погано скінчитися.

Я різко схопилася з ванни, вода стікала з моєї оголеної шкіри в прохолодному нічному повітрі, і я почала витиратися.

Про секс з Оріоном не могло бути й мови. По-перше, він погрожував убити Шай, а я щойно переконалася, наскільки майстерно він це робить. Менше ніж за секунду вона може бути мертва. По-друге, він один із підозрюваних. Упевнена, у Кримінальному кодексі був закон, що забороняє спати з ким-небудь у межах розслідування.

У будь-якому разі його потяг до мене, найімовірніше, награний.

Хоча... воно зовсім не здавалося награним. Той випадок у вежі Баала, коли мої ноги обвивалися навколо його талії. Малоімовірно, що він симулював бажання. Гарячий погляд, чуттєвий дотик магії, відчуття його твердості між моїми стегнами...

Я почала сушити волосся рушником, перекидаючи його через голову. У будь-якому разі він був поганим варіантом. Щойно висохла, я дістала заздалегідь підготовлений одяг: крихітні шовкові трусики темно-синього кольору і відповідний бюстгальтер. Одягаючи спідню білизну, я щосили намагалася не думати про Оріона. Цього разу мій вибір припав на до біса коротку чорну сукню з довгими рукавами в

стилі шістдесятих. У поєднанні з високими чорними чобітьми вона мала просто неймовірний вигляд.

Коли я спустилася вниз, то виявила, що Оріон сидить на кремовому дивані і потягує віскі. На ньому була біла сорочка із закованими до ліктів рукавами, що оголювали моторошне татуювання у вигляді змії, і темно-зелені штани з вочевидь дуже дорогої тканини, що нагадує шовк.

- Герцогиня повернулася, - вимовив він, щойно я сіла поруч. - Знаєш, кохана моя, я не думав, що смертні на таке здатні. Ти сповнена сюрпризів. Але нас уже чекають у храмі. Мортана не втомлюється.

- Як твої груди?

- Як завжди. - Він хитро посміхнувся: - Прекрасна зовні - мертва всередині. На щастя, поки що тільки в переносному сенсі.

Я поклала ногу на ногу і помітила, як його погляд ковзнув по моїх голих стегнах, перш ніж він піднявся з дивана.

- Вставай, я залікую твої синці.

Я опустила комір сукні трохи нижче. Він насупився і легко торкнувся моєї шиї трохи нижче підборіддя. Коли нахлинуло чуттєве відчуття його магії, я заплющила очі. Киплячі хвилі обвилися навколо мого горла, змушуючи м'язи розслабитися.

Він прибрав руку.

- Усе. Як новенька.

Зітхнувши, я знову сіла.

- Не хочеш дізнатися, що було на випробуванні?

Він влаштувався навпроти.

- Я помітив серйозні пошкодження на твоїх суперниках. До речі, я вже згадував, що в тобі є щось лякаюче?

- Ти вбив п'ятдесят демонів, хіба ні? Ти просто вирвав їхні серця в лісі. Думаю, що лякаючий тут тільки ти.

Він легко знизав плечима:

- Те, що я небезпечний, очевидно. Люди з першого погляду бачать це в мені. Ти ж чудово маскуєшся. Ти вовк у шкурі ягняти. - Він насупився: - А під вовком, очевидно, ховається Мортана.

- Так, у моєї особистості багато шарів. - Я підняла брову: - І, можливо, темний бік.

- До речі, про це. - Він нахилився трохи ближче, не зводячи з мене блакитних очей. - Тоді в темниці, Роуен, ти поділилася своїми секретами. Однак не всіма, чи не так? Ти дещо приховуєш.

"Навіть від самої себе". Ця думка з'явилася в моїй голові абсолютно раптово, немов її прошепотів хтось інший.

"Приховую від себе.

Що за чортівня?"

Я втомлено посміхнулася Оріону:

- Я ніколи не розкриваю найтемніші секрети. Вони змушують оточення відчувати дискомфорт.

- Сумніваюся, що це стосується мене.

Я теж ставила під сумнів цю думку. Моя темрява порівняно з його - ніщо. В Оріона всередині прихований цілий світ тіней.

Я не збиралася відкриватися перед одним із підозрюваних, але тим не менш мені хотілося поставити йому дуже важливе для розслідування запитання.

- Оріоне, коли ми були у вежі Баала, в одного з демонів на голові з'явився символ у вигляді півмісяця. Що це таке?

Він поправив подушку і розкинув руки по спинці дивана. У людей така поза вважалася оборонною. Мені стало цікаво, а що щодо демонів?

- Іноді ми переходимо у звірину, темнішу форму. Очі стають чорними, з'являються лусочки або мітка демона.

- Що змушує демонів змінювати форму?

- Ми дуже і дуже емоційні істоти. І коли емоції починають зашкалювати, ми розкриваємо справжню сутність.

"Чудово".

- Але ти не відчуваєш співчуття.

- Так і є. Деякі з нас пригнічують себе, щоб було простіше думати логічно.

- Гарзд, - я прикусила губу, - але повернемося до символу...

Мені здалося чи його очі стали трохи темнішими? Ця тема хвилювала його. Дивно.

- У кожного демона своя унікальна мітка?

- Так.

Я нервово побарабанила пальцями по коліну. Немов поліцейському під прикриттям, мені слід було вдавати, що я не надаю значення цій темі, однак усередині почав закипати відчай.

- А ти знаєш, у кого яка мітка? Ти їх усіх бачив?

- Ні, демони приховують їх. Мітки видають те, що демони вважають за краще зберігати в секреті. Наприклад, здібності, правда про походження...

- А що щодо зірки? - запитала я, міцно стиснувши підлокітники.

З тіні в його погляді стало зрозуміло, що я зачепила його за живе. Оріон нервував. Зміни торкнулися не тільки погляду, бо в кімнаті стало темніше.

- Чому ти питаєш про це? - У його тоні чулося попередження.

"Що, чорт забирай, це означає..." Хоч поведінка демонів здебільшого й відрізнялася від людської, але зараз він безумовно захищався. Я зайшла на якусь небезпечну територію.

Я різко зітхнула:

- Без причини. Просто подумала, що раз є місяць, то має бути і зірка.

Він зробив глибокий вдих.

- Зірка вказує на Світлоносця, нашого призначеного лідера. Ніхто вже давно не бачив цієї мітки.

Моїм тілом пробіг холодок.

- А що щодо короля?

- Я не знаю. Його мітку не бачив ніхто і ніколи.

Тіні навколо нього, здавалося, перетворилися на леза, стаючи дедалі темнішими.

Усе це нагадало мені про те, що я не могла спокуситися його красою. Чи мав він ідеальний вигляд? Так. Чи міг виявитися вбивцею мами? Теж так.

- Ти так легко прикінчив герцога, - вирішила я змінити тему. - Хіба це було так необхідно?

- Він хотів убити тебе і пішов проти правил. Я вирішив, що він тягар.

Я насупилася:

- Тобто, стикаючись зі складним міжособистісним конфліктом... ти просто вбиваєш, щоб усе стало простіше?

Він підняв брови:

- Складний міжособистісний конфлікт? Так ось як ти називаєш бажання вбити тебе.

- Гарзд, усе, я зрозуміла.

У мене почала пухнути голова від сумнівів, що вдасться впоратися з рівнем небезпеки в цьому світі.

Я глянула на моторошне татуювання на його руці - змія, що згорнулася у вигляді петлі.

- Якщо вже ти не розповів мені про свою мітку, то як щодо татуювання? Чому ти його зробив?

В Оріона заграли жовваки. Різко схопившись, він навис наді мною:

- Хіба нам не час іти на вечірку на честь перемоги?

"Вау. Чергова заборонена тема".

- Дай мені кілька хвилин. Я зроблю зачіску і макіяж.

Я ризикувала вступити в союз із власним найлютішим ворогом. Але, принаймні, хоча б дізналася дещо нове. Щоб побачити мітки та ідентифікувати вбивцю матері, знадобиться спровокувати кожного демона.

На жаль, мені належало розлютити дуже багато демонів.

Розділ 23

Храм Іштар розташувався трохи північніше вежі Баала і трохи південніше від квартири Оріона. Коли наше таксі під'їхало, нам назустріч розстелили чергову червону килимову доріжку. За огорожею по обидва боки від неї розташувалися натовпи демонів, роблячи фотографії на мобільні телефони. Була вже друга година ночі, і в мене почало складатися враження, що тут ніхто не спав. Коли я вийшла з машини, здалося, що я одягнена недостатньо розкішно для такого помпезного заходу. Однак Мортана ніколи не стала б соромитися свого зовнішнього вигляду, тому я просто обдарувала роззяв самовдоволеною посмішкою і, вилягаючи стегнами, рушила доріжкою.

Вологий океанський вітер грався з моїм волоссям, я злизнула сіль з губ. Храм Іштар насправді виявився баром, хоч і мав вигляд справжнісінького храму з колонами і різьбленням, що зображає прекрасну крилату жінку, яка виступає з даху.

Разом з Оріоном я піднялася сходами і, увійшовши всередину, опинилася у величезному залі, повністю оздобленому золотим каменем. Демони в мантиях і костюмах стояли на підлозі з блакитної та золотої плитки. На стінах праворуч і ліворуч мозаїки утворювали зображення золотих левів. Попереду стіну замінювали колони, відкриваючи краєвид на океанські хвилі, що виблискували в місячному сяйві, і даючи змогу теплому вітерцю вриватися в приміщення.

Я звернула увагу на бар із золотистої цегли праворуч від мене, де перед дзеркалом рядами стояли пляшки з лікером. Боже, це місце було приголомшливим. Як шкода, що насправді я не була суккубом.

Поглянувши на Оріона, я несподівано для самої себе здригнулася. З низки причин мені не хотілося, щоб він виявився ворогом. Ось тільки його реакція на запитання про зірку викликала підозру. Доведеться бути напоготові.

Я спостерігала, як він відійшов до бару і заговорив із барменом. Невже він мене уникав?

Після сьогоднішнього дня в мене здавали нерви. Але Мортана, моя темна сутність, забажала випити. Тому, коли повз проходив офіціант із тацею, повною коктейлів у високих келихах, я взяла один і зробила ковток, відчувши смак джина з лимоном.

У кімнаті запанувала тиша. Повернувшись, я побачила, що прибув король Камбріель. Його золотисте волосся спадало на чудовий оксамитовий костюм. Він вів під руку Лідію в чорній шкіряній куртці поверх сукні з глибокими розрізами в усіх стратегічно важливих місцях. Шовкова тканина злегка відкривала її талію, ребра і частину стегон. Варто зазначити, що вигляд вона мала до біса крутий.

Ось тільки зовсім не круто стало, коли, зустрівшись зі мною поглядом, вона заричала.

Звісно, вона цього не знала, але я, вочевидь, єдина з присутніх, кому було абсолютно байдуже на те, що вона йде під руку з королем. Якщо не брати до уваги нашу з Оріоном угоду.

На сьогодні переді мною стояло два завдання, одне з яких - повернути увагу короля і почати вивчення його слабких місць. А друге - моє власне. Чи вдасться мені

настільки розсердити натовп, щоб побачити їхні демонічні знаки? Чи зможу я викликати настільки сильні емоції, щоб змусити їх змінитися?

Оріон згадував, що магією вогню володіли він, король, Лідія і Мортана. Отже, мені потрібно було побачити позначки у трьох демонів.

Просто зараз Лідія заволоділа увагою короля, і мені спала на думку ідея, як розлютити її і водночас викликати емоції короля. Я спостерігала, як Лідія схопила келих із шампанським, а потім нахилилася і змовницьки щось зашепотіла королю.

Настав час повернути його увагу, а це означало повернути увагу Оріона. Ревнощі - ось моя зброя на сьогодні.

Але перш ніж я відшукала Оріона, мій погляд привернула демонія з білосніжними кучерями, укладеними в якусь подобу німба, і вилицями, що мерехтять сріблястим блиском. З натягнутою посмішкою вона підійшла до мене.

- Що ж, Мортана, мої вітання. - Вона доторкнулася до горла і, поморщившись, ковтнула. - Ніколи раніше не зустрічала демона з настільки сильною отрутою. Інтригуюче. Магія міазмів.

Я обдарувала її фальшивою посмішкою і знизала плечима:

- У мене нечасто виникає потреба труїти демонів.

- Я Нама.

Ах, та сама, з магією льоду.

Подивившись мені через плече, Нама відразу ж змінилася в обличчі. Вона облизнула губи, а її зіниці розширилися. Крадькома озирнувшись, я побачила Оріона.

Так ось чому вона підійшла до мене. Тримай ворогів ще ближче...

Її сірі очі знову зустрілися з моїми, і від погляду, яким вона мене обдарувала, по тілу пробіг холодок.

- Цікаво спостерігати, як герцог зближується з кимось новим. До твого приїзду ми з ним збиралися стати доволі хорошими друзями. - Вона перекинула волосся через плече. - Визнаю, що в нас ще не було можливості познайомитися як слід, але думаю, що я вважаюся однією з найкращих пар для нього.

- О, - я зробила ковток коктейлю, намагаючись увійти в стервозний образ Мортани, - і хто ж так вважає?

Вона стиснула губи:

- Багато хто. Ми обидва походимо з багатих сімей. У нас дуже багато спільного. Наприклад, ми любимо море.

Моє друге "я" знайшло її дратівливою, тому я підняла келих і втупилася на нього байдужим поглядом.

- Усі люблять море. Це схоже на любов до сонячного світла. Чому це означає, що ви станете ідеальною парою?

- Він любить випічку, а я чудово готую, - різко відповіла вона. - А одного разу я пошкодила стегно в морській печері, і він вилікував мене. Послухай, Мортана, ти, бува, не надто багато часу провела серед смертних? Ти здаєшся такою ж дурною і нехитрою, як вони. З тобою точно щось не так.

Я поблажливо посміхнулася. Виявилось, зовсім не важко здогадатися, що сказала б Мортана.

- Може, я й невігадлива, але не сумніваюся, що ти навмисно пошкодила стегно, а потім побігла до Оріона з криками, що тобі потрібна допомога. Думаєш, він

не відчув запах відчаю? - Я відпила коктейль, спостерігаючи, як червоніють її щоки. -
Не плутай жалість із симпатією, моя люба.

"Вау. Мортана така сучка. Це весело".

Очі Нами потемніли. Вона нахилилася і прошепотіла мені на вухо:

- Ти старша за мене, Мортана. Але я в курсі, чому король колись мудро позбавив місто вашої присутності. Повії-суккуби, подібні до тебе, накликали на нас погану славу, випрошуючи член. Огидно. Я чула, що про тебе говорили. Як ти благала його на четвереньках. Ти можеш спробувати зачарувати Оріона на тиждень будь-якими трюками, на які тільки здатна твоя дупа, але незабаром він зрозуміє, наскільки ти потасканна. Не краща за будь-яку смертну повію. Він захоче когось молодшого, невиннішого. Вони завжди так роблять. Скажи мені, повія, чи знаєш ти, що трапилося в давнину із суккубом Єзавель?

Я продовжувала безтурботно посміхатися, хоч була й не в курсі.

- Звичайно.

- Тоді, може, тебе так само викинуть із вікна палацу, потім затопче стадо коней, а твої рештки зжеруть бродячі собаки, - прошипіла вона. - Прямо як Єзавель.

"Ах. Щодня дізнаюся щось нове".

Розділ 24

Щосили намагаючись зберегти спокійний вираз обличчя, я підняла брову:

- Це загроза, Нама?

- Жоден чоловік не стане на твій захист, коли ти будеш його потребувати. Вони просто трахнуть тебе, а потім залишать помирати. Досить одного погляду на твоє вульгарне руде волосся і огидні рухи, щоб зрозуміти, що ти не годишся в дружини. Ти просто легкодоступна мішень. - Вона позадкувала назад, дивлячись на мене. - Приємно було поспілкуватися з вами, герцогиня.

І нехай ці слова вона адресувала Мортані, але в них було стільки особистого, що в мене всередині все закипіло від гніву. Не краща за смертну? Вульгарне руде волосся?

Ця демонія мені не дуже подобалася. Я розвернулася і подивилася їй услід. Плавною ходою Нама підійшла до Оріона і про щось захихикала з ним. Я відчула укол ревності, розуміючи, що це абсурд. За фактом у нас не було стосунків. Оріон просто найняв мене і був одним із підозрюваних, ось і все. Але коли я побачила, з яким захопленням на нього дивиться Нама, як погладжує татуйовану руку, то вловила злість і мого другого "я".

Озирнувшись, я виявила, що вся увага короля досі була зосереджена на Лідії.

Настав час обернути все це дратівливе лайно на свою користь. Прямо зараз.

Я знову повернулася до Оріона і Нами. Тепер Оріон дивився на мене, піднявши куточки губ у напівусмішці. Наче здогадався, що я ревную. Хоча ж він ніяк не міг цього відчувати. Ймовірно, це розігралася моя параноя.

Я викликала своє друге "я" і зі звабливою посмішкою, гідною Мортани, поманила Оріона до себе.

Якби сказала, що мені не принесло задоволення спостерігати, як він відмахується від Нами і прямує до мене, я б збрехала. Вона дивилася на мене вбивчим поглядом, немов у будь-яку секунду готова була відірвати мені голову. І, на жаль, вона могла б із легкістю це зробити.

Оріон повільно, не зводячи з мене очей, підбирався ближче. Коли він опинився всього за кілька дюймів, я притягнула його до себе і прошепотіла:

- Давай змусимо короля поревнувати?

- Привіт, любов мене. - Його низький голос відгукнувся тремтінням у всьому тілі. Серце забилося швидше. - Готова залишити позаду всі заборони?

Просто від перебування поруч із ним, від відчуття гарячої магії на моєму тілі в мене перехопило подих. Навіть якщо це все було для виду.

- Так.

"Ти повинна... пам'ятати... він один із підозрюваних..."

Взявши за руку, Оріон повів мене до крісла поруч із королем, а буквально наступної миті посадив мене до себе на коліна. Я відчувала, що всі погляди спрямовані на нас, але моя увага була прикута тільки до Оріона. Його вишукана краса все ще шокувала мене. Він прикрив потемнілі від бажання очі, а я відчула, як по моїх щоках повзе рум'янець.

- Твоя подруга Нама вважає, що я взяла дещо, що належить їй, - тихо промовила я.

Кінчики його пальців доторкнулися до моєї ноги трохи вище за коліно, і мене немов пронизало електричним розрядом.

- Я нікому не належу.

З болісною повільністю його рука поповзла вище по стегну, а потім ковзнула під поділ сукні. Кожен дотик залишав опік на моїй шкірі. Він нахилився, злегка торкаючись моїх губ. Лорд Хаосу мав болісну здатність до стриманості. Мої соски напружилися, виступаючи з-під шовкового бюстгальтера. Він піднімав руку все вище, кінчиками пальців повільно погладжуючи мою шкіру вгору і вниз...

Господи, як же мені хотілося опинитися з ним наодинці.

"Це просто робота".

Цікаво, чи чув він моє серцебиття? Чи розумів, що, сказавши, ніби він мене не приваблює, я збрехала?

З іншого боку, його м'язи були напружені. Можливо, ця стриманість давалася йому не просто.

Не в силах більше стримуватися, я поцілувала Оріона. Сильні пальці стиснули мою плоть під сукнею. Він відповів, повільно і солодко ковзаючи язиком. Коли він відірвався, моє серце шалено калатало, я відчайдушно бажала продовження. І якщо все відбувалося на очах інших демонів, мені було абсолютно байдуже. Винна була Мортана.

Вже тепер точно всі спостерігали за нами, але, до власного шоку, я виявила, що насправді мені все одно.

Оріон нахилився до мого вуха:

- Чому в мене складається враження, що ти жадаєш більшого?

Його глибокий голос змущував мене танути. А ще я відчувала, як палають мої щоки.

- Просто виконую свою роботу, - прошепотіла я у відповідь.

До божевілля повільно він підібрався кінчиками пальців до моїх трусиків. Здавалося, в його пестощах було щось побожне, і від цього моє серце забилося швидше. Він повільно провів рукою по моїх трусиках, і я ахнула від приємного відчуття. Очевидно, крізь тонкий шовк він відчув моє збудження і тихо загарчав, від чого мої щоки почервоніли ще сильніше.

Мені слід було припинити це просто зараз. Суккуб я чи ні, але не можна займатися коханням на очах у всіх.

- Думаю, цього достатньо, - прошепотіла я.

Щойно Оріон прибрав від мене руку, я одразу ж схопилася з його колін. Щоки і груди горіли. Озирнувшись, я виявила, що на нас дивляться абсолютно всі. Нама мала такий вигляд, ніби ось-ось розчавить келих у руці.

І тут я побачила її демонічну мітку - сяючий на лобі золотий візантійський символ.

Але, виявилося, Нама була не єдиною, хто мав види на Оріона. На мене з ненавистю дивилися ще кілька жінок, мітки яких буквально палали. Серед них знайшлися змії, трикутники.

А Лідія і король? Ті, чиї мітки я сподівалася побачити? Їхні мітки не проявилися.

Я все ще намагалася відновити дихання, коли зловила на собі погляд короля. Судячи з усього, ми надто захопилися, але зате я отримала бажане - увагу короля.

Він швидко підійшов до мене, в його очах хлюпала чорнильна темрява, а світле волосся спадало на оксамитовий костюм. Щільно стиснувши щелепу, король тіснив мене, поки я не вперлася спиною в колону. Він притиснув руки по обидва боки від моєї голови, і корона блиснула у світлі бару.

Серце пропустило удар. Я безумовно привернула його увагу.

Його погляд пригнічував, але оскільки я начебто була древнім могутнім демоном, то не могла дозволити собі навіть здригнутися.

- Я сподіваюся, тобі припало до смаку нове житло в окрузі Асмодея. Мої смертні слуги працювали день і ніч, щоб привести все в ідеальний стан. Над цим працювали і мої найкращі маги. Я можу дати тобі все, що забажаєш.

Я безтурботно посміхнулася:

- У мене поки що не було можливості оцінити. Я була вдома в Оріона.

Його м'язи помітно напружилися.

- Навіщо бути з герцогом, коли ти можеш бути з королем? - прозвучало майже благально. Це зводило його з розуму. - Я не розумію.

Я вдивилася в його точені риси.

- А я можу бути з королем?

- Хіба ти не пам'ятаєш ті дні, коли була з моїм батьком, - зціпивши зуби, вимовив він. - Хіба не пам'ятаєш, як сильно я тебе хотів?

Звичайно. З ревнощів маленький принц бажав роздобути все, чим володів його батько. Навіть коханку-суккубу.

- Правда? - запитала я з усмішкою. - Це було так давно. Просто я більше помічаю Оріона, адже він приділяє мені стільки уваги. Він багато чого мені розповідає про себе, про тебе ж я нічого не знаю. Мені важко бажати когось, якщо я не знаю, що робить його вразливим.

Через його плече я бачила, як Лідія буквально кипить від злості. Але, на жаль, мітка так і не проявилася.

- Завтра я влаштовую вечірку у своєму пентхаусі у вежі Баала, - заявив король. - Ти зобов'язана бути там. Я не прийму відмови. Приходь одна, немає жодних причин брати з собою герцога.

Тільки ось герцог, як це не парадоксально, був ключем до його прихильності. Моя влада над королем залежала від його ревнощів.

- Я з радістю прийду, але Оріон буде зі мною. Щойно ти розповіси мені про себе, то ми зможемо познайомитися ближче.

Він коротко кивнув і опустив руки. Судячи з погляду, яким мене обдарував король, йому нечасто відмовляли.

- Чудово. Приводь герцога, він мені не перешкода, - пробурмотів він.

Хороші новини для нашої шпигунської місії: король абсолютно не вмів брехати.

Розділ 25

Коли ми з Оріоном дісталися до мого нового будинку в окрузі Асмодея, уже майже світало. Мовчки стрибнувши в таксі, ми ні словом не згадали наш публічний поцілунок. Я тільки повідомила, що ми йдемо на вечірку наступної ночі, і він, схоже, залишився задоволений моїм успіхом.

Щойно зупинилися біля будинку, чоловік у чорному костюмі та капелюсі відчинив переді мною двері таксі, а другий - вхідні в хол із викладеною блідо-блакитною і золотою плиткою підлогою. Угору йшли арки з білого маслянистого каменю, а широкі сходи вели на верхній поверх.

На стелі в центрі вестибюля було зображено оголену жінку зі змією, що обвиває її ноги і тіло. "Ліліт", - подумала я. Тоді як більша частина залу сяяла, відновлена за допомогою магії, стеля виглядала вицвілою і потрісканою від часу.

На мій подив, Оріон довго дивився на фреску, залишаючись абсолютно нерухомим. Мені завжди здавалося, що подібні речі йому швидко набридають, але тут щось дуже привернуло його увагу - або оголена жінка, або змія. А потім я вловила, як демон трохи зсунувся і навколо нього тіні розтеклися в повітрі.

Поки він вивчав Ліліт, я попрямувала в дальній кінець залу, де був арочний прохід у двір з величезним басейном. Десь вдалині, за низкою колон, виднілася річка, що виблискувала під сонцем, що сходить. А на протилежному її березі - Райська пустка, від вигляду якої я здригнулася, не бажаючи згадувати годину, яку провела там, борючись за своє життя.

Оріон якось розповідав, що пуритани вважали світ природи небезпечним, і зараз я розуміла їх як ніколи. Я повною мірою усвідомила, чому диявол налякав їх до смерті. Первісна сила демонів, їхня звірина натура жахали.

- Тобі треба поспати, - вирвав мене з роздумів глибокий голос Оріона.

- Не буду сперечатися.

Моє тіло дико втомилося, і я безумовно потребувала відпочинку, тож пішла за Оріоном угору сходами. Ми зупинилися біля дверей, колись пофарбованих у бордовий колір, а тепер вицвілих від часу. Оріон вставив ключ у замок, відчинив двері й увімкнув світло, а потім віддав мені ключ. Я зловила себе на тому, що дивлюся на ключ у своїй долоні, окреслюючи пальцем його форму.

У мене був такий ключ. Це один з небагатьох предметів, які я завжди тримала при собі до тієї ночі, коли мене викрав Оріон. Від цієї знахідки в мене почастішав пульс. Схаменувшись, я запхала ключ у кишеню і пішла за Оріоном у квартиру.

Стіни всередині були облицьовані каменем, немов у середньовічному замку. Величезні вікна виходили на басейн, вода в якому під першими променями сонця, що сходить, набула персикового відтінку. Сходи вели на верхній поверх, імовірно в спальню. Зі стелі звисала незвичайна люстра - дерев'яне коло, в якому явно колись розташовувалися свічники, а тепер їх замінили електричні лампочки.

- Мабуть, король особисто наказав усе тут прибрати, - прокоментував Оріон. - Він відчайдушно намагається справити на тебе враження.

- Він зізнався, що пристрасно бажав Мортану, коли та була з його батьком. - Я поморщилася: - У нього занадто багато чого від Едіпа^[13].

- Звісно, він хотів коханку батька. - Оріон підійшов до арки й зазирнув усередину. - О, дуже сучасно. Навіть кумедно. Він поставив на кухню кавоварку, навіть у мене її немає. Може, і мені почати спокушати короля?

Я підійшла до сходів, а потім озирнулася на Оріона:

- Ти залишишся? У сенсі, ти казав, що мені може загрозувати небезпека.

У світлих очах блиснули веселощі, і він плюхнувся на один зі шкіряних диванів, поклавши руки на спинку. У мене промайнула думка, що Оріон чудово усвідомлює, який гарячий вигляд має, коли сорочка так облягає його м'язи.

- Я буду тут.

Якимось чином ця єдина пропозиція прозвучала як непристойне запрошення.

- Той поцілунок був просто роботою.

І навіщо я це сказала? Звучало так, ніби я виправдовувалася.

- Звісно, і я радий, що ми співпрацюємо. - Легка усмішка заграла на його губах.

- Іди спати, Роуен. Я буду тут.

* * *

Сонячні промені крізь арочні вікна проникали в кімнату, а я продовжувала спати на найм'якшому ліжку, до якого мені коли-небудь доводилося торкатися. На той час, коли прокинулася, післяполуднєве сонце стояло вже високо в небі. Я спала в спідній білизні, і шовковисті простирадла немов пестили мою оголену шкіру.

Я сіла і потерла очі, оглядаючи залитий світлом простір навколо себе. На цьому поверсі розташовувалася величезна спальня з одного боку і оброблена мрамуром ванна кімната - з іншого. Я встала з ліжка і пішла вмиватися, намагаючись зібратися з думками. Здавалося, у цьому місці змішалися день і ніч.

Я стягнула спідню білизну і встала під гарячий душ.

Пульс частішав щоразу, коли я згадувала дотик губ Оріона до моїх. Варто було уявити, який вигляд він має без сорочки...

До нестями хотілося, щоб зараз він опинився поруч.

Усе в ньому мене полонило. Я зменшувала температуру в душі доти, доки потік холодної води не почав прояснювати мої думки і почуття.

Сьогодні ввечері я збиралася на вечірку в королівський пентхаус. І була дуже задоволена тим, як швидко мені вдалося привернути увагу короля. Але раптом я дізнаюся про його слабкості до того, як з'ясую особу вбивці? Я так і не побачила жодної зірки, тому потребувала часу.

Чи зможу я просто... брехати Оріону, поки не отримаю бажаного?

Чорт. Ні. Не тоді, коли він погрожував Шай.

Від крижаної води шкіра вкрилася мурашками, а соски затверділи, перетворившись на камінчики. Тремтячи від холоду, я вимкнула душ.

Я схопила рушник і почала витиратися, намагаючись не думати про те, що тут зовсім немає чистого одягу. Змерзнувши, я вийшла на балкон. Коли ж зазирнула через край, то побачила, що хтось доставив увесь мій новий одяг із квартири Оріона.

Загорнувшись у рушник, я попрямувала вниз. Несподівано стукіт луною рознісся квартирою, і я помітила, як скуйовджений Оріон підвівся з дивана, щоб відчинити двері.

Ось вже чого я не очікувала, точніше, кого я зовсім не хотіла бачити, то це Наму, яка увійшла в кімнату з кошиком свіжої випічки.

Вона з'явилася приворожити Оріона круасанами.

Розділ 26

Світле волосся спадало на її тонку білу сукню. З одного боку, вона виглядала як невинний сарафан. Але з іншого - і навряд чи це було випадково, - варто було сонячному світлу торкнутися тканини, і вона ставала майже повністю прозорою. Крізь тонкий матеріал сарафана я прекрасно роздивилася її груди і соски, що стоять "по стійці струнко".

Обдарувавши мене вбивчим поглядом, Нама посміхнулася Оріону:

- Я принесла тобі шоколадні круасани в "Левіафан", але швейцар сказав, що ти тут. Якщо чесно, мене це трохи шокувало, тож я вирішила переконатися, що тобі не заподіяли шкоди, враховуючи те, що ми знаємо про її рід.

Високо піднявши підборіддя, я гордо спустилася сходами.

- Як бачиш, з ним усе гаразд. - Оріон схопив круасан і повернувся на диван. Зустрівшись зі мною поглядом, він весело підморгнув. - Жодної відмітини, яка могла б залишитися назавжди.

Я прикусила губу і стежила за реакцією Нами. Демонська мітка одразу ж засяяла у неї на лобі. Якби всіх демонів було так легко спровокувати, я б за секунду знайшла вбивцю.

Притримуючи рушник однією рукою, я витягла з кошика теплий круасан.

- Дякую за сніданок, тепер можеш іти. - Моє друге "я" було чортовою стервою, але безумовно кумедною. - Не соромся зайти завтра вранці, Нама. Можливо, у нас знову розіграється апетит.

Її мітка буквально засліплювала. Вона стиснула губи і розвернулася, щоб піти, але раптово схопила мене ззаду за шию. Рушник звалився на підлогу, а вона притягнула мене до свого вуха і прошепотіла:

- З тобою щось не так. Крім того, що ти повія. Я бачила тебе тоді в лісі, одягнену в дивний костюм. А ще від тебе несло сечею тварини. Ніхто не вірить мені, думають, що я просто ревную, але обіцяю, я з'ясую, що за гру ти ведеш.

- Прибери від неї руки, Нама, - проричав Оріон ззаду.

Вона відпустила мою шию і зашипіла, як справжня змія.

Від люті по моїх щоках поповз рум'янець, і я насилу підбрала рушник з підлоги. Я навіть не уявляла, що гірше: те, що я опинилася оголеною перед двома демонами, або що Нама може дізнатися, що я смертна.

Зачинивши двері, я поспішно загорнулася в рушник. Відчуваючи, наскільки сильно палають мої щоки, я повернулася до Оріона.

До речі, він виглядав дуже задоволеним. Навіть занадто.

- Що? - огризнулася я.

Оріон просто знизав плечима:

- Це був чудовий вид, на який я не проти помилуватися знову. Ось і все.

- У нас проблема, - сказала я.

- Так, - погодився він, і усмішка зникла з його обличчя. - Вона надто уважно спостерігає за тобою, але я не думаю, що слід сильно турбуватися. Вона не користується великим авторитетом. Усі знають, що вона не в собі і не вміє

контролювати емоції. - Погляд демона затримався на моїх оголених плечах. - Ти мені більше подобаєшся без рушника.

- Можеш відвернутися? Мені треба одягнутися, - попросила я.

З важким зітханням він розвернувся в інший бік.

- Коли ми сьогодні будемо в королівському пентхаусі, можливо, він захоче залишитися з тобою наодинці. Я все ж хочу бути десь неподалік. Король, як ти вже здогадалася, дуже небезпечний.

Щойно Оріон повернувся до мене спиною, я впустила рушник на підлогу і почувала тихе, майже непомітне гарчання. Він явно бажав мене.

Як мені було домогтися, щоб проявилася його мітка? Щоб перевірити, чи дійсно він входить до списку підозрюваних.

Абсолютно гола, я підійшла до сумок з одягом на дивані, а потім поглянула на Оріона ззаду.

- Що мені вдягнути? Прозорі чорні трусики чи білі зі стрічками та підв'язками? Він різко вдихнув.

- Чорні. - Голос демона прозвучав низько, трохи з хрипотою, а рука стиснулася в кулак.

- Ти будеш поруч зі мною на вечірці, - промовила я, натягуючи чорні трусики. - Значить, ти мій захисник. - Я підбрала відповідний бюстгальтер. - Принаймні доти, доки я не зраджу тебе або нічого не зіпсую, але в такому разі ти вб'єш мою найкращу подругу.

- Все так.

Я знову подивилася на одяг і вибрала червоний сарафан завдовжки трохи нижче дупи.

- Можеш розвернутися.

Коли він повернувся, його сірі очі мерехтіли, наче зірки, але цього разу я вперше побачила в них щось на кшталт смутку.

- Ти дуже на неї схожа. Це тривожить.

- Але я не вона. - Дивно, але це відчувалося не зовсім правдою. Минулої ночі я так легко увійшла в роль, ніби вона стала частиною мене. Але що найгірше, мені подобалося бути нею. Це звільняло. - Ти так і не розповів нічого про себе. Що такого зробила Мортана, що ти так відчайдушно хочеш помститися?

Очі Оріона, здавалося, шукали мої, і між нами запанувало мовчання.

- Мортана причетна до смерті моєї матері, - нарешті заговорив він. - Коли вона померла, я поклявся на крові, що вб'ю Мортану, коли знайду її.

Серце кольнуло від болю. Так ось воно що. Усе це стеження, лютя... усе заради того, щоб помститися за маму. Між нами знайшлося більше спільного, ніж здається, я припускала.

- І всіх її кровних родичів, - додав демон. - Я припиню її рід на віки вічні. Хоча я не сумніваюся, що вся її сім'я вже мертва.

Мене почала накривати паніка.

- Я виглядаю точнісінько як вона. Ти впевнений, що я не її нащадок?

Він зітхнув:

- Якщо ти смертна, то не її нащадок. Ми не заводимо смертних нащадків, якщо взагалі розмножуємося, тож малоймовірно, що в неї є якась родина. Вона вбила всіх своїх родичів, коли допомагала королю Нергалу зі знищенням ліліт.

Це мене трохи заспокоїло.

- Я шкодую про те, що трапилося з твоєю мамою.

Він насупився:

- Ну, це не твоя провина. Ти ж не Мортана.

- Ні, просто смертні завжди так говорять. - Я глибоко вдихнула і зізналася: - Мою маму теж убили.

Щойно слова вилетіли з мого рота, я дуже здивувалася, що змогла вимовити це вголос.

- Ах, - він схилив голову набік, - так ось про що ти не розповіла. Про вбивство матері.

- Хтось спалив її дотла в лісі в Осборні. Я була там... - мені раптом стало важко дихати, - я була з нею, але нічого до пуття не можу згадати. Запах палаючої плоті й...

Від емоцій перехопило горло, і я замовкла. Не слід було ділитися подібним з одним із підозрюваних. Це кінець для поліцейського під прикриттям.

Оріон стер сльозинку з моєї щоки.

- Що?

- Ці думки занадто темні, щоб ділитися ними з кимось, - відмахнулася я.

- Не для мене. - Його очі були нескінченно блакитні. - Думаю, ти в курсі, що в цьому плані в мене немає жодних обмежень.

Почуття провини гризло мене зсередини.

- Добре, тоді в мене таке запитання: чому я все ще жива, коли вона згоріла? Чому я продовжувала бігти?

Його очі різко потемніли.

- Ми створені, щоб виживати. Такий закон природи. Точно такий самий, як і той, що твоя мати була змушена зберегти тобі життя.

- Отже, ти не відчуваєш почуття провини за те, що вижив, а твоя мама ні?

Повітря навколо ставало дедалі гарячішим, ледь не обпікаючи.

- Я цього не говорив, - майже прошепотів він.

Я кивнула.

- З цієї причини ти так відчайдушно бажаєш помститися, адже так? Щоб усе було правильно.

- Або просто лють - це все, що в мене залишилося. Вона визначає мене і випалює почуття провини. У мені більше нічого не залишилося, крім гніву.

Мені здавалося, що груди розриває від болю. Невже у своїй жадобі помсти я стала такою ж, як він?

- Ти відчуваєш провину хоч за що-небудь? - ризикнула я. - Або в тебе є спосіб вимкнути цю погану емоцію?

Навколо Оріона почали згущуватися тіні.

- Я тобі вже розповідав, - у його спокусливому голосі промайнули різкі нотки, - крім жаги помсти, я майже нічого не відчуваю.

Я вловила якісь зміни в навколишній атмосфері, і мій пульс почастишав. Коли психологи шукають ознаки брехні, вони звертають увагу на занепокоєння. У

більшості людей - якщо вони не психопати, звісно, - брехня йде пліч-о-пліч із хвилюванням. Ось чому поліграф показує прискорене серцебиття або чому брехун уникає зорового контакту. Люди, які брешуть, починають соватися, відводити погляд.

Однак демони проявляли емоції інакше. Вони ніколи не совалися і не опускали погляд від хвилювання. Але вони все одно змінювалися, і їхні тіла, здавалося, змінювали повітря навколо себе, роблячи його холоднішим або гарячішим.

Я підійшла до нього ближче, зупинившись усього за кілька дюймів.

- Я не впевнена, що вірю тобі. Але гадаю, тобі слід знати, що є дещо, за що я точно захочу помститися. Якщо ти хоч пальцем зачепиш Шай, я знайду спосіб убити тебе.

І знову демонічна нерухомість, а очі потемніли, як ніч.

"Він не твій захисник. Зовсім ні. Не забувай".

Почувся похмурий смішок.

- Вважаєш, розумно мені погрожувати? З твоєю-то крихкістю?

- Ти забув, Оріоне, я пройшла випробування сама. Тож я не здамся так просто, - вимовила я з набагато більшою бравадою, ніж відчувала насправді.

Його губи зігнулися в похмурий усмішці:

- Я так і не думав. Гадаю, я відчуваю щось окрім жаги помсти, і це дивно.

Невже це був комплімент від Оріона?

Тільки ось його очі так і не посвітлішали, немовби транслюючи послання смертним: "Якби ви були досить розумні, ймовірно, втекли б".

І можливо, якраз про це мені й слід було пам'ятати, коли йшлося про цього хижака.

- Можу я кілька годин побути на самоті? Мені треба привести думки до ладу.

"А ти робиш це неможливим".

Розділ 27

Тримаючи в руці "Маргариту", я опустила ноги в басейн. Оскільки проспала більшу частину дня, сутінки вже почали накривати небо кораловою мантиєю, і тіні ставали дедалі довшими. Сонце, що заходить, заливало золоте каміння криваво-червоним світлом і відбивалося в річці Ахерон. Далекий берег уже поглинула темрява.

Як я і просила, Оріон залишив мене саму, але попередньо записав номер у мій новенький телефон. Якщо Нама, Лідія або хто-небудь інший раптово зазирне до мене в пошуках неприємностей, то я маю просто натиснути цифру "сім" і виклик, і мій захисник одразу ж з'явиться у вихорі тіней.

За мною також доглядали швейцар і смертні слуги, але найголовніше, Шай уже їхала до мене, щоб поплавати в басейні.

Цей басейн став би моїм, якби мені дали вибір, якби життям подруги нічого не загрожувало, якби мені не довелося їхати звідси. Це місце п'янило, і я почала побоюватися, що збожеволію тут. З'явилося бажання встромити кігті в це місто, захопити його. Коли я подумала про Наму, у мені підняв голову дух суперництва.

Я відчувала шалений порив заявити свої права на це місто. Назавжди. Мені насправді захотілося стати герцогинею демонів, відродити округ Асмодея. Інкуби й суккуби не заслужили своєї долі. Ким би не була Єзавель, навряд чи вона заслуговувала на те, щоб її викинули з вікна власного палацу і зжерли собаки. Я хотіла пустити тут коріння як суккуб, просто на зло цим осудливим виродкам.

Абсолютно ясно, що п'янка сила цього міста поступово зводила мене з розуму, тому що все перераховане вище ніяк не могло здійснитися. Мій час тут був вельми обмежений.

І чому раптом мене почала хвилювати доля ліліт? Я відпила терпкий коктейль, дозволяючи смаку лайма розчинитися на язичі.

З одного боку, оточуючі вважали мене ліліт, ймовірно, тому я теж починала себе так ідентифікувати. Поведінкове підтвердження в дії. З іншого боку, мене зачіпала за живе несправедливість того, що відбувається. Ліліт убили через ревності та невпевненість.

- Мортана! - помахала мені Шай, проходячи через одну з арок. Сьогодні вона одягла легку жовту сукню і завила кучері. - Миле містечко.

- Іди до мене, - посміхнулася я у відповідь.

- Неодмінно, якщо мені буде дозволено їсти тако біля басейну.

- Звичайно. - Я вказала на її келих "Маргарити". - І тут твій коктейль.

Шай зняла сукню, опинившись у червоному бікіні, і тут же стрибнула у воду.

У Місті Шипів, здавалося, постійно стояла тропічна погода. Ще одна причина, з якої було б чудово пустити тут своє коріння.

Я важко зітхнула.

- Що таке? Чому мені здається, ніби ти не насолоджуєшся цим місцем? - Шай відкусила великий шматок тако.

- Я почуваюся винною за те, що втягнула тебе в усе це.

- Втягнула мене в що? У тако і "Маргариту" біля басейну? У тому, що ти схожа на якогось суккуба, немає твоєї провини.

- Я знаю, - прошепотіла я. - Але якщо я облажаюся, то Оріон уб'є тебе. Твоє життя в небезпеці, Шай.

Вона фиркнула:

- Вважаєш, я така ідіотка? Я змусила його поклястися на крові, що він збереже мені життя.

Я втупилася на неї. Ніколи не думала, що з нього так просто витягати обіцянки.

- Що?

Вона зробила ковток "Маргарити".

- Уся справа в важелях, любя. Мама навчила мене цього під час розлучення. Ти з'ясовуєш, чого вони бажають, а потім погрожуєш знищити це, якщо твої умови не виконують.

Від здивування я відкрила рот. Виходило, її життя нічого не загрожує...

- Вибач, а що ти пригрозила знищити?

Подруга примружилася від яскравого сонця.

- Що ж, не зрозумій неправильно, але я знала, що ти йому потрібна для здійснення планів. Тому я пригрозила, що позбудуся тебе, якщо він не погодиться.

Вона відкусила ще шматочок тако.

- Що? - Шай одного разу розлютилася за те, що я вбила мурашу. - Ти вб'єш мене? Але ж ти веган!

- Ну, йому ж не відомо про це, - прошепотіла вона. - Ти стільки розповідала про психопатів, що я дечого навчилася. Я пам'ятаю, як ти казала, що такі люди не нервують, хоча навряд чи він щось у цьому розуміє. У мене спітніли долоні, пульс вийшов з-під контролю, але я намагалася зберігати голос спокійним, і це спрацювало. Думаю, це звучало моторошно.

- Що ти сказала?

Вона низала плечима:

- Я одного разу дивилася кримінальну передачу про справжнього психопата, який прикінчив власну матір, відрубавши їй голову. Тому я заявила йому, що відрубую тобі голову, якщо він не погодиться на мої умови.

- Звідки він знає, що ти не збираєшся вбити мене просто зараз?

Шай помахала рукою:

- У цьому-то й річ. Він теж змусив мене присягнутися на крові, що я не заподію тобі шкоди і нікому не розповім, хто ти насправді. Здається, він вирішив, що отримує від цього велику вигоду. Оскільки все одно не маю наміру когось убивати, я ніколи не уклала більш вдалої угоди. За моє навчання заплачено, плюс я живу в більш розкішній квартирі, а ще він пообіцяв захищати мене. І тепер у мене є чудова машина для приготування капучино. Тож усе ідеально, тобі нема про що турбуватися.

- Господи, Шай. Він нічого мені не розповідав.

Вона низала плечима:

- Звісно. Я - його важіль тиску. Він може змусити тебе робити те, що йому потрібно, доти, доки ти вважаєш, що моє життя в небезпеці. Він хотів попросити мене присягнутися мовчати, але ти спустилася і перервала нас, а потім він забув.

Я прикусила губу.

- Ну, це дуже цікаві новини. Напевно, тепер я зможу залишатися тут стільки, скільки захочу.

Вона насупилася:

- Щось мені не подобається вираз твого обличчя. Що ти задумала?

- Я не хочу залишати це місце.

Шай похитала головою:

- Але ж ти не можеш приховувати брехню вічно. Що станеться, якщо король дізнається, хто ти насправді?

Я відкашлялася:

- Що ж, це всього лише невелика заковика в моєму плані.

- Ні, я серйозно. Що на тебе чекає, якщо брехня розкриється? Підземелля демонів?

- Вогняна яма.

- Чорт забирай, Роуене. Очевидно, ти не можеш залишитися!

Я піднесла палець до губ, натякаючи, що вона не повинна вимовляти моє справжнє ім'я.

Насправді вона мала рацію. Я так боялася вогняної ями, що мій мозок відмовлявся навіть думати про це, йдучи в глухе заперечення.

- А раптом я зможу продовжувати обман? Оріон стежитиме за моєю безпекою, поки я не вивідаю потрібну інформацію.

Шай сперлася ліктями на бортик.

- Я, звісно, розумію, чому ти хочеш залишитися тут. Ти живеш, немов королева в раю. Але чи варте все це ризику?

- Мова не тільки про басейни і розкіш, Шай. Я майже впевнена в тому, що мою матір убив демон. Магією вогню. І я хочу з'ясувати, хто це зробив.

Навмисне не стала згадувати про бажання помститися за ліліт, яке дедалі сильніше розгоралося всередині, інакше подруга вирішить, що я збожеволіла.

Вона насупилася й уважно подивилася на мене своїми темними очима:

- А що потім? Що це тобі дасть?

- Я хочу знати правду.

І, можливо, я мріяла вбити цього виродка.

- Ти вже що-небудь з'ясувала?

Я зробила глибокий вдих.

- Накидала короткий список підозрюваних. І Оріон серед них.

- От чорт. Але навіщо йому вбивати твою маму?

- Я не знаю, навіщо це треба було хоч кому-небудь. Але впевнена, що вбивця володів магією вогню і мав демонську мітку у вигляді зірки. Знаєш, які проявляються на лобі?

- Так, я якось раз бачила, але не зірку.

- Я теж ще ні в кого її не бачила, але продовжую пошуки. Це все, що я пам'ятаю з тієї страшної ночі. І Оріон - один із володарів вогняної магії поряд із Лідією,

королем і самою Мортаною. Оріон сказав, що зірка означає, що її власникові судилося стати лідером демонів, благословенним самим Люцифером. Тому, напевно, головний підозрюваний - король. Але ніхто не знає, який вигляд має його мітка.

Шай повільно помішала коктейль соломинкою.

- Може, якщо так хочеш знайти вбивцю, то тобі варто дізнатися більше про свою маму, а не про демонів. Як вона була пов'язана з цим світом?

- Після її смерті я обшукала весь будинок у пошуках хоч якоїсь зачіпки. І нічого не знайшла.

Прикривши повіки, я подумки перебрала спогади, поки якась деталь не спалахнула в моїй свідомості. Я нещодавно це бачила.

- Крім ключа. - Я різко розплющила очі. - Радше навіть щось на кшталт відмички, якими вони тут користуються. Оріон відмикав двері моєї квартири одним із таких. Тоді я знайшла його в шухляді, але так і не зрозуміла, що це за ключ.

- Він усе ще в тебе? - запитала Шай.

Я кивнула.

- Після неї залишилося не так багато речей. Ключ, якийсь одяг, старі книжки та гроші, яких вистачило на кілька місяців оренди.

У тінях, що згущувалися, важко було не відчувати укол гіркоти. У мами могло бути ціле життя, про яке вона ніколи мені не розповідала.

- Я маю право входити в місто і виходити з нього, - сказала Шай. - Я можу взяти ключ. Якщо ти зрозумієш, що він відкриває, то, можливо, це багато що прояснить.

- Дякую, Шай, - усміхнулася я.

Вона взяла черговий коктейль.

- Які плани на вечір?

Я зробила глибокий вдих.

- Шпигую для Оріона, звісно ж. У пентхаусі короля.

- Обіцяй, що ти будеш обережна. Усе, що ти мені сьогодні розповіла, звучить до біса небезпечно. Особливо момент із вогняною ямою, зважаючи на те, що король один із підозрюваних.

- Так, як і Оріон. Я зовсім йому не довіряю.

- Справді? - Оріон вийшов звідкись із тіні, його світлі очі сяяли, як зірки. На ньому був дорогий чорний костюм. - А я вже було вирішив, що ми зможемо подружитися.

Від жаху в мене скрутило живіт.

Він схилив голову набік:

- Нам час збиратися на вечірку, чи не так?

Розділ 28

У вежі Баала ми увійшли в ліфт, щоб піднятися в пентхаус. На вечірку я одягла сукню з прозорої тканини, яка відкривала ноги і мала сині вставки в стратегічно важливих місцях.

Щойно ліфт рушив, Оріон звернув на мене свої пронизливі блакитні очі:

- Мені цікаво, про що ви говорили з Шай. Ти заявила, ніби не довіряєш мені, що, звісно, справедливо, враховуючи, який я придурок. Але є дещо ще, чи не так? Якась більш конкретна причина.

Я схрестила руки на грудях:

- Ну що ж, гаразд. Ти жадаєш помсти, і я теж. Я хочу знайти вбивцю своєї мами. Хтось убив її магією вогню в Осборнському лісі, і я хочу знати, хто це зробив.

Він розплющив від подиву очі.

- Ах ось воно що! - Оріон розвернувся і натиснув кнопку аварійної зупинки ліфта. - Ти думаєш, що я міг убити твою маму.

Я кинула роздратований погляд у бік виходу.

- Ми обов'язково маємо обговорювати це в ліфті?

- Боюся, що так.

Схрестивши руки на грудях, я нетерпляче подивилася на двері.

- Ти володієш магією вогню. Тож так, ти один із підозрюваних.

Він засунув руки в кишені й знизав плечима:

- Я безжалісний, смертельно небезпечний, позбавлений співчуття. Однак я не приховую своїх недоліків і не брешу про себе. Якби знадобилося, я б без докорів сумління вбив смертну жінку. - Демон подивився мені в очі: - Але я б не став спалювати смертну просто в Осборнському лісі. З погляду моралі я не був проти, але просто це був не я.

Або він чудово вмів брехати, або говорив правду. Але все одно з душі немов камінь звалився.

- Добре.

- Судячи з усього, Шай розповіла тобі, що я не можу її вбити.

- Так і є. До речі, вона не психопатка, просто використала це на свою користь.

Він звузив очі:

- Хмм. Знайти іншу не байдужу тобі людину, яку я міг би вбити, стало б найпростішим способом укласти угоду...

- Насправді це не угода, Оріон. Це загроза.

Із холодним виразом обличчя він знизав плечима:

- Хоч би як просто виглядало, але це не спрацює. До того ж, як я зрозумів, більше ти ні про кого не переживаєш. Шай - твоя єдина подруга, а вся твоя сім'я мертва.

Я ковтнула клубок у горлі.

- Досить гнітючий висновок.

- Як щодо нової угоди? Ти даєш те, що потрібно мені, - правду про слабкі місця короля, а я допомагаю знайти вбивцю твоєї матері. І кожен отримає бажане.

Я закусила губу, дивлячись на нього. Усе зводилося до одного питання - чи повірила я йому? Важко було сказати. Але оскільки в Місті Шипів мені не так часто пропонували допомогу, я вирішила поки що прийняти пропозицію.

- Чудово. Я згодна на такі умови, поки ти не придумав щось гірше.

- І щойно ми закінчимо, тобі доведеться покинути Місто Шипів. Кожна година, проведена тут, наближає тебе до вогняної ями.

Оріон відвернувся і натиснув кнопку, щоб ліфт знову рухався. За кілька секунд двері відчинилися, і ми увійшли в пентхаус.

"Святі небеса..." Я ніколи не бачила нічого подібного: басейн просто в мармуровій підлозі та високі скляні вікна, що виходили на величезний балкон, з якого відкривався чарівний вид на океан. Приємний вітерець гуляв приміщенням, граючи довгими шовковими сукнями демониць.

Король стояв на іншому боці басейну з келихом мартіні в руці. Гості метушилися навколо нього, немов метелики, що летять на полум'я, до нього були прикуті погляди, до нього тягнулися руки. Однак його увага була прикута до Лідії та одного з герцогів.

Озираючись, я несподівано зустрілася очима з Намою, і мій пульс прискорився. Довга біла сукня вкупі зі схожими на підталалі бурульки сережками підкреслювала красу її хвилястого світлого волосся. Але, незважаючи на ніжність вбрання, губи демониці кривилися, оголюючи гострі ікла. Ніби в хижака, що готується до атаки. Розірвавши зоровий контакт, вона посміхнулася моему супутнику. Оріон же, здавалося, не помітив її, і тоді Нама підійшла до нас.

- Вітаю, мій герцог. - У голосі чулися роздратування і невпевненість.

Оріон дивився кудись повз неї.

- Знову ти.

Біля нас з'явився офіціант із тацею бузкових коктейлів, я взяла один і зробила ковток. Рот наповнив смак джину, лимона і фіалки.

Я знову оглянула зал, намагаючись зловити хоч чийсь погляд, але, судячи з усього, мене навмисно ігнорували. Такий собі по-демонічному холодний прийом.

Ніхто не бажав присутності герцогині-суккуба. Демони постаралися прикінчити мене в лісі під час випробування, а коли в них нічого не вийшло, вирішили просто не звертати уваги.

Нама знову спробувала заговорити з Оріоном. І нехай я вдавала, що зайнята чимось іншим, але насправді зосереджено прислухалася.

- Твоя нова подружка-суккуб часом нагадує мені смертну, - заявила вона так, наче я й зовсім не стояла поруч. - Те, як вона рухається. Її повільність. Знаєш страх, який відчувають смертні через те, що довго були нашою здобиччю? Я відчуваю його. А в лісі на ній був якийсь дивний костюм і смерділо сечею тварини. Чого вона так боїться?

Нама була хоч і дура, але, варто було визнати, вельми спостережлива.

Оріон обдарував її глузливою посмішкою:

- Вона боїться мене, я вважаю. І тобі слід було б.

Нама надулася, але потім підняла підборіддя:

- Ми могли б стати хорошими друзями. У нас багато спільного. Ти віриш у духовний зв'язок?

- Боюся, що в мене немає душі, Нама, - відгукнувся Оріон. - Я божественний зовні, але абсолютно порожній усередині.

Мені починало здаватися, що вся ця байдужість і холодність були лише маскою, а під сарказмом і чуттєвою посмішкою ховався справжній вир болю і страждань.

Після такого коментаря посмішка Нама виглядала кривою і натягнутою.

- Не повірю в це ні на мить. Нам судилося одружитися. Можеш продовжувати це заперечувати, але в мене було відіння. - Вона зі злістю подивилася на мене, нарешті, визнаючи мою присутність. - І якщо ти не збираєшся з'ясувати про неї правду, то цим займайся я. Вона виглядає... схвильованою. Тривожною. Смертною.

У мене всередині все похолоділо. А раптом вона почне розпитувати про мене в Осборні?

Однак зараз, коли Нама не зводила з мене уважного погляду, я не могла показати занепокоєння, що охопило мене. Тому я всіма силами спробувала закликати своє темне "я", що, як виявилось, вимагало швидкого допивання коктейлю.

Я заплющила очі й залпом осушила келих.

"Я не Роуен. Я Мортана. Сукуб, спокусниця, пожирачка душ. Я їм слабаків на сніданок".

Доза алкоголю змусила мене трохи повеселішати. Всупереч новим побоюванням, слід було продовжувати цю спокусливу шараду, поки я перебувала перед натовпом демонів. З легкою посмішкою на обличчі я попрямувала до короля, перетинаючи басейн. Не зводячи з нього очей, я уявляла, як цівки води стікають по моєму тілу. Тепле підсвічування вдало відтіняло його мужні риси та гостре підборіддя.

Король ковзнув по мені цікавим поглядом, і я вловила, як напружилася Лідія, її очі потемніли.

Хотілося залишитися з ним наодинці. З'ясувати королівські слабкості найкраще було десь осторонь.

Зупинившись поруч із королем, я потягнулася до його вуха.

- Є тільки одна річ, яку ви можете зробити, щоб відвернути мою увагу від Оріона, - прошепотіла я.

А потім котячою ходою попрямувала в бік балкона. Зовні мене обволокло солоним морським повітрям, і я втупилася в блискуче море. Якби король не пішов за мною, я б почувалася неймовірно нерозумно, але він навряд чи зміг би чинити опір моїй темній стороні.

Зібравшись озирнутися, я виявила, що король вийшов на балкон, щоб приєднатися до мене з коктейлем у руці. Солоне повітря грало його світлим волоссям.

- Як і завжди, ти мене заінтригувала, Мортана, - тихо вимовив він.

Я відкинулася назад, спершись на перила, і посміхнулася йому. Виникла спокуса зазирнути всередину і з'ясувати, чим займається Оріон, але сьогодні це не входило в мої обов'язки. Ревнощі - гра, яку я вела з королем, не слід було самій піддаватися їй. Я відхлебнула свій напій.

- Знаєте, це місто ще красивіше, ніж я пам'ятаю. Кажуть, правитель і його земля пов'язані. Не сумніваюся, ви тільки посилили її привабливість.

- Думаю, Місту Шипів не вистачало останньої ліліт. Без вашого виду ми не можемо стати єдиним цілим. Ми - місто семи округів, семи богів. Ми присягнулися смертним, але ти стала єдиним винятком. - Він підняв келих. - Як тобі вдалося домогтися цього від мого батька?

Я знизала плечима, дозволивши лямці сукні трохи впасти.

- Я зробила його щасливим. Знаєте, мені завжди здавалося, що саме я мала стати королевою.

- Як і я. - У його голосі звучали відчай і якась жорстокість. - А може, й досі вважаю.

- Що ж, ще не все втрачено. - Я зробила ще ковток. - Але щоб наші стосунки вийшли на новий рівень, я маю пізнати вас справжнього.

Він поставив свій келих на перила, потім присунувся ближче і поклав руки по обидва боки від мене. Вітер тріпав його світле волосся.

- І як саме ти хочеш дізнатися мене?

Простягнувши руку, я погладила його по підборіддю.

- Річ у тім, Ваша Величносте, що в кожного є слабкості. Навіть у такого могутнього короля, як ви.

- Я так не думаю, Мортана.

- У кожного, - повторила я. - Якщо ми збираємося бути на рівних, то мені треба знати, що робить вас уразливим. Знати тільки чийсь сильні сторони - це не знати його зовсім.

- А що робить тебе вразливою, герцогиня? Чого боїшся ти?

Чорт забирай. Відображення. Наче він навчався у доктора Омера.

Можливо, у мене вийшло б що-небудь йому відповісти. Що змушувало мое друге "я" відчувати себе вразливою? Я прикрила повіки, намагаючись налаштуватися на відчуття Мортани. Якби мені належало відповісти на це запитання за себе, вибір би виявився доволі широким: я боялася пожежі, померти на самоті, пологів, тюремного ув'язнення в Північній Кореї, задухи, комах у пластівцях, бути затоптаною лосем... Список можна було б продовжувати нескінченно. Але Мортана? Вона була іншою. Вона вижила. Мортана не мучилася через власний егоїзм чи ущербність, вона просто виживала.

- Бути переслідуваною і спійманою в пастку. - Я відкрила очі. - З очевидних причин. Я остання зі свого виду. А ви?

- Я нічого не боюся, тому що мене, як істинного лідера, благословив сам Люцифер, - пролунав його глибокий оксамитовий голос.

У моїй голові задзвеніли тривожні дзвіночки. Невже п'ятикутна зірка була в нього?

Король зробив крок назад і витягнув ніж із кишені. Лезо блиснуло у світлі місяця, і він провів ним по розкритій долоні. Лише на коротку мить на руці з'явилася червона смуга, а потім поріз затягнувся, ніби його й не було. Так, демони швидко регенерували, але в даному випадку це сталося миттєво. Немов стріла відскочила від товстої луски дракона.

Він підняв долоню.

- Боюся розчарувати тебе, Мортана, але я невразливий. Ось що означає бути благословенним Люцифером.

Чорт забирай. Він і справді не брехав? Якщо так, то чому Оріон був переконаний у протилежному?

- Що ж, я трохи розчарована, - відповіла я. - Люблю залишати сліди на чоловікові. Встромляти нігті йому в спину. - Я вискалилася. - Позначати його іклами. Люблю змішувати біль і задоволення. Якщо вас не можна поранити, навряд чи ми підходимо одне одному.

Знову наблизившись, король поклав руки мені на стегна.

- Може, нам вдасться знайти спосіб подолати це.

Я вигнула брову:

- Але як?

Морський вітер обдував нас, моє руде волосся сплелося з його світлим. Через королівське плече я побачила застиглого в дверному отворі Оріона. Його очі знову потемніли, а навколо тіла пульсувала темрява. Зазвичай він так виглядав, коли злився.

Але що його так розлютило зараз? Я робила саме те, чого він від мене вимагав. Я не сумнівалася, що король збирався щось мені сказати.

Тому, сконцентрувавшись на ньому, облизнула губи.

- І як же ми подолаємо це? Якщо Люцифер захищає вас весь час, то як мені залишати позначки на вашій шкірі, як я робила це з герцогом?

Король ковзнув голодним поглядом по моєму тілу.

- Ні, ти більше з ним не побачишся. - У його голосі пролунав відчай. - Я занадто довго спостерігав за тобою, щоб знову дозволити піти до іншого чоловіка. Коли ти була з моїм батьком, ревності пожирали мене зсередини, як і мою матір. Ти була богинею заздрості, надихаючи її, як ніхто інший. Я присягнувся роздобути тебе. Але я тобі не довіряю.

"От чорт. Щоб перемогти розум, доведеться зіграти на його відчай".

Я легко знизала плечима:

- Тоді, можливо, ми все ж таки не підходимо одне одному. Впевнена, що є жінка-демон, яка стане ідеальною королевою. А що до мене? Оріон і так задовольняє мене, як жоден інший чоловік. Ви ж бачите, як на нього всі дивляться. Його бажать усі навколо.

Простягнувши руку, король схопив мене за шию.

- Ні. - Крижана лють пронизала його тон, а щелепи стиснулися від злості. - Я отримаю те, чим він володіє. Я король і заслуговую отримати бажане.

Страх підступив до горла. Від паніки, зумовленої тисячоліттями існування мого виду як здобичі, в голові стало порожньо. Розум твердив забиратися до чортової матері просто зараз, адже дуже-дуже могутній демон намірився розірвати мені горло або силою забрати те, чого він хотів від мене. Але водночас я виявилася як ніколи близькою до отримання потрібної інформації. Він виглядав некерованим, готовим на все, щоб отримати бажане.

- Ви знаєте, чого я хочу, - прошепотіла я. - Хочу пізнати всього вас. Не тільки сильні сторони.

- Я хочу тебе просто зараз. - Його очі світилися темно-синім. Він схопив мене за талію, ніби збирався розірвати тканину. - Є один спосіб...

- Король Камбріель, - оклик Оріона розрізав напругу, що повисла, немов ніж, - не чіпайте те, що належить мені.

На мій подив, король без заперечень прибрав руки. Лише очі блиснули темрявою, коли він повільно відступав.

Визирнувши з-за нього, я побачила Лідію, що виходить слідом за Оріоном, а за кілька миттєвостей по тому її виявив і король, який повернувся.

Лідія буквально кипіла, в її очах горіла лють. Невже короля теж приваблювали ревнощі інших? Якщо так, то зараз він влаштував справжній бенкет.

Я видихнула, намагаючись приховати розчарування. Ледь не з'ясувала те, що було потрібно Оріону. Однак король втратив самовладання. І, можливо - і то не факт, - Оріон справді дбав про мене.

Щоправда, одне запитання все ж таки мене не на жарт схвилювало.

"Чому, чорт забирай, король так боїться Оріона?"

Розділ 29

Я зустрілася поглядом з Оріоном, коли він підійшов до мене. Його плечі виглядали розслабленими, але в очах хлюпала нічна темрява. Божевілья короля стурбувало його.

Лідія злісно покосилася на мене і заричала.

- Їй не можна довіряти, - прошипіла вона. - Хіба ви не бачите? Нама вважає, що вона бреше про свою особистість.

Подивившись на мене, король Камбріель стиснув щелепи, а потім знову звернув увагу на Лідію.

- Ти думаєш, я ідіот? - прогримів його голос, і гості притихли, обертаючись. - Ти вважаєш, я не можу відчувати загрозу? Або що не зможу про себе подбати? Я Камбріель, спадкоємець занепаляго серафима Вельзевула. І як законного спадкоємця престолу мене оберігають самі боги. Вочевидь, мені не потрібні чутки, поширювані божевільними на кшталт Нами, щоб убезпечити себе. Лідія, я думав, що ти вища за плітки. Не така, як інші жінки.

Він попрямував усередину, поправляючи піджак.

Вау, це було жорстко. Лідія деякий час дивилася йому вслід, а потім повернулася до мене. Вітер розвівав її темне волосся. Король щойно принизив її, і тепер демоніця мала такий вигляд, ніби збиралася вилити на мене всю свою лють. Її очі потемніли, як ніч, а на кінчиках пальців загорілося полум'я, розплавивши келих у руці. Скляна калюжка розтеклася біля її ніг, і в мене звело живіт.

- Ти все зруйнувала, - проричала вона. - Мені було призначено стати королевою Міста Шипів, а ти знищила всі мої плани. Чула, як він зі мною розмовляв?

З іншого кінця балкона Лідія кинулася в мій бік, і моє серце пішло в п'яти. Але перш ніж вона встигла дістатися до мене, Оріон вискочив із тіні і схопив демоніцю за руку, зупиняючи атаку.

Лють спотворила її риси, і вона повернулася до Оріона обличчям:

- І звідки, чорт забирай, ти взявся, Оріон? Хто ти насправді? Тобі так і не вдалося нікому пояснити, навіщо ти сюди з'явився.

Він заграв жовнаками.

- Я не зобов'язаний звітувати, чому я тут. Фактично мені заборонено це робити. Саме для цього й потрібне Випробування. Я його пройшов, а отже, боги схвалили мою присутність. Ти ж не збираєшся сумніватися в їхніх судженнях, чи не так?

- Звісно, ні, - визнала вона.

- Мортана теж пережила Випробування. Ти ж знаєш, що король не допускає богохульства. Упевнений, що навряд чи тобі хочеться злити його ще більше.

Лідія востаннє кинула на мене лютий погляд, а потім розвернулася і швидким кроком повернулася в пентхаус.

Я повільно видихнула. Цілком імовірно, король був готовий зізнатися мені у своїй слабкості. І я подумала, чи випаде мені ще одна така можливість. Нама і Лідія поставили собі за мету розкрити про мене правду.

Чи багато часу це в них займе?

Оріон зробив крок ближче до мене, його очі все ще були чорними, як ніч. Він нахилився, і мене обдало жаром його тіла. Щоразу, коли цей демон перебував поруч, я відчувала, як мене огортає його сила, накочуючи хвилину чуттєвої магії.

- Я мав зупинити його, - прошепотів Оріон, прибираючи пасмо волосся мені за вухо. - Він виглядав розлюченим і міг заподіяти тобі біль.

Сама не зрозуміла, звідки виник імпульс - від мене чи через ситуацію загалом, - але я виявила, що поклала руку Оріону на груди. Щойно я це зробила, почувся різкий вдих.

- Він майже зізнався, - прошепотіла я. - По-перше, він сказав, що його, як істинного короля, захищає сам Люцифер...

- Брехня, - відгукнувся Оріон. - Він використовує якусь форму магії, щоб зробити себе невразливим.

Я трохи відступила, щоб зазирнути Оріону в очі, бажаючи дізнатися більше. Чому він так зациклений на королі? І до чого тут Мортана?

Тільки от якщо королем маніпулювати було легко, то Оріон залишався мені непідвладним. Так просто він не розкриє своїх секретів. Я притулилася до нього і прошепотіла:

- Я майже домоглася зізнання. Він неймовірно заздрить тобі і, думаю, був на межі того, щоб розповісти, як саме я можу залишити на ньому сліди своїх пазурів...

Оріон видав низьке гарчання, потім схилився так, що наші лоби стикнулися. Він обійняв мене долонею за шию.

- Ти сказала йому правду? Ніби я перший чоловік, про якого ти подумала, що я зможу тебе задовольнити?

Моє серце забилося сильніше, а по грудях розлився рум'янець.

- Я й справді так сказала?

Від бурі в його очах у мене перехопило подих.

- Давай змусимо його ревнувати ще більше, добре? - Він кінчиком пальця змалював мою щелепу. - Ти була так близька до того, щоб дізнатися правду. Може, у нас вийде підштовхнути його. Я хочу показати королю, як сильно ти мене хочеш.

Чи було це просто бажанням роздобути інформацію, чи Оріон намагався щось довести?

Він узяв мене за руку і повів назад на вечірку. Світло всередині приглушили. Тепер воно мерехтіло, імітуючи свічки і відбиваючись у басейні. Ми увійшли всередину, і всі погляди одразу ж кинулися до мене - блудниці-суккуби. Я відчувала незручність, але постаралася не концентруватися на ній.

Біля однієї зі стін Оріон влаштувався у шкіряному кріслі й притягнув мене до себе на коліна. Тільки його неземна краса допомагала забути, якою неприємною мені була загальна увага. Оріон ковзнув поглядом по кімнаті, ймовірно, переконуючись, що король спостерігає, і провів долонею по моїй спині. Слідом за його дотиком по шкірі почала розливатися гаряча чуттєва магія.

Зустрівшись зі мною очима, він ковзнув рукою вгору по моїй шиї. Я нахилилася, і наші губи з'єдналися. Хвиля жару накрила моє тіло, коли він язиком почав досліджувати мій рот. Доторкнувшись до його сильних грудей, я відчула, як напружується кожен м'яз. Усі думки про натовп, що оточував нас, розчинилися, залишивши лише глибоке неземне задоволення від поцілунку. Соски напружилися

під тонкою шовковою тканиною, а внизу живота почало накопичуватися тепло. Наші язики сплелися воєдино.

Прикусивши мою нижню губу і тим самим закінчивши поцілунок, Оріон відсторонився. Я ледь не розплавилася від його голодного погляду. Судячи з дикого виразу на обличчі, найбільше він бажав зірвати з мене сукню і трахнути просто тут.

Оріон і справді так дивився на мене, чи я видавала бажане за дійсне?

Коли демон стягнув лямку сукні рівно настільки, щоб добре бачити мої тверді від збудження соски, його дихання почастишало. Із грудей вирвалося гарчання, і я помітила, як подовжилися ікла, немов він хотів з'їсти мене.

Усе це мало скидалося на мене справжню, але я зовсім не збиралася зупинити Оріона, коли він потягнувся до краю сукні і запустив під нього руку. Ковзаючи все вище і вище, він задер поділ, оголюючи все більше і більше моєї шкіри.

- Ти стаєш такою зухвалою, кохана моя, коли два наймогутніші чоловіки в місті б'ються за тебе.

- Стаю зухвалою? - запитало моє друге "я". - Я знаю собі ціну.

Оріон міцно притиснув мене до себе, і я засувала стегнами в нього на колінах. Однією рукою він повільно пройшовся вгору і вниз по моїх ребрах. Крізь тонкий матеріал я відчувала його магію, його жар. Іншою рукою він погладив моє стегно, і в мене збилося дихання, а пульс наче збожеволів. Оріон торкався мене так, немов я була його власністю, проте у виразі його обличчя з'явилося якесь благоговіння, якого я раніше не помічала. Нас оточив спокусливий аромат гарячого кедр, і бажання стиснулося в мені, немов пружина.

Його очі потемніли до чорноти. Я здогадалася, що сила мого бажання для нього більше не секрет. Тільки ось він хотів мене не менше. Він ковзнув кісточками пальців по моєму стегну, і відчуття виявилось настільки божевільним, що я більше не могла ясно мислити.

"Напевно, мені слід зупинитися просто зараз".

Зрештою, ми перебували в повному гостей залі... але мої груди жадали його дотиків.

Позаду голосно прочистили горло, і Оріон сильніше стиснув мою дупу, немов заявляючи на мене права.

- Ми привернули увагу короля, - прошепотів він мені на вухо.

Я відчула холодний укол розчарування. Усе правильно. Невже він робив усе це лише для отримання інформації?

Щоки палали яскраво-червоним рум'янцем, коли я повернулася і побачила короля Камбріеля, що нависав над нами.

- Ми з Мортаною не закінчили розмову.

- Річ у тім, Ваша Величність, - різко промовив Оріон, - що мені абсолютно плювати.

У мене перехопило подих. Чи вб'є король його за таке нахабство?

Оріон встав із крісла, не спускаючи мене з рук, немов якусь непристойну наречену. Мені здавалося, що всі присутні навколо зникли і залишилися тільки я, Оріон і його темні, палаючі від бажання очі.

Не вимовляючи більше ні слова, він виніс мене назовні. Морський вітер холодив розпалену шкіру і грав у волоссі, поки Оріон крокував зі мною на балкон. Величезний місяць зник за срібними хмарами, і тіні поглинули нічне небо. Єдиним джерелом світла слугували вогні вечірки і морська гладь, що відбивала їх.

Емоції поглинули мій розум, дихання досі не відновилося, тому я просто запитала:

- Куди ми йдемо?

- Я подумав, що повинен вивести тебе звідти.

- На балкон?

- Я не бажаю залишати тебе королю. Я хочу бачити тебе абсолютно голою в моєму ліжку, яка зі стогоном вимовляє моє ім'я.

- Гарзд, - зітхнула я, - давай зробимо це. Але чому на балконі? Як ми з нього спустимося?

- Побачиш, любов моя. - Міцно тримаючи мене на руках, він видерся на поручні, і в мене в грудях стиснулося серце.

Тепер нас із силою обдував морський бриз, і мене охопила паніка.

- Ти з глузду з'їхав?

Він не зводив з мене своїх темних очей, притискаючи до сильних грудей.

- Ти довіряєш мені, кохана?

- Ні.

Його красиві губи зігнулися в похмурій усмішці:

- Мудро. Але, принаймні, ти віриш, що я не вб'ю тебе, поки не відведу куди-небудь, де зможу змусити тебе кінчити?

- Напевно.

Я відірвала від нього погляд і подивилася на блискучий океан. Хіба він не стверджував, що тільки ліліт змілі літати? Але він же не ліліт.

- Почекай...

Але перш ніж я встигла закінчити речення, він зістрибнув з балкона, і ми полетіли.

Розділ 30

Морський вітер шмагав нас, поки ми летіли в темряву. Оріон продовжував притискати мене до своїх потужних грудей, але ми падали в море.

"Що за чорт, Оріоне?"

Раптово почувся звук, схожий на хрускіт кістки, що ламається, і наше падіння різко припинилося. Я схопила Оріона за шию, переводячи подих і не відриваючи очей від величезних темних крил, розпростертих позаду нього. На кінчиках пір'я відливали сріблом, і через це складалося враження, що вони світяться.

- Що ти таке? - видихнула я.

- Приголомшливо, - прошепотів він.

Приголомшена, я втупилася на нього:

- Ні, серйозно. Я думала, що всі ліліт, крім Мортани, мертві. Але ж тільки в них були крила. - Я все намагалася усвідомити те, що сталося. - Жінки ліліт були суккубами. Тобто... ти інкуб? Ти інкуб! Ти можеш затрахати мене до смерті?

Його очі зло блиснули.

- Це побажання?

- Ні, це занепокоєння.

- Обіцяю залишити тебе в живих. - Оріон обдарував мене несамовито красивою посмішкою. - Тепер ти бачила справжнього мене. І ти чи не єдина.

- Треба було хоча б натякнути, - видихнула я.

Його м'язисті руки міцно стискали мене: одна навколо талії, а інша під дупою.

- Я не міг ризикувати, раптом хто-небудь підслухав би, - відповів він. - Нехай думають, що це ти літаєш, а не я. Адже ліліт же в нас ти.

У темряві його льодисто-блакитні очі сяяли не гірше за дорогоцінне каміння.

- Так... почекай, ти таємно ліліт? І більше ніхто не знає?

- Ніхто, крім тебе, не знає, що я інкуб. І якщо інші демони пронюхають, то спробують убити мене. - Він усміхнувся: - Звісно, у них не вийде, але вони спробують, і це безумовно завадить моїм планам.

Мій мозок насилу встигав обробляти інформацію.

- Тобто я єдина, хто знає, хто ти насправді?

Куточок його губ сіпнувся.

- Або я тобі довіряю, або прийняв найдурніше рішення у своєму житті. Сидячи в мене на колінах, ти позбавила мене розуму. Коли я чув, як частішає твоє дихання, як сильно б'ється серце, важко було зберегти розсудливість.

Із раптовим здивуванням я зрозуміла, що він зізнавався, від чого стає вразливим.

- Якщо ти інкуб, то як тобі вдалося вижити?

Його крила розрізали повітря, поки він дивився мені прямо в очі. Я ще ніколи не бачила Оріона таким невпевненим.

- Я весь час перебував у Місті Шипів, - нарешті промовив він. - Я жив тут століттями, але був замкнений у підземній в'язниці. У тій самій, куди привів тебе тієї

ночі. Там я прожив сотні років і більшу частину часу не бачив нікого, крім Мортани. А потім зникла і вона.

- Що? - У мене стиснулося серце. - Хіба вона не пішла двісті років тому?

Оріон дивився кудись у далечінь, і на його обличчі не відбивалося жодних емоцій.

- Так і є.

- Отже, ти сидів у підземеллі на повній самоті протягом століть? - У голові роїлося стільки запитань, що я навіть не уявляла, з чого почати. - Чому всі думають, що ти герцог? Якщо ти провів так багато часу в ув'язненні, то як став таким багатим?

Вираз його обличчя став холодним.

- Це все не моє. Я зажадав гроші в короля.

Кожна його відповідь породжувала все більше запитань.

- А чому він дав їх тобі? Чому він боїться тебе?

Він із гіркотою усміхнувся:

- У нього є вагомі причини боятися мене.

Я нічого не зрозуміла, але гаразд.

- А король знає, що ти був у в'язниці? Йому відомо, що ти інкуб?

- Ні. Він знає тільки те, що я вивідав одну з його таємниць, і зробить усе, щоб захистити її від усіх у цьому місті.

Я насилу уявляла настільки потужну, темну і сильну істоту в тюремній камері протягом усього його життя. Насправді це було жахливо сумно.

Ми продовжували летіти, і різкий порив вітру розтріпав моє волосся.

- У дитинстві твоя мати була поруч із тобою? В ув'язненні?

- Так. Але незабаром її втратили. Мортана допомогла втілити все це в життя, здавши всіх ліліт в обмін на своє життя.

- Але як ти вижив?

Я відчула, як його пальці стиснулися трохи сильніше.

- Мортана любила гратися зі мною. А коли вона пішла, то про мене просто забули. Ніхто й не знав, що я там. Демонам не потрібно їсти. Ми відчуваємо голод, але нам не потрібна їжа, щоб жити. Тож я просто залишався там. - Його очі потемніли, а в погляді відбився біль. - Поки, нарешті, не знайшов спосіб втекти.

Я затримала подих, спостерігаючи за його крилами, які повільно тріпотіли на тлі темного нічного неба.

- Що ти мав на увазі, кажучи, що вона гралася з тобою?

Тінь промайнула в його погляді, і навіть вітер, здавалося, став дути набагато сильніше.

- Я мав на увазі, що вона розважалася, мучачи мене.

Господи! Не дивно, що він відчайдушно жадав помсти.

- І ти не знаєш, що з нею сталося?

- Ні, - тихо відгукнувся він. - Я навіть не знаю, чи пам'ятає вона, що з нею сталося і хто вона така.

- Як це?

Він зробив глибокий вдих.

- Яюсь вона розповідала мені про закляття. Воно використовується, щоб забути про те, що ми накоїли, і позбутися почуття провини. Вона пропонувала мені

скористатися ним, але я відмовився. - Вітер тріпав його срібне волосся. А очі засяяли в ночі. - Ось чому, коли зустрів тебе, був так упевнений, що ти Мортана. Я вирішив, що вона просто скористалася заклинанням. Хоча ти здавалася зовсім не схожою на неї, але раптом? Я не сумнівався в цьому, поки не скуштував твою кров.

Оріон так сильно притискав мене до грудей, немов чіплявся за мене в пошуках порятунку. Перебуваючи так близько, я відчувала, як ворухаться м'язи на його грудях, коли він розмахував крилами.

- Нам обов'язково говорити про неї просто зараз? - пробурмотів він. - Боюся, це зіпсує мені настрій.

Однак мені не хотілося відпустити цю тему. У ній містилася загадка, яку я жадала розгадати.

- Що ти хотів забути? Чому вона запропонувала тобі скористатися заклинанням?

- Тому що я зло, Роуен. - Оріон пронизав мене пильним поглядом блакитних очей. - І часом я хочу забути про це.

Важко було не помітити біль у його голосі. Мені майже захотілося торкнутися його щоки, розповісти, що він не такий жакхливий. Але за фактом що я знала про нього? Адже Оріон так і не повідав мені свою історію.

Сильний вітер лише загострював мої почуття. Тепер найнагальнішим залишалось те, чому я лечу кудись, щоб усамітнитися з інкубом - істотою, яка вбиває смертних під час сексу.

- Оріоне, - почала я. - Ми домовилися, що я допоможу тобі з'ясувати слабкості короля, а ти допоможеш знайти вбивцю мами. Але я так нічого й не дізналася...

- Я все одно допоможу тобі.

Я втупилася на слабке мерехтіння срібла в його крилах.

- Добре, але це все одно здається мені поганою ідеєю. Як інкуб, чи не вб'єш ти мене? Адже це саме те, що ви робите - спокушаєте смертних жінок і вбиваєте їх.

Лукава усмішка торкнулася його губ:

- Може, я і втілення зла, але змушений оберігати тебе. Я не зроблю нічого, що заподіяло б тобі біль.

- Чому ти оберігаєш мене?

Він почав спускатися нижче, поки я не відчула бризки океану на своїй шкірі.

- Не знаю. Ти мій шпигун, а це означає, що ризикуєш життям. І як ти зможеш виконувати свою роботу, якщо я не візьму на себе турботу про твою безпеку?

- Якщо ти провів у в'язниці весь цей час, то чи вбивав ти смертних?

- Боюся, що ні, - похмуро відповів він. - Я просто був одержимий цим кілька століть.

- Почекай, що?

Він зробив глибокий вдих.

- Не смертю - сексом. Саме так ми стаємо сильнішими - живлячись пристрастю. Цілими днями і ночами я мріяв випити бажання смертних і демонів. Я хотів прикінчити тих хлопців, які напали на тебе, але я б не вбив їх тим способом, який приніс би їм задоволення.

Повернувши голову, я виявила, що ми наближаємося до зяючого входу в морську печеру. Розправивши крила, Оріон пірнув усередину, і нас поглинула темрява.

Розділ 31

Оріон приземлився й опустив мене на підлогу. Коли він вимовив слово демонською мовою, у люстрі над нами запалилися вогні. Полум'я відкидало теплий відблиск на бурштинові кам'яні стіни, де в нішах розташовувалися свічки.

Я повернулася і подивилася на широко розправлені крила Оріона. При світлі вдалося побачити, наскільки вони вишукані й досконалі, усіяні перлинно-білими сузір'ями, що світилися яскравіше за зірки.

- Красиві крила.

У вихорі димчастої темної магії вони знову зникли.

- З ними все гаразд. - На його губах заграла спокуслива усмішка. - Ти перша, кого я привів у свій притулок.

Я озирнулася навколо і зрозуміла, що це не просто печера. Стіни були викладені золотим камінням, по яких у влаштований у плитковій підлозі басейн стікала прохолодна блакитна вода. Поруч зі штучним ставком розташовувалося кам'яне ложе з пуховим матрацом і бірюзовими подушками.

- Що це за місце? - поцікавилася я.

- Коли я вибрався з темниці, мені треба було знайти тихий притулок. У камері я жадав людської компанії, але тепер, перебуваючи поруч із ними, я зрозумів, що не звук до міського шуму. - Здавалося, на його обличчі промайнув смуток, а голос охрип. - Зазвичай сюди я тікаю від усіх, але зараз хочу тут бути з тобою.

Він підійшов до мене ближче.

Я простягнула руку, щоб торкнутися його грудей, твердої сталі під м'якою сорочкою, і Оріон здригнувся.

- Напевно, тобі непросто дивитися на мене, коли я так схожа на неї.

Його очі трохи потеплішали.

- Це бентежить. Але ти не вона. Крім зовнішності, у вас із нею немає нічого спільного.

- Тому що я несексуальна?

На його обличчі з'явився лютий вираз.

- Тому що ти готова ризикувати життям. Тому що ставиш пам'ять про матір вище за власну безпеку. І тому що не боїшся визнати свої недоліки. Думаю, в цьому ми з тобою схожі.

- І ми занадто багато часу провели на самоті.

У мене частіше забилося серце, коли я подивилася на Оріона, все ще приголомшена його шокуючою красою. Відблиски свічок коливалися на його високих вилицях, вимальовуючи божественні риси обличчя. Небезпечна пульсація билася в моєму тілі, заважаючи тверезо міркувати.

Я потягнулася до низу його сорочки і ковзнула долонями під м'яку тканину. Коли я зняла її з Оріона, мої очі розширилися від здивування, змішаного із захопленням. Чорт забирай, він виглядав як бог. Міцний прес, мускулатура, що чітко виділяється. Він був немов воїн, оповитий золотом.

Трепет охопив тіло від одного лише погляду на Оріона, і мені захотілося спробувати його на смак. Піднявши очі, я зустрілася з його пильним поглядом. Я

потягнулася до лямок на сукні і спустила їх, дозволивши йому впасти на підлогу. Почувся різкий вдих. Із побожним виразом обличчя він дивився на мою прозору блакитну білизну. Від цього видовища моє бажання лише посилилося.

З голодним виглядом Оріон рушив у мій бік, підхопив мене під дупу і притиснув до стіни. Він тихо застогнав, торкаючись губами мого горла. Гострі ікла легенько зачепили шкіру. Оріон зібрався мене вкусити? Несподівано я спіймала себе на думці, що я хочу цього, тому вигнула шию, надаючи йому доступ.

Однак замість укусу я відчула тепло язика, що ковзає по моїй шкірі. Зарившись пальцями йому у волосся, я опустила повіки. Чуттєва тепла магія огортала моє тіло гарячою і водночас небезпечною ласкою. Обхопивши ногами, я притиснулася ближче до нього.

Моє дихання почастішало, і я потягнула його за волосся.

- Але як у тебе вийде не вбити мене? Хіба не в цьому проблема інкубів?

Оріон похмуро розсміявся:

- Так, є такий недолік. Але я, навіть не трахаючи, можу змусити тебе кричати від задоволення. Це вимагатиме крайнього ступеня стриманості з мого боку, але зате з тобою все буде гаразд.

Від його слів у мене стиснулося серце, але я вже була волога від бажання, що роздирало мене.

- Ти абсолютно впевнений у своїх силах.

По правді кажучи, я теж.

Оріон обдарував мене спокусливою посмішкою:

- Я інкуб. Поряд з убивством це єдине, у чому, як мені відомо, я хороший.

Прохолодне морське повітря пробігло по моїй оголеній шкірі, від чого соски напружилися ще сильніше. Погляд Оріона став абсолютно диким, не бачить нічого.

Я вигнула брову:

- Я згадувала, що ніколи не відчувала оргазму?

- Так. - Він провів руками по моїх ребрах, великими пальцями ковзнувши під ліфчик. - Це скоро зміниться.

Оріон пестив мене трохи нижче сосків, тіло напружилось, жар заповнив мене зсередини. Прикривши повіки, він ковзнув поглядом по моєму тілу.

- Ти сама досконалість, Роуен.

Нахилившись, він поцілував мене.

Коли Оріон притулювся до мене потужним торсом, я розімкнула губи. Наші язики зустрілися, і він поглибив поцілунок. Великими пальцями він ковзнув вище, невагомими рухами пестячи груди. Я здригнулася, притискаючись до нього. Інкуби харчувалися хтивістю, і зараз я влаштувала для нього цілий бенкет. Коліна підкосилися, і я відчула, як розчиняюся в ньому. Ще один дотик до моїх грудей, і бажання накрило мене черговою хвилиною.

Прикусивши мою нижню губу, Оріон розірвав поцілунок. Я приголомшено втупилася на нього.

- Я хочу побачити всю тебе, Роуен, - вимовив він, і це прозвучало радше як благання. - Я хочу бачити тебе оголеною на моєму ліжку.

Його погляд ковзнув вище по моїх стегнах і зупинився на прозорих трусиках, які майже нічого не приховували. Оріон вилаявся незнайомою мовою, і серпанок

темної магії зазміївся з його тіла. Його стриманість слабшала з кожною миттю. Я відчувала, як його чудова, тверда довжина натягує штани. Ще одна відмінність демонів від людських чоловіків.

Він знову глибоко поцілував мене, пробуючи на смак. Коли наші язика сплелися воєдино, мій розум наповнився картинами блискучого океану. Здавалося, ми продовжуємо ширяти над хвилями.

Оріон злегка відсторонився. Його темний погляд немов пестив мене, ковзнувши по грудях, які ниють, животу, а потім зупинився на маленькому клаптику матерії між ногами. Відірвавши мене від стіни, він відніс мене до свого ліжка і поклав на м'які подушки.

Я думала, що він збирається нахилитися наді мною і поцілувати, але замість цього він став наді мною на коліна. Демонічна магія зміїлася навколо нас, а його очі наповнилися нескінченною темрявою.

- Зніми все. Я хочу, щоб ти показала мені всю себе.

Моє серце забилося швидше, а обличчя почервоніло. Я розуміла, що нерозумно було приходити з ним сюди, і все ж настільки сильно потребувала його, що готова була виконати будь-яке його прохання. Я б зробила все, аби отримати задоволення, яке він обіцяв.

Його губи зігнулися в спокусливій усмішці:

- Зніми все. Зараз же.

Я потягнулася за спину і розстебнула бюстгальтер. Щойно я зняла його, свіжий морський бриз прокотився по моїх затверділих сосках.

Низьке, тваринне гарчання вирвалося з грудей Оріона.

- Тепер решта.

Я провела пальцем по краю трусиків. Він виглядав зачарованим моїм тілом. Я ще сильніше збудилася від влади, яку мала над ним, адже Оріон був могутнім древнім демоном, якого боявся навіть король. І в тому, як він дивився на моє тіло, була якась частка поклоніння.

Насолоджуючись його увагою, я дуже повільно, буквально по міліметру, почала стягувати трусики. Хоча частина мене жадала тут же зірвати їх і розсунути перед ним ноги, але я занадто сильно насолоджувалася виставою.

Коли трусики опустилися досить низько, щоб показати йому все, я помітила, як в Оріона напружилися м'язи, а пальці вчепилися в м'які подушки. Його темний, пильний погляд на моєму тілі викликав такий трепет, якого я ніколи раніше не відчувала. Бажаючи продемонструвати, наскільки збуджена, я продовжила повільно стягувати трусики.

Його дихання збилося, і Оріон навис зверху, упершись руками по обидва боки від моєї голови.

- Чому так повільно, Роуен?

- Просто так, - відповіла я з лукавою посмішкою, не перериваючи руху. - Мені просто подобається, як ти на мене дивишся.

Оріон відсунувся назад, потім узяв мене за талію і розвернув так, що я опинилася на четвереньках. Накривши собою моє тіло, він поклав долоні поверх моїх рук і прошепотів на вухо:

- Як щодо того, щоб продовжити в моєму темпі, кохана моя?

Коли Оріон уперше назвав мене так, я зненавиділа це. Однак просто зараз це зробило мене ще більш вологою.

Він відсунувся, повільно проводячи кінчиками пальців по моєму хребту. Від таких ніжних дотиків я вигнула спину і підняла дупу назустріч його ласкам. Оріон продовжив ковзати нижче, погладжуючи мою дупу, а потім між стегон. Від невагомих, ледь відчутних рухів, що посиляють тремтіння по всьому тілу, мені хотілося сильніше притиснутися до нього...

Я ахнула і підняла стегна ще вище. Безсоромниця. Усередині все пульсувало від бажання і єдине, чого мені хотілося, - щоб Оріон зірвав з мене трусики і наповнив мене там, де я була мокрою.

Я застогнала від бажання.

І він тут же прибрав руку.

- А тепер, - тихо промовив він, - знімай їх повністю, і я дам те, чого ти так жадаєш.

Розділ 32

Я блискавично вислизнула з них і почула різкий чоловічий вдих, а слідом низьке гарчання.

Оріон знову нахилився наді мною, на мить накриваючи мої долоні своїми. Потім одна його рука повільно поповзла вище, зачіпала мої груди, сосок, змушуючи задихатися від задоволення. Так само повільно він повернувся вниз, до живота.

О боже, він ще навіть не торкався мене між ніг, а я вже була збуджена до межі.

- Скажи мені, - прошепотів Оріон, - що хочеш, щоб я зробив тобі приємність.

Я повернула голову, і мої губи опинилися всього за міліметр від його ідеального рота.

- Я хочу, щоб ти зробив мені приємність, - прошепотіла я у відповідь.

Нарешті його пальці ковзнули нижче. виявилось достатньо всього одного легкого дотику між стегон, щоб я застогнала.

Мабуть, у прагненні потішити своє его він знову відсмикнув руку.

- Будь ласка, Оріоне. - Я ні до кого ще не відчувала такого бажання.

- Мені подобається слухати твої благання, - хрипло промовив він.

А потім повільно, легко описав середнім пальцем коло якраз там, де я його потребувала. Я знову застогнала і виявила, що ще сильніше розсунула ноги, а дупою втиснулася в його пах. Від жадання тіло натягнулося, немов струна, а пальці ніг підігнулися. Я хотіла від нього більшого, ні, я відчайдушно потребувала, щоб Оріон зняв штани і наповнив мене. Активно рухаючи стегнами, я знемагала від нестачі його вмілих рук. Здавалося, у мені більше нічого не залишилося, крім тваринного бажання.

- Оріоне, мені потрібно більше, - прошепотіла я.

І тільки тоді він ковзнув у мене одним пальцем, потім іншим, і я почула, як Оріон простогнав моє ім'я. Задоволення зростало в мені з неймовірною швидкістю, коли він рухав пальцями туди й назад. Я подавалася стегнами назустріч, трахаючи його руку. Нарешті вперше я відчула, що зараз кінчу.

- Роуен...

Благоговіння в його голосі було схоже на відчайдушну молитву, що піднесла мене до небес. Я звивалася, цілком віддаючись задоволенню, яке він мені приносив.

"Невже це станеться насправді? Невже я вперше в житті відчую це звільняюче відчуття?"

Мої стегна рухалися все швидше, він входив і виходив з мене, зір почав затуманюватися, заповнюючись образами опівнічного моря. Я здригнулася.

Розум потемнів, і все тіло звело палючою судомою.

Я скінчила, вигукуючи його ім'я.

* * *

Мої м'язи зовсім обм'якли, і я натягнула на себе простирadlo, переводячи подих.

Коли Оріон ліг позаду мене, я відчула, що його тіло все ще напружене, м'язи натягнуті. Я повернулася і пристрасно поцілувала його. Як би там не було, я все ще бажала продовження, але цьому не бути. Оріон зарився пальцями в моє волосся, цілючи мене міцно, відчайдушно. А потім зі стогоном відсторонився.

- Це виявилось набагато важчим, ніж я очікував, - проричав він. - Роуен, нам треба негайно зупинитися. Я не зможу винести стільки тортур за ніч.

Я торкнулася щоки Оріона, і серце стиснулося від його бездоганної краси.

- Гарзд. У будь-якому разі ти зробив це.

Він задоволено посміхнувся:

- Я знаю.

Серце все не вгамовувалося, коли я відвернулася від нього, натягуючи простирадла. Потужні руки Оріона обвилися навколо мене, і я взялася за одну з них.

- Не дивно, чому всі надають такого величезного значення оргазму. Я навіть не уявляла. І зрозуміло, чому смертні готові були загинути від рук інкубів. Це того варте.

Позаду мене пролунав похмурий сміх.

- Можливо, для більшості смертних це було варте того, оскільки їхні життя все одно нічого не коштували. Але не для тебе.

Вдалині чувся плескіт хвиль, що розбиваються об каміння.

- Це... мило, я вважаю.

- Роуен, - тихо покликав він. - Думаю, тобі більше не можна залишатися в Місті Шипів.

Мене з головою накрило розчарування.

- Ти виганяєш мене? Мені здавалося, ти збираєшся мені допомогти.

Оріон прибрав пасмо волосся з мого обличчя.

- Я не виганяю тебе, просто не хочу, щоб ти згоріла у вогняній ямі. І я навіть не зможу тобі допомогти, поки не з'ясую, як його вбити.

Я глибоко вдихнула.

- Отже, ти все-таки плануєш його вбити. Навіть з огляду на те, що він король, а ти не спадкоємець.

- Ну так. А ще я хочу вбити Лідію і Наму, які, швидше за все, заявлять, що ти смертна. І я вб'ю будь-кого, хто...

- Ми можемо відкласти розмову про вбивства? - зітхнула я. - Я намагаюся розтягнути задоволення.

Він накрив мене другою ковдрою, і я згорнулася клубочком.

- Як часто ти спиш тут? - тихо запитала я.

- Часто. Тут я почуваюся абсолютно комфортно.

Мої повіки обважніли, і я дозволила очам закритися.

- Оріоне, як ти втік із в'язниці?

Він погладив мене по волоссю і поцілував у лоб.

- Я прорив собі вихід. Це зайняло дуже-дуже багато часу.

Оріон обійняв мене, і я провела пальцем по його дивному татуюванню - змії, що згорнулася в кільце.

- І ніхто не пам'ятає, що ти був там?

- Був один. - Голос зазвучав відсторонено. - Але він уже мертвий.

Свічки поступово догорали, від чого тьмяніло їхнє світло, а груди Оріона повільно здіймалися в такт його диханню, заколисуючи мене.

- Король? - запитала я. - Це був він?

- Роуен, тобі слід поспати.

Під звук хвиль, що набігають, я зрозуміла, що вже відключаюся. Боже, як важко буде піти. Це місце було чарівним.

Сон дедалі сильніше заволодівав моєю свідомістю. Мені здавалося, що я ширяю над блискучим океаном, але незабаром сни стали похмурішими - темна гора, що вивергає пекельний вогонь, яма зі зміями, що звиваються.

Змії, що згортаються в кільця.

Судорожно зітхнувши, я різко прокинулася. У гроті залишилася мерехтяти тільки одна свічка. Повернувшись, я побачила сплячого поруч Оріона. Його груди м'яко піднімалися й опускалися. Темні густі вії сильно контрастували зі світлим волоссям.

Уві сні Лорд Хаосу виглядав до дивного вразливим. Коли я уявила його у в'язниці, у мене перехопило подих. Після того як його матір убили, він весь час провів на самоті. Але ж коли їх схопили, він був лише маленьким хлопчиком.

Не в силах знову заснути, я задумалася над загадкою Мортани.

Зі слів Оріона я зрозуміла, що вона по жертвувала всіма, аби врятувати себе. До речі, я більше не вважала його психопатом. Він лише прикидався таким, але підозрюю, що під мстивою оболонкою ховався хлопчик, який любить свою маму.

Однак Мортана - ось хто справжня психопатка. Нею керував лише один принцип - отримати бажане. А раптом вона була садисткою? Адже Оріон розповідав, що вона катувала його у в'язниці.

І чому я раптово так розлютилася?

Мої кулаки стиснулися так сильно, що нігті встромилися в долоні. Лише від однієї думки про Мортану, цю злу жінку, яка вкрала моє обличчя, мене накрило хвилею люті.

Від напруження емоцій тіло немов наелектризувалося. Неприродно сильно. Шалено захотілося відірвати голову Мортани від її двійника. Але що найдивніше, я відчувала, ніби можу це зробити.

"Зачекайте... що зі мною відбувається?"

Зап'ястя немов вогнем обпекло. Подивившись униз, я виявила щось на кшталт татування на своїй шкірі. Чорно-червоного, мерехтливого, як вугілля у вогні. Я зачаровано спостерігала, як лінії просто на очах почали набувати форми, і на зап'ясті з'явився тліючий ключ.

"Якого біса..."

Засяяло золоте світло. Із серцем, що калатає, я почала розуміти, звідки воно виходить.

Я торкнулася свого чола, відкидаючи тінь на зап'ястя.

"Ох, чорт, чорт, чорт.

Сильні емоції здатні пробудити справжню натуру демона..."

Але я не могла бути демоном. Оріон пробував мою кров, адже так? Він упевнився, що я смертна. Мабуть, це просто кошмарний сон.

Нарешті, тліючий ключ на моєму зап'ясті згас. Тільки тоді я змогла зітхнути й ахнула, вступившись у бліду шкіру руки, де до цього був він.

- От чорт.

Оріон розплющив очі й насупився:

- Що таке?

Я знову торкнулася чола, але світло вже згасло. Тільки очі Оріона світилися блідо-блакитним у темряві.

- Я... ем... я думаю, що мені просто здалося, - пробурмотіла я.

Він притиснув мене сильніше, обвиваючи руками.

- Тобі довелося багато до чого пристосуватися тут.

У його сильних руках я почала знову розслаблятися.

Можливий діагноз: тимчасовий психопатичний зрив із зоровими галюцинаціями або нічними кошмарами через сонний параліч.

Принаймні, я сподівалася, що хоча б одна з цих теорій правильна.

Я знову лягла, затишно влаштувавшись у його сильних руках, і спробувала розслабитися і відпустити жахливе бачення. Це був просто кошмар. Ось і все.

Я знову повернулася до чоловіка і зловила його погляд.

- Оріоне, - прошепотіла я, - ти допоможеш мені завтра що-небудь з'ясувати про маму?

Він кивнув і пробурмотів сонним голосом:

- Так. А потім я виведу тебе з міста.

- А як же слабкості короля? - запитала я.

- Я розберуся.

Кошмар. Це якраз те, ким був Оріон.

Кошмар: від староанглійської маєге - інкуб. Істота, яка позбавляла дихання і харчувалася тобою. Монстри, що виповзають із мороку з метою затягнути вас у потойбічний світ. Але, незважаючи на всі його розповіді, я не вважала його монстром, адже Оріон ставив мою безпеку вище за свої цілі. Він дбав про мене.

Щойно я заплющила очі, у моїй свідомості знову спалахнув образ палаючого ключа. Чому в Місті Шипів мені так легко звертатися до свого темного "я"?

Мене скувало від жаху.

Чому я знаю, як повела б себе Мортана в тій чи іншій ситуації?

Страшна думка виникла сама собою, немов блискавка, - таємниця, яка не давала мені спокою. Те, від чого я тікала.

А раптом це я?

Раптом я вбила власну матір? Що, якщо в мені прихована темна сутність, яку я не хочу визнати? Я погано пам'ятаю ту ніч. Здається, я злилася на маму, що вона змусила мене тікати і нічого не пояснила. Я навіть вирішила, що вона божевільна.

Міцно заплющивши очі, я зрозуміла, що тремчу.

А раптом я і є кошмар?

- Роуен, я відчуваю твою паніку, - прошепотів Оріон. - Що сталося?

- Те, про що ти говорив. Відчуваю небезпеку Міста Шипів.

- Я можу допомогти тобі заснути, якщо хочеш, - тихо запропонував він. - Це особлива магія інкубів.

Я була готова втекти від власних думок куди завгодно.

- Так, будь ласка.

Мене миттєво огорнула заспокійлива магія, змушуючи м'язи розслабитися. Дихання і серцебиття почали сповільнюватися, думки сплуталися - образ сяючої зірки, палаючий ключ, змії, що звиваються. Але тепер усе це не виглядало таким страшним.

У світі демонів і магії дедалі важче ставало зрозуміти, що реально, а що ні.

Розділ 33

Місто демонів здавалося якимось світом навиворіт, де я спала весь день і вставала, коли сонце сідало.

Може, цього разу виною всьому став перший оргазм у моєму житті, а може, особлива магія інкуба, але я спала довго і міцно. А на той час, як прокинулася, сонце хилилося до океану, заповнюючи печеру кораловим світлом.

Саме сонячне світло нагадало мені про жорстоку реальність: яким би сексуальним не був Оріон, теоретично він так і залишився одним із підозрюваних.

Я потерла очі, і мене привітав запах кави. Коли я відчула, як тіло обдуває легкий вітерець, згадала, що все ще гола, і натягнула на себе простирадла.

Я посміхнулася, коли побачила Оріона, який сидів за столиком біля басейну з чашкою кави в одній руці.

- Я весь день чекав твого пробудження. Навіть встиг заїхати у квартиру і підібрати для тебе деякий одяг.

- Дякую. Я не думаю, що в гроті є душ?

Він кивнув на басейн:

- Це природна ванна. Вода в ній тепліша, ніж здається.

Звичайно. Це ж чарівна демонічна вода, яка, правду кажучи, виявилася набагато приємнішою, ніж вода в Массачусетсі. До біса шкода, що демони стільки років намагалися з'їсти нас або затрахати до смерті, інакше ми могли б чудово спрацюватися.

Оріон уже бачив усю мене, але з якоїсь причини я продовжувала міцно стискати простирадло навколо себе, поки йшла до басейну. І скинула його тільки перед тим, як зайти в нього.

Коли я занурилася під воду, тепла млість огорнула мене з ніг до голови. Виринувши, щоб набрати повітря, я схрестила руки на грудях і подивилася на Оріона, який весело посміхався.

- Все ще соромишся мене?

- Трохи, - зітхнула я. - Мені так подобається тут. Чи знає хтось ще про цей грот?

- Ти єдина, крім мене, хто про нього знає.

Тепла вода приємно пестила спину і груди. А я все розмірковувала про те, що було б непогано залишитися тут таємно на деякий час, за умови, що я виключу Оріона зі списку підозрюваних. Але, можливо, ховатися в морській печері демона - не дуже реалістичний життєвий план. І, напевно, намагатися переїхати до когось після першої ночі було занадто.

- Отже, ми повинні розслідувати вбивство.

Оріон потягнувся за чимось на столі й підняв конверт.

- Поки збирав тобі одяг, я зіткнувся з Шай, і вона попросила мене дещо тобі передати. Ключ, який ти шукала.

Я сперлася підборіддям на руки, не зводячи погляду з Оріона.

- Вона просто віддала тобі це?

Я поклатала підборіддя на руки і подивилася на нього.

Адже Шай не знала, що він збирається мені допомогти. Чому вона так просто віддала ключ Оріону?

- Ну, не зовсім просто. Вона стояла біля твоєї квартири і шукала тебе. - Він ліниво знизав плечима: - Тому я змусив її розповісти, що їй потрібно.

Я стиснула кулаки:

- Що значить змусив? Ти їй погрожував?

Оріон підняв брову:

- Ні, звісно, ні. Я не можу погрожувати їй, вона все одно знає, що я не заподію їй шкоди. - Він кинув конверт на стіл. - Я просто контролював її розум за допомогою магії.

Я втупилася на нього:

- Ти не можеш просто взяти й почати контролювати людей, Оріоне.

Між його бровами утворилася зморшка.

- Можу. Саме так я і отримав ключ. Я ж щойно розповів тобі.

Я похитала головою, намагаючись не розгубити останні краплі терпіння.

- Я розумію, що фізично ти здатен це робити. Я мала на увазі, що це... аморально.

- Я демон, - повільно промовив він таким тоном, ніби я ідіотка.

Я впустила голову на руки.

- Гарзд. Але ти відчуваєш провину за щось у минулому. - Я знову подивилася на Оріона. Як пояснити йому це? - Вина - це усвідомлення, що ти зробив щось не так. Наприклад, коли ти зробив іншій людині те, чого не хотів би відчутти сам, розумієш? І через це ти відчуваєшся погано. Це називається вина.

Він витріщався на мене так, немов я розмовляла іноземною мовою.

- Але я не відчуваю почуття провини за те, що контролював розум Шай. Ти просила допомогти в пошуках убивці твоєї мами. Ключ здався мені однією із зачіпок, тому я приніс його тобі. - Він відкрив конверт і витягнув ключ на довгій чорній стрічці. - Бачиш?

Певно, змусити демона зрозуміти з моральної точки зору проблему контролю розуму було занадто. Один крок за раз.

Наразі мою увагу привертав лише ключ, тому що з якоїсь невідомої причини в мами був ключ від замка в Місті Шипів. І він дуже нагадував той, що я бачила на своїй руці.

- Як думаєш, він може відкрити замок в окрузі Асмодея?

- Виглядає як один із ключів від тамтешніх будівель. Замки не змінювали сотні років. - Оріон провів кінчиком пальця по ключу. - Тут різьблення у вигляді черепа. Це одне з небагатьох, що я пам'ятаю до того, як мене посадили до в'язниці. Такі ключі... - Демон уставився на нього, занурившись у спогади. - Здається, я боявся їх, якщо ти можеш уявити собі таке.

Я спробувала згадати ключ, який мерехтів у мене на руці. Чи був там череп?

Серце шалено стукало, голову переповнювали думки. Я вилізла з басейну й обгорнула навколо себе простирadlo як рушник.

Оріон не зводив з мене очей.

- Знаєш, те, як ти говорила мені про почуття провини. Чи не відчуваєш ти себе винною за те, що вимочила мою постільну білизну в морській воді?

- Ой, вибач, я задумалася. Оріоне, якого біса моя смертна мати зберігала в себе ключ від будівлі в покинутому окрузі Асмодея?
Він покрутив нашу знахідку в руці.
- Якщо ми розшукаємо потрібну будівлю, то зрозуміємо.

Розділ 34

Ми не наважилися приступити до вивчення району, поки не настала ніч і срібне місячне світло не огорнуло округ Асмодея. Цього разу на мені не було сексуальної сукні - тільки чорні шкіряні легінси і темний светр. Ми не планували зустрічатися з кимось іще, і це був найкращий спосіб розчинитися в ночі.

Через прохолодний бриз нічне повітря здалося мені набагато прохолоднішим, ніж зазвичай, і вітер роздмухував мої руді кучері, поки ми крокували пустельними вулицями.

Ми пліч-о-пліч ішли вздовж темних каналів. Навколо височіли безмовні обшарпані будівлі, вкриті вицвілою фарбою. Усередині колись величких будинків знаходилися портрети з виколотими очима і спотворені статуї. Ми пробували відкрити ключем кожен замок, який вдавалося знайти: вхідні двері, двері спалень, шафи, шухлядки, скриньки.

У кожному будинку панувала атмосфера трагедії, а в повітрі важко витала печаль. Коли ми увійшли в будівлю, в якій побували раніше - ту саму, з розбитими бюстами і кинутими кришталевими графинами, Оріон завмер. Він зупинився, щоб поглянути на стелю, на зображення оголеної жінки і змії, що обвиває її тіло. Тільки тонка смужка місячного світла відкидала примарне світло на це місце. Я не помітила цього раніше, але фіранки й меблі виглядали обпаленими в багатьох місцях, а поверхня дзеркала почорніла.

Занурившись у свої думки, Оріон завмер на місці, немов одна з розбитих статуй. Здавалося, повітря навколо нього трохи потемніло, а в кімнаті стало спекотніше. Тяжкість гнітючої печалі лише згущувала і так похмуру обстановку.

- Ти пам'ятаєш це місце? - тихо запитала я.

Він глибоко зітхнув:

- Раніше я часто милувався нею. Пам'ятаю, як лежав на дивані й думав, що колись одружуся з нею і врятую її від змія, що обвинувачує прекрасне тіло. Тепер же я знаю, що вона зовсім не проти змія. Я не знав, що вона мати наших богів. Я думав, що вона належить нам і що я їй потрібен. - Він повернувся, оглядаючи занедбаний зал. - Я пам'ятаю той день, коли сюди прийшли солдати.

- Солдати короля?

- Я не боявся наших солдатів. Мене лякали смертні, адже вони принесли із собою зброю. Але найбільше я боявся виразу їхніх облич. Я ніколи не бачив настільки сильної і чистої відрази.

Я втупилася на нього:

- Тут були смертні?

- Король здався їм і дозволив зловити всіх ліліт, як вони й хотіли. Тоді смертним солдатам востаннє дозволили увійти в місто. - Він знову зітхнув: - Я не сказав би, що в них були хоч якісь ознаки моралі, про яку ти весь час твердиш. Вони ніби вважали нас лише тваринами.

- Мені шкода. - Моє серце розривалося від болю за нього.

- Це не твоя вина, - пробурмотів Оріон.

- Але це мало бути дуже боляче.

- Я думав про той день щохвилини протягом сотень років. - Він перетнув вітальню до ділянки, яка виглядала трохи темнішою. - Тут моєму братові вирізали серце. - Він провів пальцями по забрудненій підлозі. - Він пручався, бо намагався врятувати матір. Він був... - Його фраза обірвалася на півслові, а потім він знову підвівся і повернувся, вказуючи на зал: - А там вирізали серце батькові.

Я майже не дихала.

- Тепер я розумію, чому ти так зневажаєш смертних.

Його очі заблищали в напівтемряві.

- Мене бентежить, що я так високо ціную тебе. Ти зовсім не така, як я очікував.

Я пройшла через кімнату до дзеркала і втупилася в почорнілу поверхню.

- Звідки всі ці підпалини? Вони намагалися спалити це місце?

- Це через мене. Тоді я не вмів контролювати свою силу, але якби міг, усе одно спалив би цілу армію. І всіх демонів із ними за те, що вони відвернулися від нас.

- Скільки тобі було років? - поцікавилася я.

- П'ять.

У мене перехопило подих.

- Вони запроторили тебе за ґрати, коли тобі було всього п'ять? - запитала я трохи голосніше, ніж мала намір.

Я перетнула кімнату і подивилася в інше з обпалених дзеркал. Половина мого обличчя виявилася прихована сажею, але я могла бачити свої очі та вилиці. Місячне світло лилося крізь старі розбиті вікна, заливаючи моє обличчя примарним світлом.

- Що сталося з іншими ліліт? Їх одразу вбили чи декого посадили до в'язниці разом із тобою?

- Це непогане питання для Мортани.

Раптово я знову відчула наростаючий гнів. Будучи маленьким хлопчиком, Оріон став свідком того, як смертні вирізали серце його брата просто на підлозі у вітальні. Мені здавалося, що мене розриває на частини лише від однієї думки про це.

Гнів піднімався в мені подібно до вулканічної лави.

Коли я уявила маленького Оріона, що кричить над загиблим батьком, мені захотілося знайти тих самих смертних і власноруч вирвати їхні серця з грудей. Сила захлеснула мене, і я відчула, що здатна витягнути цих пуританських виродків із могил і прикінчити їх знову.

Темна сила наповнила моє тіло. Я так сильно вчепилася в край столу, що мало не відламала його частину. Поглянувши на руку, я виявила мерехтливе, немов вугілля, зображення ключа з черепом.

Це відбувалося знову.

"Коли демон відчуває сильні емоції..."

Подивившись у дзеркало, я побачила натяк на слабке золоте світло, що виходило з мого чола, але через сажу розібрати форму було майже неможливо. Я грюкнула по тому місцю долонею, і серце заколотилося з шаленим ритмом.

Чорт, чорт, чорт.

- Роуен, - покликав Оріон. - Чому я чую, що твоє серце б'ється, ніби тебе ось-ось зжеруть? Ти зараз перебудиш пів міста.

Якось раз Оріон згадував, що демон здатен стерти минуле, стерти всі спогади. Що можна позбутися почуття провини...

А раптом я стерла свої спогади?

Однак я не могла продовжувати стояти тут, поклавши руку на лоб. Чого я так боялася? Того, що я Мортана? Але Оріон підтвердив, що я людина.

Серцебиття почало сповільнюватися, м'язи розслабилися.

Мені просто здалося.

Тремтячи, я прибрала руку і повернулася так, щоб оглянути своє чоло. На ньому нічого не було. Ні мітки демона, ні золотого світіння.

- Оріоне, здається, у мене галюцинації.

- Це тому, що ти тут. Я теж бачу привиди минулого.

Я судорожно зітхнула і повернулася до нього:

- На секунду мені здалося, що я перетворююся на демона.

Він сумно посміхнувся:

- Ти не можеш перетворитися на демона. Ти смертна.

Імовірно, на мене так вплинула трагедія того, що сталося в цьому місці. Я полізла в кишеню і дістала ключ.

- Продовжимо пошуки?

* * *

Ми підійшли до чергового особняка в тій частині району, яку я ще не бачила. По обидва боки будівлі розташовувалися канали, що йшли на південь до річки Ахерон. Перед входом розкинувся занедбаний сад, чий кам'яні доріжки пролягали серед безконтрольно розрослися виноградних лоз і колючих чагарників.

Триповерховий особняк міг похвалитися грандіозними класичними колонами і багато прикрашеним різьбленням у вигляді горгулій. З балконів другого і третього поверхів відкривався чарівний вид на сад і канали.

- Що це за місце? - запитала я.

- Колись це був будинок місцевого герцога.

Я здригнулася, окидаючи поглядом таку величну будівлю.

- Чому мене не поселили тут, якщо я герцогиня?

- Коли Мортана залишилася сама, вона вирішила оселитися в тому будинку, де ти зараз. Він став новою резиденцією ліліт. - Оріон повернувся до мене, і його очі блиснули в темряві. - До того ж вона не хотіла, щоб її переслідували спогади про те, що вона зіграла не останню роль у смерті власного батька.

Я роздивлялася особняк, і кров холонула в жилах. Якщо трагедія була здатна сконцентруватися в одному місці, то цей палац безумовно став центром.

- Герцог, який жив тут, був батьком Мортани? Як його звали?

- Молох.

Оріон повів мене крізь сад до вхідних дверей. Над нами дерев'яна віконниця безнадійно грюкнула об кам'яну віконну раму. Коли ми наблизилися до особняка, він ковзнув по мені своїми світлими очима.

- Місто Шипів не схоже на ваш світ. Тут у повітрі витає магія, спогади. Скорбота просочує стіни, підлогу, каміння і дерева. Вона залишається тут назавжди, як жива і дихаюча істота. Тож, якщо тобі щось чудиться, я не здивований. Цей світ не призначений для смертних, і навіть демонам тут бачиться різне.

Коли ми підійшли до дверей, я вставила ключ у щілину. Серце пропустило удар, і замок відчинився.

Я затамувала подих, коли двері відчинилися, відкриваючи внутрішність палацу, вкритого павутиною. Від його примарної краси по тілу пробігло холодне тремтіння. Тонкі промені місячного світла струменіли в зал із високими стелями, у стіну був вмонтований мармуровий камін із вицвілою фрескою із зображенням левів і сов. По всьому залу стояли статуї з розбитими обличчями. Підлога була викладена темно-синьою мозаїкою з візерунком у вигляді витончених розеток, потрісканих у багатьох місцях.

Колись ця будівля, безумовно, засліплювала багатством і елегантністю, і навіть зараз у ній залишалася якась чарівність.

- Оріоне, звідки в моєї мами ключ від цього місця? - тихо запитала я. - У моєї смертної мами. Думаєш, вона могла бути тут служницею?

- Це місце занедбане багато сотень років.

Я струснула головою, намагаючись прогнати з неї туман.

- Так, точно.

- Усі думали, що герцог зник під час зачистки. - Його неголосний голос луною лунав у коридорі.

- І це останнє, що про нього чули?

- Напевно. Близько двадцяти років тому в саду зовні знайшли тіло. Серце було вирвано, а сам труп спотворений до невпізнання. Ходили чутки, що це і є герцог Молох, але ніхто не міг зрозуміти, як він тут опинився. Це могла бути одна з ліліт, яка жила десь за межами Міста Шипів.

Прохолодний вітер увірвався в кімнату, і мурашки побігли по всьому тілу.

- Чи могла моя мама знати його?

Страшні думки почали закрадатися в голову. Адже я й гадки не мала, хто мій батько.

- Якби він залишився живим, - продовжив Оріон, - Камбріель міг би бачити в ньому суперника за трон.

Мені почувся якийсь скрипучий звук, і я підняла очі, звернувши увагу на стелю, прикрашену виноградними лозами.

- З чого б Молоху бути суперником?

- Давним-давно демонами правив безумець на ім'я Азраїл. Він був одержимий ідеєю повернутися на небеса, повернути назад втрати в небесних війнах. Він називав себе богом і пізніше почав убивати підданих, спалюючи їх живцем у лісах і виринаючи серця. Якби він залишився королем, то зрештою перебив би всіх своїх. Зробив би роботу смертних за них.

- Звучить моторошно.

- Батько Камбріеля, король Нергал, викликав його на випробування боєм. Судячи з походження його сім'ї, Нергал не мав особливих претензій на трон, але

вбити короля може тільки законний спадкоємець, а Нергалу це вдалося. Якщо наші боги існують, то вони вочевидь не бажали, щоб безумець залишався на троні.

Я повернулася й уважно подивилася на Оріона:

- А герцог, кому належав цей особняк, він був родичем божевільного короля?

Оріон кивнув:

- Молох був його позашлюбним сином.

Я заплющила очі і потерла очі.

- Я просто намагаюся зрозуміти. Моя мама - нормальна смертна мама, яка готувала мені макарони з сиром і обожнювала булочки та піцу, - могла знати позашлюбного сина божевільного короля демонів.

- Не будемо відкидати цю теорію.

Що за чортівня? Чому вона ніколи нічого мені не розповідала? Я все життя провела в упевненості в тому, що мама мила, але нудна.

Як же я помилялася...

Розділ 35

Я продовжувала йти, досліджуючи територію, жадаючи дізнатися якомога більше. Подув легкий вітерець, і я перетнула прохід, щоб поглянути на кілька старих дерев'яних дверей, що відчинялися на внутрішній двір. Зовні арки оточували дикий сад, а колючі рослини дерлися по колонах і статуях, що руйнувалися.

Чи бувала тут моя мама?

Коли я дивилася на сад, шматочки головоломки почали складатися в моїй свідомості.

Із серцем, що шалено б'ється, я повернулася до Оріона:

- Мортана тут народилася, адже так? Вона внучка божевільного короля. Вона має всі права на трон. Напевно, цим і пояснюється інтерес Камбріеля до неї. Є тільки два шляхи зайняти трон, чи не так? Вбивство або весілля.

Оріон згідно кивнув.

- До всього іншого, він відчайдушно бажає трахнути її. Але так, ти маєш рацію, Мортана має всі права на трон.

Він знову затих, і це змусило мене занервувати. Повітря ставало дедалі спекотнішим, тіні згущувалися. Його світлі очі буквально свердлили мене.

- Що? - запитала я. - Я бачу, тебе щось турбує.

- У мене проблеми з кількістю збігів. Як я сказав, коли ми вперше зустрілися, у демонів іноді бувають смертні двійники. Але які шанси, що у смертного двійника виявиться ключ від будинку демонів?

Уздовж хребта пробіг холодок. Він поставив дуже гарне запитання, на яке в мене не було відповіді.

- Я не знаю. Але ти сказав, що я точно смертна. - У моєму голосі зазвучали нотки відчаю. - Ти стверджував, що демони не розмножуються зі смертними. І я не володію магією. Навіть у Місті Шипів.

Оріон затримав на мені погляд довше, ніж було потрібно, а потім, нарешті, відвів його.

- Так, на смак ти смертна.

Я зробила глибокий вдих.

- Я піду озирнуся, раптом мені вдасться що-небудь знайти, добре? - У мені почало підніматися почуття жаху, страх, якому я була не в силах протистояти.

З якоїсь причини я почала відчувати незручність у присутності Оріона. Якщо я щось дізнаюся про присутність мами в цьому місці, то мені не хотілося б, щоб він став свідком.

Я швидко перетнула хол, спалахнувши бажанням сховатися подалі від Оріона, і вийшла до дерев'яних сходів, що ведуть на верхні поверхи. Місячне світло висвітлювало зіпсовані порт'єри, розкиданий одяг і розграбовані кімнати. Я рухалася швидко, зі зростаючим відчаєм і впевненістю, що стою на порозі відкриття.

Коли я ступила на балкон, що виходить на зарослий сад, з одного з найближчих дерев раптово злетіла згряя ворон, налякавши мене. Із тремтячим серцем я спостерігала, як вони несуться в темряву.

Я зробила глибокий вдих, і моє серце стиснулося. Я вловила мамин запах. Слабкий квітковий аромат, оксамитовий і з відтінком жасмину. Зараз я сумувала за нею більше, ніж будь-коли.

Коли я заплющила очі, то майже відчула її присутність, і серце стиснулося від болю. Як наяву, я бачила її, яка дрімає в кріслі перед телевізором і змучена після роботи. Вона завжди погано спала, її будив кожен шерех. Але тут я відчувала іншу маму - не ту смертну, яку я знала, ту, що дивилася документальні фільми про дикую природу і пила вино. У цієї мами волосся було зібране у високу зачіску, і вона змушувала слуг приносити їй фрукти. Ця мама була сповнена впевненості та сил.

Ця мама лякала людей.

У горлі застряг клубок. Я не хотіла, щоб Оріон перебував тут, поки я досліджую будівлю. Раптом я знайду щось, що налаштує його проти мене?

Я знову приступила до пошуків, оглядаючи одну кімнату за іншою. Я продовжувала йти, поки, нарешті, не досягла головної спальні з величезним ліжком під балдахіном і високою стелею, розписаною сузір'ями. Але те, від чого в мене зупинилося серце, - портрет, що висів на стіні. Зображення жінки із зібраним на маківці темним волоссям. Саме такою, як я собі її й уявляла. Очі на портреті були виколоті, але це обличчя я впізнала б де завгодно. Її прямий ніс, високі вилиці, темні брови...

Здавалося, з-під ніг йшла підлога, коли я дивилася на мамин портрет. "Якого хріна?"

Голову розривало від можливих теорій і варіантів. У мами був двійник чи...

Мені слід було в усьому розібратися до того, як Оріон з'явиться тут.

Я оглядала кімнату, а серце шалено билося об ребра. Мою увагу привернув дивний дерев'яний стіл, що стояв у кутку, до якого я одразу ж кинулася. Я один за одним висувала шухляди, доки не знайшла книжку з чорною обкладинкою, прикрашеною золотими шипами і ключем із черепом, як у мене на руці. Гортаючи сторінки і читаючи стародавній рукописний текст, я забула, як дихати.

На першій сторінці чорним чорнилом було написано щось на кшталт дитячої пісеньки:

Привида ночі

Боятися юні діви,

Але домігся він любові королеви.

Хоч влада і втрачена,

У садах Аделі насіння посіяно.

Король - самозванець,

Чиє серце зберігає

Золоту каблучку.

Його забери,

І правитель впаде,

А місто знову розквітне.

Що це було? Дитяча пісенька? Передбачення?

Я озирнулася, щоб ще раз переконатися, що перебуваю на самоті. Хоч і сумнівалася, що текст має якесь значення, але про всяк випадок я дістала мобільний телефон і сфотографувала його.

Перегорнувши сторінку, виявила зміст. Це була книга заклинань. Навпроти одного з яких я виявила зображення ключа.

"Блокувальне заклинання".

Тремтячими руками я відкрила потрібну сторінку. На самому верху розташовувався ключ, схожий на той, що саяв у мене на руці... а разом із ним пояснення, якого я так боялася.

Заклинання, що блокує демонську магію.

Використовується для блокування демонічних сил під час чисток смертними. Тимчасово перетворює демона на смертного.

"Господи". Руки затремтіли так сильно, що я ледь не впустила книжку.

Я не могла бути Мортаною, адже так? Я пам'ятала розповідь Оріона про заклинання забуття, але...

Я б знала. Будь я злом, я б знала. Тільки от я зовсім не відчувала себе лиходійкою. Хто-небудь взагалі відчуває зло?

- Роуен.

Голос Оріона змусив мене підстрибнути від несподіванки.

Якщо він побачить те, що я знайшла, якщо дізнається, що на портреті моя мама, то просто вб'є мене. Та страта, яку він спочатку планував для мене, може стати реальністю. Стало очевидно, що я або сама Мортана, або її близька родичка, а він запрягся вбити її і всіх членів її сім'ї. І це була не проста клятва, а чортова клятва на крові.

Я повернулася і сунула книжку назад у шухляду.

- Я нічого не знайшла, - відгукнулася, намагаючись звучати якомога природніше.

- Що сталося? - Оріон підійшов до столу, його очі яскраво світилися в темряві.

Адже він і так здогадався, чи не так? Адже він чув биття проклятого серця.

Глибоко зітхнувши, я проскочила повз нього і попрямувала в коридор.

- Знову щось привиділося. Як ти й сказав, це місце буквально кишить привидами. Ходімо звідси.

- Тобі більше не цікаво дізнатися, що сталося з твоєю матір'ю? - крикнув він мені вслід.

- Я просто злякалася, Оріоне.

Я швидко спустилася сходами, не до кінця усвідомлюючи, що роблю. Лише сподівалася, що він піде за мною, залишить цей примарний будинок і книгу заклинань.

Вискочивши на вулицю, я поспішила в сад. У жилах закипів адреналін, коли я згадала його розповідь трохи раніше: знайдене тіло, обпалене до невпізнання. Хтось, як я думаю, кого знала моя мати...

Оглядаючи навколишній дикий сад, я раптово відчула дике бажання вибратися з Міста Шипів. Так, мені подобалася вся ця розкіш, басейни, та й до Оріона

я прив'язалася. Але скорбота просочила буквально кожен дюйм цього місця, і ставало зрозуміло, що я можу виявитися причетною до цього.

"Оріон усе ще там, нагорі? Якщо він знайде заклинання..."

Я продовжувала крокувати безладно розрослися садом, нерви були на межі, мене охопило тремтіння. Пробираючись крізь дикі колючки, що оточували мене, я здригнулася. Звук кроків змусив моє серце прискорено забитися, але коли я почала обертатися, чиясь рука міцно затиснула мені ніс і рот. Потужна хватка миттєво позбавила мене кисню.

Оріон? Я намагалася відштовхнути руку, але порівняно зі мною він був занадто сильний.

Легені горіли, повітря покидало їх. І коли я спробувала вдарити його по гомілці, в очах різко потемніло.

Розділ 36

Я прокинулася в темряві, прив'язана до стільця. Голова розколювалася від болю, а в роті було сухо, як у пустелі.

Від мене слабо пахло сечею, але я не хотіла зациклюватися на цьому. Слід було придумати, як виплутатися з цієї ситуації. Крім сечі в повітрі стояв запах диму - паленого кедра і, ймовірно, заліза.

Стоп, палений кедр - це був запах Оріона.

- Оріоне, - прохрипіла я, - я можу все пояснити.

Чорт забирай, насправді не могла, але це здалося мені гарним початком розмови.

Мотузки сильно натирали зап'ястя, коли я намагалася виплутатися з них.

Кроки луною відлунювали від каменю, я повернула голову і побачила світло, що доносилося з глибини тунелю. У міру того як воно ставало дедалі яскравішим, я могла розрізнити обриси невеликого аркового простору, схожого на підземне склепіння.

- Роуен, - пролунав хрипкий голос із протилежного кута, і я в тіні помітила Оріона.

Стало очевидно, що це не він мене прив'язав, бо сам був закутий у ланцюги. Кров текла з його плеча і грудей, а навколо лежали купи попелу.

- Оріон! - вигукнула я. - Що сталося?

Очі демона були напівзакриті, наче він з останніх сил залишався при свідомості.

- Якийсь клятий смертний ідіот дав Намі пістолет.

- Що?

- Вона вистрілила в мене і закувала в ланцюги. Я намагався пропалити їх, але... я щойно спалив стілець і більше не можу закликати магію, не тоді, коли я зрешечений кулями. Мені важко...

Його яскраві блакитні очі закотилися, і мене охопила паніка.

Кроки ставали дедалі гучнішими, і в камеру увійшла Нама, тримаючи ліхтар в одній руці та пістолет в іншій. Її біле волосся ідеальною хвилиною спадало на червону сукню.

- Привіт, друзі. - Вона підняла пістолет. - А це весело.

Я глянула на Оріона, але він знову опустив повіки. Насправді, звісно, він не міг померти, поки хтось не вирве йому серце, але бачити його слабким і в крові було досить боляче.

З усім лайном, що відбувається, я майже забула, що маю вдавати з себе Мортану. Настав час викликати свою владну натуру.

- Що ти робиш, дурепо? Швидко розв'яжи мене.

Широко розплющивши очі, Нама піднесла руку до рота:

- Або що? Що ти зробиш, якщо я не розв'яжу тебе?

Невже вона розкрила мій блеф?

- Андарас! Геміган! Лідія! - заволатала Нама. - Вона прокинулася. Приведіть сюди смертного.

- Що ти робиш? - огризнулася я. - Ти ненормальна.

- Ох, моя маленька розпусна подружка, - проворкувала вона. - Божевілля тече в твоїй крові, а не в моїй. Була причина, через яку нам довелося вбити твого дідуса.

Ліліт - це огидно.

До кімнати увійшли два герцоги - демон жадібності з платиновим волоссям, який очолював округ Маммона, і демон ліні з зеленими очима з округу Абадона. А позаду них неквапливо увійшли Лідія з Джеком Корвіном.

Джек? Так, значить, Джек був тим самим ідіотом, який дав Намі пістолет. У поношеній толстовці і старій кепці він виглядав абсолютно недоречно.

Усередині все похололо, думки вийшли з-під контролю. Два мої світи зіткнулися зараз найжахливішим із можливих способів.

Звичайно, Джек смертний ідіот, але зараз він виглядав досить наляканим, його очі перебігали з одного демона на іншого. А коли я придивилася, то помітила синці та синці на його обличчі. Його губа була розсічена, а на вилицях і щелепі розцвів пурпур.

Нама передала ліхтар Лідії.

- Що відбувається? - зажадала я крізь зціплені зуби.

Більше не виходило прикидатися спокійною і зібраною. Моє темне "я" кудись випарувалося.

Із самовдоволеною посмішкою Нама склала руки на грудях. Коли вона це зробила, пістолет вистрілив, і демониця закричала. Шматки каменю і піску розлетілися по кімнаті.

- Обережніше! - вигукнув Джек.

Нама насупилася, дивлячись на пістолет.

- Ці штуки завжди збивали мене з пантелику. - Вона повернулася до мене: - У будь-якому разі в мене було передчуття, що ти проводила багато часу серед смертних, Мортана. Ти просто така ж безглузда, як і вони. Брудна, мерзенна тварина.

Я скривила губи в усмішці:

- Ти зовсім вижила з розуму?

Вона знизала плечима:

- Тому я вирішила провести невелике розслідування. Сьогодні я нишпорилася Осборном і побачила твоє обличчя серед членів команди з легкої атлетики. - Зморщивши ніс, Нама повернулася до герцогів: - Люди змагаються один з одним у бігу, навіть незважаючи на те, що вони до біса повільні. Але невже ти й справді вважаєш, що для демона справедливо бути в команді смертних з легкої атлетики?

Живіт скрутило. А Нама підійшла до Джека і схопила його за волосся, відтягуючи голову назад і направляючи пістолет у підборіддя.

- Потім усе стало ще цікавіше. Цей маленький виродок намагався мене застрелити. Очевидно, він уявив себе мисливцем на демонів.

Джек тремтів від страху. Господи. Невже я опинилася на одному боці з Джеком? Мені це зовсім не подобалося.

Нама з розмаху вдарила його по обличчю.

- Я біла його доти, доки він не розповів мені все про фотографію Мортани. Звичайно, він не знав, що її звать Мортана, вона представлялася як Роуен Моргенштерн. І він упевнений, що ти смертна. - Вона відпустила Джека й уважно подивилася на мене. - Очевидно, він може відчувати демонів.

Я здивовано похитала головою:

- Що?

Нама вказала на його значок - срібну сокиру:

- Сімейство Корвін - мисливці на відьом і демонів.

Джек кивнув, а в його очах промайнув відчай.

- Я й справді відчуваю запах демонів. Я б міг полювати на вас, якби захотів. - Він підняв руки. - Але я не полюю. Я просто ношу пістолет для самооборони. Я вирішив, що ти загроза. Такі, як ти, всюди, і я знав, що ти будеш переслідувати мене через те, що зробила моя сім'я. Ось тому я і намагався застрелити тебе. Це був просто самозахист. Присягаюся...

- Замовкни, смертний виродку! - проревів один із герцогів, чоловік із довгим чорним волоссям. - Ми прийшли сюди не за твоєю душею. Ти тут для того, щоб перевірити суккуба. Нама стверджує, що вона бреше. Ти тут як свідок. Це твоя роль.

- А ви всі судді?

Я вкотре посмикала мотузки на зап'ястях.

Нама направила на мене пістолет:

- Здається, король сильно захоплений тобою і не буде мене слухати, поки в мене немає свідків. - Вона вказала на інших демонів: - Це мої свідки. Чого я справді бажаю, то це відвідати барбекю у башті Баала зі смертною повією як основну страву. Давно я не їла смаженого смертного.

"О господи".

- Стеж за пістолетом, - попросив Джек, піднявши руки. - Оскільки я зробив те, що ви просили, можу я піти? Ми домовлялися. Я сказав, що вона смертна. Вона пахне смертною, клянуся богом. Спали її, розважайся, роби, що хочеш, але відпусти мене.

- Прекрасно! - вигукнула Нама. - Я не можу поки що тебе пристрелити, ти можеш виявитися корисним. Але якщо я зловлю тебе за полюванням на демонів, я витягну тобі кишки через рот.

Джек різко розвернувся і кинувся бігти тунелем.

Я продовжувала звиватися, смикаючи за мотузки, але це було марно. Оскільки в мене не було ніякої демонічної сили, то я тільки сильніше здирала шкіру. Із серцем, що калатало, я повернулася, щоб подивитися на Оріона. Його повіки почали відкриватися, і він зустрівся зі мною поглядом.

- Чому він тут, Нама? - поцікавилася я.

Вона поморщилася:

- Я хочу, щоб він бачив, що ти збрехала йому. Ти всього лише брудний маленький двійник, чи не так? Я хочу, щоб він зрозумів, що весь цей час я була права. Я його доля. Якби ти був демоном, для тебе не склало б труднощів вирватися з пут. Це ж просто мотузка. Будь-який демон порве її в одну мить.

- Я не збираюся нічого тобі доводити, - безтурботно заявила я. - І не хочу брати участь у твоїй дурній грі.

Мою ситуацію чудово характеризував вислів "опинитися між молотом і ковадлом". Якби я розповіла їм про заклинання, то померла б від рук Оріона, а якби виявилася смертною - від їхніх рук.

- Вважаєш, він полюбить тебе після того, як ти його підстрелила? - поцікавилася я. - Ти точно божевільна.

Нама підійшла до мене, в її очах світилося суцільне божевілля.

- Він зрозуміє, що я зробила це, тому що люблю його. Це все, все, що я роблю для нього. Для нас. Нам судилося бути разом.

Лідія схрестила руки на грудях:

- Можемо ми продовжити те, навіщо прийшли, Нама? Твоя одержимість ним відверто пригнічує, і я навіть починаю шкодувати, що ми з тобою однієї статі. Варто було послухати Легіона. Герцог округу Сатани давно сказав, що ти вижила з розуму.

- А навіщо саме ви прийшли? - Мій переляканий голос тремтів так сильно, що вони вже давно мали здогадатися, що я не Мортана. - Я вже сказала, що не беру участі.

Очі Оріона розплющилися трохи ширше, тепер у них хлюпала чорнильна темрява. Повітря в кімнаті стало повільно нагріватися.

- Напевно, тобі потрібно трохи мотивації? - Нама направила пістолет на Оріона. - Ось як буде проходити випробування. Я продовжу стріляти в Оріона. У коліна, руки. Може, навіть у його прекрасне личко.

- Ти щойно стверджувала, ніби кохаєш його! - крикнула я в розпачі, не в силах більше прикидатися.

Її обличчя просяяло:

- Так, Мортана. І якщо він не дістанеться мені, то не дістанеться нікому. Ось як сильно я його люблю.

Лідія вщипнула себе за ніс:

- Боже, Нама.

- Отже, ось у чому полягає перше випробування, - продовжила Нама. - Ти доведеш, що ти демон, і врятуєш його. Або так і залишишся прив'язаною до стільця смертною, довівши йому, що ти тварина.

Я стиснула щелепи, тіло почало тремтіти.

- А раптом мені плювати на нього?

Нама посміхнулася, немов маніяк, і повернулася до Оріона:

- Тоді ти доведеш, що не заслуговуєш на нього! Тобі настільки байдуже, що ти навіть не можеш встати й допомогти йому. А я дбаю про нього і все роблю заради нього.

- Вибачте, - перервав її герцог округу Маммона, виблискуючи золотими персями на пальцях. - Ми не будемо випробовувати її, щоб перевірити, піклується вона про Оріон чи ні. Я просто хочу переконатися, що наші важко зароблені податкові надходження не підуть до смертної. Якщо вона демон, то мені плювати, як вона ставиться до Оріона.

- А мені ні! - заревіла Нама, а потім розвернулася, націливши на мене пістолет, і спустила курок.

Розділ 37

Різкий біль пронизав ногу, агонія мене настільки шокувала, що я втратила здатність ясно мислити. В очах потемніло, а коли зір повернувся, я побачила, що вона знову направила пістолет на Оріона.

Сміх Нами луною віддавався від кам'яних стін.

- Тепер Оріон, мій коханий. Покажи нам, наскільки ти сильна, Мортана. Покажи, що ти можеш використовувати вогняну магію.

Вона спустила курок і вистрілила Оріону в колінну чашечку. Його очі потемніли, а кімнатою пронеслася хвиля жару.

Раптово я знову відчула напад гніву, що наростав, немов снігова куля. Злості. Чиста сила пронизала моє тіло, пробудивши давню лють, здатну плавити каміння. Темрява розлилася моєю кров'ю, немов чорнило. Моя темна сутність почала підніматися на поверхню, як розплавлена лава, і я перестала відчувати біль від кулі в нозі.

Смертні й безжальні демони знищили сім'ю Оріона на його очах, коли він був зовсім маленьким. Вони замкнули його наодинці з нав'язливими спогадами. Більшість зламалася б від цього. А тепер вони притягли його сюди, в темне підземелля, щоб ще трохи помучити.

Лють дедалі сильніше розгоралася в моїй крові, і я відчула, як натягнулися мотузки на зап'ястях. У грудях ставало дедалі гарячіше, і з чола почало виходити світло. Глибоко всередині ховалася правда - та, яку я ховала навіть від себе, - я сильніша за всіх цих виродків.

І я готова була вбити, аби захистити тих, кого люблю. Я змушу їх шкодувати про те, що вони народилися на світ.

Нама направила пістолет в обличчя Оріону.

- Воно таке прекрасне, Оріоне. Ти знаєш, я завжди вважала це основною проблемою. Твоє обличчя занадто гарне, і я хочу змусити тебе відчувати...

Я була готова втопити ворогів у вогні. І не зупинятися доти, доки вони не перетворяться на купу попелу.

Мотузки лопнули, і спалахнула гаряча хвиля палючого гніву.

Я навіть не усвідомлювала, що вогонь виходить з мого тіла, поки не вловила запах палаючої плоті. Тільки тоді я помітила полум'я, що заповнило склепіння, смертоносне пекельне полум'я.

Вони хотіли віддати мене під суд?

Я була самим Пеклом. Я зітру цих нечестивих з лиця землі. Я була народжена, щоб правити.

Полум'я повернулося в моє тіло, і я ахнула, дивлячись на себе зверху вниз. Чиста сила наповнила моє тіло, і ноги почали тремтіти.

Магія. Потужна, жахлива магія.

Замикаюче заклинання було розблоковано. Я нетвердо стояла на ногах, перебуваючи в шоці від події. Я немов опинилася у власному кошмарі.

Одяг частково обвуглився, частково згорів, ноги виявилися оголеними нижче стегон. На підлозі, де стояли три демони, лежали величезні купи попелу. Праворуч від мене стояла Лідія, вся в кіптяві й у тліючому одязі. У повітрі літав попіл.

Лідія з жахом дивилася на те, що залишилося від демонів.

- Я знала, що Нама помиляється, - вимовила вона в заціпенінні.

Із серцем, що калатало, я спостерігала, як вона тікає з тунелю. А потім покосилася на свої долоні, на палаючі, немов свічки, пальці. Я відчула, як хвиля магії пройшла через руки й наелектризувала мене з ніг до голови.

Коли я повернулася, щоб подивитися на Оріона, у мені знову піднялася хвиля жаху. Ланцюги, що утримували його, розплавився, і він стояв на ногах із чорними, як ніч, очима. Здається, до нього повернулася сила. Його одяг теж був місцями спалений, оголюючи руки і стегна.

Найчистіша ненависть у його погляді змусила моє серце зупинитися. Час здавалося, сповільнився, і примарний вітерець грався з його срібним волоссям.

Але відмітина, що проявилася на лобі, змусила мене захотіти його вбити. П'ятикутна зірка.

Ось він, чортів Світлоносець. Повелитель демонів.

Найсильніша лють прокотилася моїм тілом, і я відчула, як нагрівається повітря, тільки от гадки не мала, хто був джерелом, Оріон чи я. Камені під нашими ногами розжарилися до білого. Тиша давила, немов земля в могилі.

Лопатки поколювало від давнього інстинкту розправити крила.

Губа Оріона скривилася, а навколо нього заklubилися тіні.

- Мортана, - проричав він, і його голос здавався холодним лезом, що пронизав мене до глибини душі, - ось і ти.

- Світлоносець, - прошипіла я. - Ти швидко відновився.

- Я не сильно постраждав. Просто не менше за них бажав дізнатися про тебе правду. І дізнався. Тобі добре вдалося замаскуватися під смертну.

Я вказала на нього, відчуваючи, як зрада з'їдає мене заживо.

- Я зрозуміла, що сталося. Ти вбив мою маму. Ти поклявся знищити всіх членів сім'ї Мортани, зокрема й мою матір. Весь цей час ти прикидався, що допомагаєш знайти її вбивцю, хоча прекрасно знав, що це був ти.

Він повільно похитав головою, а я не знала, як саме розцінювати цей рух. Але одне було ясно точно - він збирався відірвати мені голову.

Не впевнена, хто з нас зробив перший крок, але наступної миті я опинилася притиснутою до стіни. Його рука стискала моє горло, а в очах горіла нескінченна темрява.

- Мортана, - проричав він, - дуже шкода, що найкрасивіша людина, яку я коли-небудь бачив, виявилася моїм найлютішим ворогом.

Тільки ось я більше не була слабкою смертною, тепер я могла постояти за себе. У голові миттєво пронеслися всі уроки самооборони, посилені нелюдськими здібностями. Я підняла руки, грюкнувши долонями по його зап'ястях. Водночас я сильно вдарила його коліном у пах.

Він послабив хватку, і я рвонулася вперед, цілячись кулаком йому в обличчя. Оріон встиг перехопити руку і заламав мені її за спину. А коли він штовхнув мене до стіни з силою, що ламає кістки, повітря покинуло мої легені.

- Ти знала? - Його тихий голос звучав немов прокляття. - Ти знала, що я відчую, коли мені стане відома правда? Цього ти й домагалася?

- Я нічого не знаю. - Я штовхнула його по гомілці досить сильно, щоб почути хрускіт кістки, що ламається. - Я, чорт забирай, сама нічого не розумію, Оріоне.

Я розвернулася, намагаючись вдарити його, але він підняв мене в повітря і жбурнув через усю кімнату. Удар оглушив мене. Якби я була смертною, то моментально загинула б, а для демона це було просто невдале падіння.

Не дивно, що демони вважали смертних слабаками. Я відчувала себе непереможною.

Оріон дивився на мене згори донизу, немов бог-переможець, який очікує на жертву.

- Я точно знаю, хто ти. Ти мій найлютіший ворог і завжди була ним.

Різко випрямивши ногу, я вдарила його в коліно, рівно туди, куди вистрілила Нама. З гарчанням Оріон відсахнувся назад. Не встаючи з землі, я штовхнула його по литках, збиваючи з ніг. Коли він упав на спину, я стрибнула зверху й обвила руками та ногами його талію та шию. Але поки не стала стискати, просто погрожувала. У мене вирости кігті, готові вирвати йому серце, і я тут же притиснула їх до грудей Оріона.

- Я не знаю, чи Мортана я! - закричала йому в обличчя. - Якщо я колись і була нею, то вона стала для мене чужою, незнайомкою. Я не те, що ти думаєш про мене. Ти твердив, що Мортана піклується тільки про себе, що нею рухає почуття самозбереження. Ти якось згадував, що емоції змушують демона проявити справжню сутність. Але не страх за власну безпеку розкрив мій демонічний бік. Щоразу, коли я починала відчувати лють, це було через бажання захистити тебе. Я думала про тебе, як про маленького хлопчика у в'язниці. - Моє серце стискалося від болю. - Моя демонічна сутність проявилася, тому що я хотіла захистити тебе. Я випалила приховувальне заклинання, тому що хотіла вберегти тебе. Тож я не знаю, хто я, але точно впевнена, що не той монстр, якого ти шукаєш. Але ти? Ти той, хто зрадив мене, Оріоне. Ти прикидався, що допомагаєш знайти вбивцю мами, хоча весь цей час це був ти.

Я заричала.

Він дивився на мене, немов заворожений.

- З чого ти взяла, що це був я?

- Я пам'ятаю тебе тієї ночі.

- Ні. - Він поморщився. - Я ніколи не брехав тобі про те, хто я є. Я не приховую помилок і вчинків. Якби я вбив твою матір, я б повідомив тобі, щойно зустрів. Тільки ось тепер у мене є новий величезний недолік.

- Який?

- За останні дві хвилини я міг би вбити тебе п'ять разів. Я можу вбити тебе просто зараз. Але щось до біса ідіотське зупиняє мене. - Він стиснув щелепи. - Я ніколи не ненавидів себе більше, ніж зараз, і повір мені, це про щось свідчить, тому що я занурився в найглибші глибини ненависті й презирства до себе.

- Не змінюй тему. - По моєму обличчю потекли сльози. - У тебе п'ятикутна зірка. Я пам'ятаю її з тієї ночі, коли маму спалили живцем у лісі. Це був ти.

- Може, тобі подивитися в дзеркало, Мортана, - виплюнув він. - Я не єдиний, у кого є вогонь, і, здається, Люцифер благословив нас обох. Ми обидва відзначені як Світлоносні. Але якщо ти думаєш, що забереш у мене трон, то ти помиляєшся.

Усередині мене почав підніматися жах. Сама не своя я піднялася і, спотикаючись, побрела геть від Оріона. Зі сльозами на очах я полізла в кишеню за телефоном. Він наполовину розплавився і не працював, але в чорному екрані я могла розгледіти відображення і те, що сяяло в мене на лобі.

П'ятикутна зірка. Цей образ вдарив мене, як кулак по горлу.

Без жодного слова я щодуху кинулася бігти коридором.

Однак я тікала не від Оріона. Я тікала від спогадів. Причини, через яку я була так одержима пошуком убивці мами. Це був мій найбільший страх, найтемніша правда, похована в глибинах розуму, те, чого я так боялася.

А раптом це я вбила маму?

Ми посварилися тієї ночі. Вона весь час вимагала, щоб ми переїжджали з квартири на квартиру. Я вважала її параноїком. Вона думала, що нас хтось переслідує, але ніколи не говорила, хто саме, і я пам'ятаю, як не хотіла йти з нею.

Оріон казав, що не вмів контролювати магію, коли був молодшим...

Я думала, що вона вижила з розуму. Я кричала на неї, я була така зла...

Нудота піднімалася з глибини шлунка, і я ледь розуміла, куди біжу. Мені здавалося, що стіни навколо мене руйнуються.

Невже я була Мортаною і просто забула про це?

Глибоко всередині, під брехнею, яку я згодовувала собі, раптом я дійсно зло?

Я бігла і бігла, поки не побачила в місячному світлі Осборн. Ковзнувши в тінь, я опинилася на набережній. Пронеслася повз пивоварню, бар. Я й гадки не мала, куди прямує, але мені було необхідно рухатися.

Тільки от мені ніколи не вдалося б сховатися від того, від чого я бігла насправді.

Розділ 38

Я відкинулася на спинку ліжка у своїй кімнаті в підвалі і втупилася на стіну. Налила черговий пластиковий стаканчик дешевого червоного вина, уже не переймаючись тим, що павуки повзають по всьому покривалу.

Нехай повзають.

Я перебувала тут майже добу, і це була моя друга пляшка.

Оріону не склало б труднощів знайти мене і знову кинути у в'язницю. Я навіть не стану ховатися. Я знову опинилася там, звідки прийшла: у запліснявілому підвалі з шістьма сусідами. Тепер я відчувала менше страху, але набагато більше відрази до себе. Якби Оріон потягнув мене назад, то я б не чинила опору, так і пішла за ним у старих легінсах і забрудненій вином футболці з Девідом Бові.

Мій погляд блукав кімнатою, потім зупинився на вогнегаснику. Істерично розсміявшись, я пролила вино на ковдру.

Очевидно, настав час позбутися протипожежного обладнання.

Телефон завібрував - надійшло чергове повідомлення від Шай, яка відчайдушно намагалася дізнатися, що відбувається. Я не відповідала, бо, чесно кажучи, й гадки не мала, що сказати.

Так, я виявилася демоном. Але не хотілося писати цю новину в повідомленні.

Проте слід було дати їй знати, що я жива.

Я взяла новий, надзвичайно дешевий телефон. Не придумавши нічого кращого, відправила їй смайлик у вигляді пляшки вина і келихів.

Це мало спрацювати.

У мене запаморочилося в голові, і почало злегка нудити. Коли я востаннє їла?

Кімната закрутилася перед очима. Мабуть, перетворення на демона зробило мене швидшим і сильнішим, але не підвищило стійкість до алкоголю.

Але мені й не хотілося, щоб прояснювалася голова. Я не могла змиритися з імовірністю того, що моя власна магія вогню вбила маму.

Коли телефон знову завібрував, я виявила божевільне повідомлення із великими літерами від Шай:

"З ТОБОЮ ВСЕ ГАРАЗД?! ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ? ДВА ГЕРЦОГИ МЕРТВІ? Я бачила Легіона в окрузі Сатани. Набравшись сміливості, я запитала його, де Мортана. Він сказав, що ніхто не бачив тебе і що, за чутками, ти спалила двох герцогів. ТИ В ПОРЯДКУ?"

Я поставила вино на столик і почала друкувати відповідь:

"Я в порядку!"

А знаєте що? Та пішло воно все! Я завжди переживала про те, що подумують люди, або про те, що можу змусити когось почуватися ніяково через темряву, яку несу із собою. Я не бажала нікого обтяжувати своїми тривожними думками. Напевно, мені й справді варто було дечого повчитися в Оріона. Може, варто було спробувати... просто вийти і заявити про себе.

З дивним відчуттям запаморочення я надрукувала нову відповідь:

"Виявилось, що я демон. Я володію вогняною магією. І в мене на лобі мітка у вигляді зірки. А раптом це я вбила маму? Раптом я - зло?"

Я спостерігала, як крапки рухалися по екрану, поки подруга писала мені, а моє серце калатало так, ніби на мене чекав суд святого Петра.

"Злі люди не переймаються такими питаннями, Роуен. Їм начхати".

Мої груди стиснулися, і я впустила телефон.

Святі небеса. Звісно, вона мала рацію.

Чому я сама не додумалася до цього? Психопати не турбуються про те, що вони злі. Вони не відчувають занепокоєння. А я? Навіть будучи демоном, у мене вагон і маленький візок подібних думок.

Я встала з ліжка і відчинила двері. Оріон описав її, як того, хто не піклується ні про кого. А я тоді сказала йому правду - мої емоції вирвалися назовні, коли я відчайдушно хотіла захистити Оріона.

І я не могла бути Мортаною.

Я пам'ятала себе дитиною. Як плакала в басейні з м'ячиками і пісяла в штани в другому класі. Як мама цілий рік відправляла мене до школи з вафлями, бо я відмовлялася їсти щось інше. Як інші діти сміялися над моїми кістлявими колінами. Ночами мама гладила мене по голові, бо мені снилися кошмари, і приносила води.

Дитиною я бігала швидше за всіх, але не вміла лазити по канатах. А ще була закохана в Метта Логана, навіть після того, як він сказав мені, що я його дратую. Ми з мамою любили дивитися The Price is Right і дуже переживали за переможців.

Я згадала, як причастилася, коли ходила до церкви з подругою Емі, хоча й не була католичкою. Щоправда, мене тут же знудило на статую святої Лучії.

І... тепер я розуміла чому.

Можливо, магія і могла придушити спогади, але чи здатна вона імітувати дитинство? З таким рівнем деталізації? Я не була п'ятсотлітнім демоном. Я була Роуен Моргенштерн - ось і все, що мені слід було знати.

І найголовніше, я згадала, як сильно любила свою маму, бо поруч із нею почувалася в безпеці. Як би не злилася, я ніколи б не вбила її. Принаймні, не спеціально.

Вийшовши на вулицю, я з подивом виявила, що вже ніч, - зовсім втратила лік часу. Я подивилася на місяць над Осборном, у його світлі почувалася як удома.

Господи!

Я завжди була Роуен Моргенштерн. Але я також виявилася суккубом, чи не так?

Породження ночі. Я ніколи не належала цьому світу.

Я знову поглянула на зображення ключа на руці, тепер закарбованого назавжди. Досі я не знала, що сталося, могла лише здогадуватися, що мама наклала на мене заклинання, щоб я завжди була в безпеці. Про всяк випадок моя кров на смак, як у смертної.

Я попрямувала до набережної. Температура повітря тут була набагато нижчою, ніж у Місті Шипів, і по шкірі побігли мурашки. Повітря мало присмак солі й пахло водоростями. Дійшовши до холодного моря, я дозволила тіням поглинути

мене. Насправді мені більше не потрібно було боятися виходити вночі на вулицю. Смертні не могли заподіяти мені шкоди. Демони не посміли б.

Річ у тім, що раз я демон, то мені було не місце в Осборні. Якщо я знову не потраплю за міську браму, то день чи два, і моя магія зникне.

Я не була смертною. І не була своєю мамою. Будучи ліліт - однією з вигнанниць лише через те, що народилася суккубом, - вона жила ховаючись, завжди озиралася через плече.

А мій батько? Якщо він справді був герцогом Молохом, то його вбили відразу після мого народження. Близько двадцяти років тому. Напевно, він повернувся, щоб спробувати врятувати мене.

Мій розум зачепився за дитячий віршик із тієї книги заклинань. Чи означало це що-небудь?

Привида ночі

Боятися юні діви,

Але домігся він любові королеви.

Хоч влада і втрачена,

У садах Аделі насіння посіяно.

Король - самозванець,

Чиє серце зберігає

Золоту каблучку.

Його забори,

і правитель впаде,

А місто знову розквітне.

І нехай воно звучало як дитячий віршик, але я не сумнівалася, що в цьому вірші йшлося про щось важливе. Секрет, який мені слід було розкрити.

Із глибини свідомості на поверхню піднявся давній інстинкт, і магія пробігла вздовж лопаток.

Мені потрібно було піднятися в небо. Я хотіла відчувати свободу.

Моя спина вигнулася, і крила вирвалися з-під шкіри. Я подивилася на них через плече. Чорні із золотими цяточками. Красиві.

Це було немов звільнення - розкриття мого істинного "я". Крила розсікали повітря, несучи мене все вище і вище.

Оріон тепер ненавидів мене. До мозку кісток він був переконаний, що я була Мортаною.

Але я збиралася з'ясувати правду. Дізнатися, що саме сталося з моїми батьками і хто я така.

Що робило людину тією, хто вона є? Душа чи спогади? Я не знала, але була абсолютно впевнена, що я не той монстр, яким мене уявляв Оріон.

Я глибоко вдихнула і втупилася на замкнені ворота Міста Шипів.

У глибині душі я усвідомлювала, що саме там моє місце. І завжди відчувала це.

Я світлоносна, благословенна Люцифером. І подобається йому це чи ні, але я буду боротися за своє місце в місті, яке мені судилося очолити.

Примітки

1

Дисоціативна fuga (від лат. fuga - "втеча") - рідкісний дисоціативний психічний розлад, що характеризується раптовим, але цілеспрямованим переїздом у незнайоме місце, після чого людина повністю забуває всю інформацію про себе, аж до імені. Пам'ять на універсальну інформацію (література, науки тощо) зберігається. Зберігається і здатність запам'ятовувати нове.

2

Мускатний гарбуз - сорт гарбуза, що повсюдно трапляється в Центральній Америці, на півдні Мексики, в Колумбії та Перу.

3

Кататонія - комплекс психомоторних і вегетативних порушень, за якого може спостерігатися ступор, "застигання" в одній позі, повна відсутність мови або безцільне повторення слів і дій, гримасування та інші симптоми.

4

Мікробіом (micro - "маленький", bios - "життя") - співтовариство мікроорганізмів, що населяють конкретне середовище проживання, або сукупність генів мікроорганізмів такої спільноти. Термін часто використовують як синонім "мікробіоти" або "мікрофлори".

5

Сенешаль - одна з найвищих придворних посад.

6

Оцелот - хижий ссавець із сімейства котячих, що мешкає переважно в Південній Америці.

7

Англійський шкіряник, самодіяльний проповідник, прихильник "П'ятої Монархії". Відомий завдяки участі в короткоживучому парламенті кромвельського періоду англійської історії, жартівливо званому Бербонським парламентом.

8

Когнітивний дисонанс - це внутрішній конфлікт, який виникає в людини під час зіткнення переконань, що суперечать одне одному. Цим дисонанс спричиняє відчуття напруження; людина відчуває неприємні емоції: тривогу, злість, сором, провину - і прагнутиме позбутися дискомфорту різними способами.

9

Валак - демон - Великий і Могутній Губернатор, з'являється у вигляді дитини з крилами ангела, верхи на двоголовому драконі. Його служба полягає в тому, щоб давати правдиві відповіді про приховані скарби і повідомляти, де водяться змії, яких він може принести заклинателю.

10

Міський парк, розташований у даунтауні Бостона. Створений 1634 року, є найстарішим міським парком країни.

11

Щорічний захід зі збору коштів на користь Інституту костюма Метрополітен-музею в Нью-Йорку. Він знаменує собою відкриття Щорічної виставки моди Інституту костюма.

12

Центральне жіноче божество аккадської міфології: богиня родючості та тілесного кохання, війни та чвар, астральне божество.

13

Едіп (ін. - грец. Οἰδίπους) - знаковий персонаж давньогрецької міфології, який убив рідного батька та одружився з власною матір'ю.